JAMES PATTERSON

ȘI MAXINE PAETRO

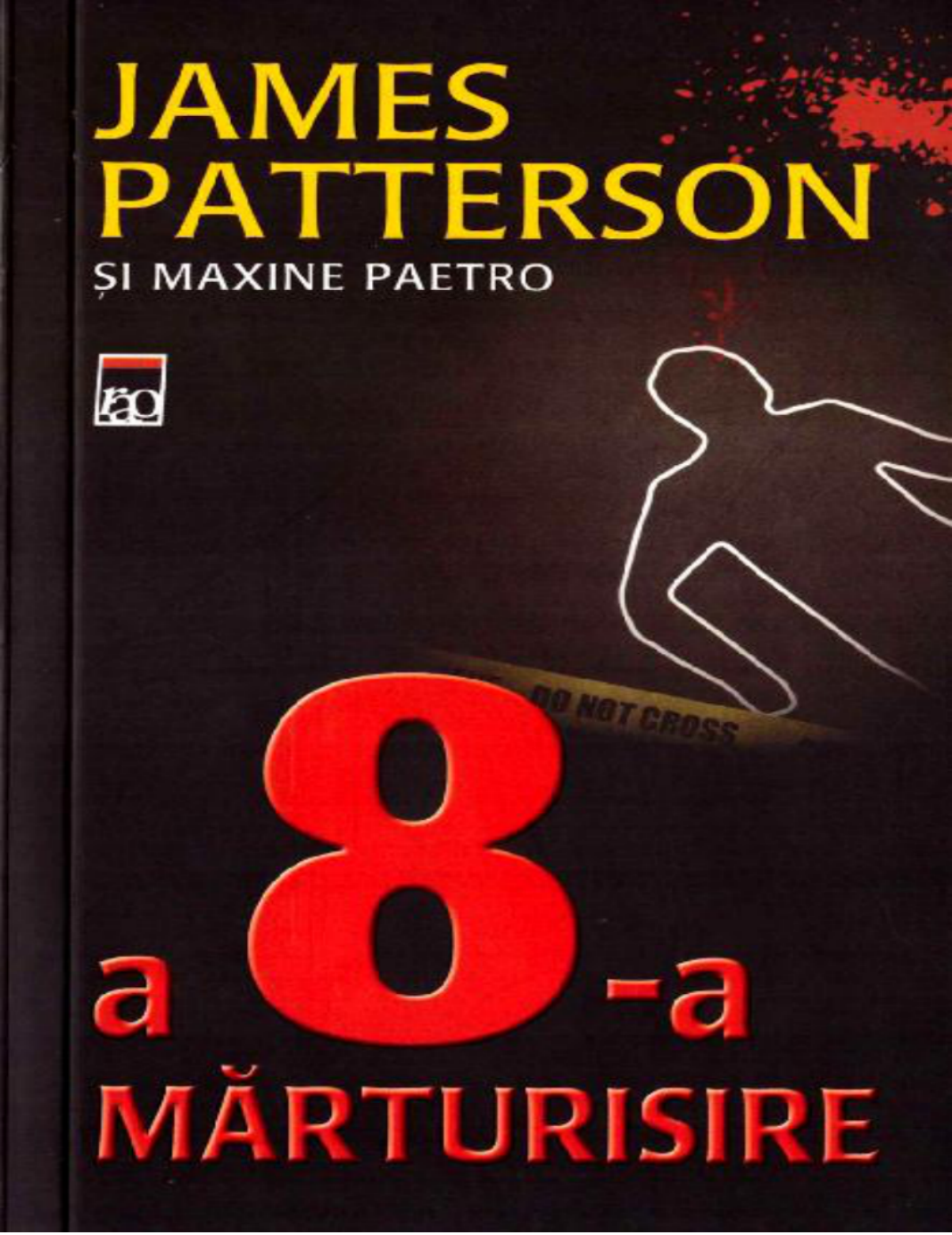

a 8-a MĂRTURISIRE

JAMES PATTERSON
şi MAXINE PAETRO

a 8-a
MĂRTURISIRE

Titlu original: James Patterson & Maxine Paetro
The 8th Confession

Traducere: Mihaela Buruiană

Rao, 2013

În seria
WOMEN'S MURDER CLUB

au apărut

1-UL PE LISTA MORŢII
A 2-A ŞANSĂ
AL 3-LEA CAZ
4 IULIE
AL 5-LEA CĂLĂREŢ
A 6-A ŢINTĂ
AL 7-LEA CER

Lui Suzie şi Jack,
precum şi lui John, Brendan şi Alex

Cuprins

Prolog STAŢIA DE AUTOBUZ

Partea întâi CURIERUL ISUS

Partea a doua CREMA SOCIETĂŢII

Partea a treia O PETRECERE NESFÂRŞITĂ

Partea a patra DOC

Epilog FERICIŢI, ÎN SFÂRŞIT

Mulţumiri

Prolog
STAŢIA DE AUTOBUZ

Unu

Vechiul autobuz şcolar de un galben crom se târa înspre sud pe Market Street, la şapte şi jumătate în acea dimineaţă de mai. Ferestrele laterale şi cele din spate erau mate şi un cântec hip-hop pulsa în ceaţa joasă ce plutea ca un văl de mătase între soare şi San Francisco.

Am sticla[1] albă,
Am ţigara-n barbă,
Mă duc unde vreau,
Speranţă nu am.
Ţineţi capetele sus
că nu ştiţi
când v-aţi dus…

Semaforul se făcu galben la intersecţia dintre Fourth şi Market. Braţul indicatorului de stop de pe partea şoferului se ridică, avariile se înroşiră şi vehiculul se opri.

În dreapta autobuzului era un mall, unul imens: Bloomingdale's, Nordstrom, cu ferestrele acoperite de postere mari Abercrombie[2] cu adolescenţi provocatori îmbrăcaţi sumar în alb şi negru.

În stânga autobuzului era o camionetă albastră Ford şi apoi una din cele două insule ce împărţeau drumul – o zonă de aşteptare pentru călătorii cu autobuzul şi turişti.

Cu două maşini mai în spate faţă de autobuzul şcolar, Louise Lindenmeyer, office manager, deja în întârziere la serviciu, puse frână în vechiul ei Volvo gri. Coborî fereastra şi aruncă o privire furioasă spre nenorocitul ăla de autobuz.

Fusese blocată în coada lui încă de la parcul Buena Vista, apoi îl văzuse îndepărtându-se de ea la semaforul din intersecţia dintre Fifth şi Market, când din curbă veni un flux de trafic care se opri în faţa ei.

Iar acum, autobuzul ăla o blocase la un semafor… din nou.

Louise auzi un strigăt: „Băi, boule!"

Un bărbat în cămaşă, cu cravata fluturând, cu faţa roşie de furie, cu spumă de bărbierit uscată sub urechea stângă, trecu pe lângă maşina ei să-l facă cu ou şi cu oţet pe şoferul de autobuz.

Se auzi un claxon, apoi altul, apoi o isterie de claxoane.

Semaforul se făcu verde.

Louise luă piciorul de pe frână şi, în acel moment, simţi un şoc puternic, urechile-i ţiuiră şi văzu cum acoperişul autobuzului era aruncat violent în sus de o explozie.

Bucăţi de metal în flăcări, şrapnel de oţel şi sticlă, aruncate în toate direcţiile mai rapid decât gloanţele. Deasupra autobuzului se formă un

nor în formă de ciupercă asemănător celui produs de o mică bombă atomică, iar vehiculul în formă de cutie deveni o minge de foc. Un fum uleios colora aerul.

Louise văzu camioneta albastră de pe banda din stânga autobuzului luând foc şi apoi înnegrindu-se în faţa ochilor ei.

Nimeni nu coborî din dubită!

Iar acum vâlvătaia se întinse la Camry-ul argintiu din faţa ei. Rezervorul de benzină explodă şi focul dansă deasupra maşinii, devorând-o cu limbi de flăcări vii, săltăreţe.

Bărbatul cu faţa roşie de furie se ridică de pe trotuar şi apăru în dreptul găurii unde fusese geamul din dreapta al maşinii ei. Părul lui era negru, electrizat. Pielea de pe faţă îi atârna peste claviculă ca hârtia igienică.

Louise se retrase îngrozită, se luptă cu mânerul portierei în timp ce focul sări pe capota Volvo-ului ei. Portiera se deschise şi căldura năpădi înăuntru.

Atunci văzu pielea de pe propriul braţ încă pe volan, de parcă era o mănuşă întoarsă pe dos. Louise nu auzi ţipetele îngrozite ale omului de afaceri, nici pe ale ei. Parcă urechile îi fuseseră înfundate cu ceară. Vederea i se împăienjeni: zărea numai pete care jucau şi forme neclare.

Apoi fu absorbită într-o prăpastie întunecată.

Doi

Partenerul meu, Rich Conklin, era la volanul maşinii noastre nemarcate, iar eu îmi îndulceam cafeaua când am *simţit* şocul.

Bordul s-a zgâlţâit. Mi-am vărsat cafea fierbinte pe mână.

— Ce naiba? am strigat.

Câteva momente mai târziu, radioul pârâi şi dispecerul anunţă: „Explozie în intersecţia dintre Market şi Fourth. Unităţile din apropiere să se identifice şi să răspundă la apel”.

Mi-am aruncat cafeaua pe geam, am înşfăcat microfonul şi am anunţat dispeceratul că eram la distanţă de două străzi, iar Conklin a accelerat în sus pe deal, apoi a frânat, astfel încât maşina noastră a pivotat pe Fourth Street, blocând traficul.

Am sărit din maşină amândoi şi Conklin a strigat:

— Lindsay, ai grijă! S-ar putea să fie explozii secundare.

Aerul era plin de fum înecăcios şi mirosea a cauciuc, plastic şi carne arsă. M-am oprit din alergat, mi-am şters ochii cu mâneca să alung senzaţia de usturime şi m-am luptat cu senzaţia de greaţă. Am măsurat cu privirea toată scena de coşmar şi am simţit cum mi se ridică părul pe ceafa.

Market Street este o arteră majoră. La această oră a dimineţii, maşinile ar fi trebuit să zburde în drum spre serviciu, în schimb, arăta ca Bagdadul după o bombă sinucigaşă. Oamenii ţipau, fugeau în cercuri, orbiţi de panică şi de un ecran de ceaţă fumurie.

L-am sunat pe şeful Tracchio, am raportat că eram primul ofiţer de poliţie la faţa locului.

— Ce se întâmplă, sergent?

I-am spus ce vedeam: cinci morţi pe stradă, încă doi în staţia de autobuz.

— Un număr necunoscut de victime vii sau decedate, încă în maşinile lor, am tuşit în telefon.

— Tu ai păţit ceva, Boxer?

— Nu, domnule.

Am închis când pe Market Street au intrat maşini de poliţie, echipaje de pompieri şi ambulanţe cu sirenele pornite, care au format un perimetru pe Third şi Fifth, blocând tot traficul. Câteva secunde mai târziu, a sosit vehiculul de comandă, iar echipa de genişti, purtând din cap până-n picioare costume gri de protecţie, se revărsă printre ruine.

O femeie plină de sânge, de o vârstă şi rasă nedeterminate, se clătină spre mine. Am prins-o când i se înmuiară genunchii şi, împreună cu Conklin, am ajutat-o să ajungă la o targă.

— Am văzut, şopti victima. Arătă spre un morman înnegrit în intersecţie. În autobuzul ăla şcolar a fost o bombă.

— *Un autobuz şcolar?* O, *Doamne, nu copii!*
M-am uitat peste tot, dar n-am văzut copii.
Fuseseră cu toţii arşi de vii?

Trei

Apa ţâşnea din furtunurile de incendiu, stingând flăcările. Metalul sfârâia şi aerul deveni rânced.

L-am găsit pe Chuck Hanni, investigator de incendii premeditate şi expert în explozii, stând pe vine lângă uşa autobuzului şcolar. Avea părul dat pe spate şi purta pantaloni kaki şi o cămaşă de blugi cu mânecile suflecate, lăsând să se vadă cicatricea veche de la o arsură, care i se întindea de la baza degetului mare de la mâna dreaptă până la cot.

Hanni îşi ridică privirea şi spuse:

— Doamne, ce dezastru îngrozitor, Lindsay!

Îmi descrise ceea ce numea el o „explozie catastrofală", îmi arătă cele două „creaturi crocante" de mărimea unui adult, ghemuite între cele două şiruri de scaune, lângă locul şoferului. Îmi atrase atenţia că anvelopele din faţă ale autobuzului erau pline de aer, iar cele din spate dezumflate.

— Explozia a început în spate, nu în compartimentul motorului. Şi am găsit asta.

Hanni îmi arătă nişte bucăţi rotunde de sticlă, tuburi de transmisie şi cioburi de plastic albastru topite la grămadă în spatele uşii autobuzului.

— Îţi dai seama ce forţă a avut explozia, spuse el arătând către un proiectil de metal încastrat în perete. Ăsta e un cântar cu trei braţe, spuse el, şi cred că plasticul albastru e de la un răcitor. N-a fost nevoie decât de câţiva litri de eter şi o scânteie ca să provoace toate astea…

Arătă cu mâna cele trei străzi efectiv distruse.

Am auzit tusete scurte şi dese şi nişte ghete zdrobind cioburile de sticlă. Conklin, cu statura lui de 1,87 m, apăru din ceaţă.

— Trebuie să vedeţi ceva înainte ca geniştii să ne alunge de aici.

Eu şi Hanni l-am urmat pe Conklin prin intersecţie la locul unde cadavrul unui bărbat zăcea încolăcit în jurul unui stâlp.

— Un martor l-a văzut pe tipu' ăsta zburând prin parbrizul autobuzului când a explodat.

Bărbatul mort era hispanic, avea faţa tăiată, părul cu şuviţe vopsite roşii era îmbibat cu sânge, corpul abia dacă-i mai era acoperit cu rămăşiţele unei cămăşi de un albastru electric şi jeanşi, iar ţeasta i se zdrobise la coliziunea cu stâlpul. Având în vedere ridurile de pe faţă, am bănuit că omul ăla avea vreo patruzeci de ani şi dusese o viaţă grea. I-am scos portofelul din buzunarul de pe coapsă şi l-am deschis la carnetul de şofer.

— Îl cheamă Juan Gomez. Aici scrie că are numai 23 de ani.

Hanni s-a aplecat şi a deschis buzele mortului. Am văzut două şiruri întrerupte de cioturi stricate unde odată fuseseră dinţii.

— Dependent de metamfetamină, spuse Hanni. Probabil el pregătea drogurile. Lindsay, cazul ăsta ţine de Narcotice, poate de DEA[3].

Hanni apăsă nişte taste pe celularul lui în timp ce eu priveam cadavrul lui Juan Gomez. Primul semn vizibil al consumului de metamfetamină sunt dinţii stricaţi. După câţiva ani de privare de hrană şi de somn, un dependent îmbătrâneşte cu douăzeci de ani. Până atunci, oricum, drogul îi mănâncă bucăţi mari din creier.

Gomez era pe ducă *dinainte* de explozie.

— Deci, autobuzul era un laborator mobil de metamfetamină? întrebă Conklin.

Hanni aştepta la telefon să i se dea legătura la Narcotice.

— Mda, spuse el. Până când toate s-au dus dracului în aer.

Partea întâi
CURIERUL ISUS

Capitolul 1

Cindy Thomas îşi închise nasturii trenciului ei uşor, marca Burberry, şi spuse: „'Neaţa, Pinky" portarului care îi deschise uşile de la Blakely Arms. Acesta îşi atinse borul pălăriei şi, căutându-i privirea, zise:

— O zi bună, domnişoară Thomas. Aveţi grijă!

Cindy nu putea să spună că n-o căuta niciodată cu lumânarea. Lucra la Biroul Delicte de la *Chronicle* şi îi plăcea să spună „Veştile proaste sunt veşti bune pentru mine".

Dar în urmă cu un an şi jumătate, un psihopat care *locuia cu două etaje mai sus de ea* subînchiriase ilegal apartamentul şi avea o problemă de gestionare a furiei, se furişase în apartamente şi se distrase ucigând cu brutalitate.

Ucigaşul fusese prins şi condamnat, iar în prezent era în carantină la „Q"[{4}], aşteptându-şi rândul la pedeapsa cu moartea.

Totuşi, Blakely Arms suferise de pe urma episodului. Rezidenţii îşi încuiau uşile de trei ori în fiecare seară, tresăreau la zgomotele bruşte, simţeau că şi-au pierdut siguranţa zilnică.

Cindy era hotărâtă să nu trăiască în starea asta de frică.

Îi zâmbi portarului şi spuse:

— Sunt o dură, Pinky! Borfaşii ar face bine să se teamă de mine.

Apoi se strecură afară în dimineaţa timpurie de mai.

Plimbându-se pe Townsend dinspre Third către Fifth, două străzi foarte lungi, Cindy ieşi din vechiul în noul San Francisco. Trecu pe lângă magazinul de băuturi din apropierea blocului ei, pe lângă restaurantul *drive-through* Mcdonald's de peste drum, pe lângă Starbucks şi librăria Borders de la parterul unui nou zgârie-nori rezidenţial, folosind timpul acesta pentru a da nişte telefoane, a face programări, a-şi planifica ziua.

Se opri lângă staţia Caltrain, recent renovată după ce fusese o hazna de drogaţi fără adăpost şi care acum arăta mult mai bine odată ce cartierul începuse să fie populat de o clasă socială mai înstărită.

Dar dincolo de staţia Caltrain era o bucată de trotuar îngrădită şi curbată ce se întindea de-a lungul gării de triaj. Pe stradă erau parcate rable ruginite şi camionete de pe vremea lui Jimi Hendrix. În ele se aciuiau vagabonzii.

Pe când se pregătea sufleteşte pentru trecerea rapidă prin „zona interzisă", observă o grămadă de oameni ai străzii în faţa ei şi unii dintre ei păreau că plâng.

Cindy ezită.

Apoi îşi scoase cartea de identitate laminată din haină, o ţinu în faţa ei ca pe o legitimaţie, îşi croi drum prin mulţime şi aceasta îi făcu loc.

Cenuşarii ce creşteau prin crăpăturile din asfalt aruncau o reţea de umbre asupra unui morman de zdrenţe, ziare vechi şi gunoi de fast-

food care zăceau la baza gardului de sârmă.

Cindy simţi că i se face greaţă şi inspiră profund.

Mormanul de zdrenţe era, de fapt, un cadavru. Hainele lui erau îmbibate de sânge, iar faţa îi fusese zdrobită în bătaie, aşa că Cindy nu putu să-i distingă trăsăturile.

Întrebă o persoană de lângă ea:

— Ce s-a întâmplat? Cine e bărbatul ăsta?

Persoana era o femeie solidă, ştirbă, îmbrăcată cu multe straturi de haine. Picioarele îi erau bandajate până la genunchi şi avea nasul roşu de plâns.

Îi aruncă o privire piezişă lui Cindy.

— E *C-c-curierul Isus.* Cineva l-a *omorât!*

Cindy formă 911 pe mobilul ei, raportă ceea ce clar fusese o crimă şi aşteptă să ajungă poliţia.

Între timp, oamenii străzii se adunară în jurul ei.

Aceştia erau oamenii nespălaţi, nenumăraţi, neobservaţi, marginali, pierduţi de sistem şi care trăiau unde Evidenţa Populaţiei se temea să pună piciorul.

Miroseau urât şi se mişcau convulsiv, se bâlbâiau şi se scărpinau şi trişau să ajungă mai aproape de Cindy. Se întindeau s-o atingă, vorbeau unii peste alţii şi se corectau unii pe alţii.

Voiau să fie auziţi.

Şi, deşi în urmă cu jumătate de oră Cindy ar fi evitat orice contact cu ei, acum chiar dorea să-i asculte. Pe măsură ce timpul trecea şi poliţia nu mai ajungea, Cindy simţi cum se înfiripează o poveste, gata să înflorească.

Îşi folosi din nou celularul ca s-o sune pe prietena ei Lindsay acasă.

Telefonul sună de şase ori până când o voce masculină răspunse iritată:

— Alo?

Cindy se gândi că poate îi întrerupsese pe Lindsay şi Joe într-un moment nepotrivit.

— Ţi-ai găsit şi tu momentul, Cindy, gâfâi Joe.

— Îmi pare rău, Joe, serios, spuse Cindy, dar trebuie să vorbesc cu Lindsay.

Capitolul 2

— Nu te supăra, am spus, aşezând pătura sub bărbia lui Joe, bătându-l uşor pe obrajii lui dolofani, sărutându-l pe gură ca în filmele acelea pentru care e nevoie de acordul părinţilor, atentă să nu-l stârnesc din nou pentru că nu aveam timp să intru iar în starea necesară.

— Nu sunt supărat, spuse el cu ochii închişi. Dar diseară o să-mi iau revanşa, aşa că pregăteşte-te.

Am râs la bărbatul meu mare şi frumos şi am zis:

— Abia aştept.

— Cindy are o influenţă proastă asupra ta.

Am râs din nou.

Cindy e un pitbull deghizat. La suprafaţă e ca o fetiţă, dar este extrem de tenace. De altfel, aşa şi-a şi făcut drum către scena sângeroasă a crimei în urmă cu şase ani şi nu s-a lăsat până când nu şi-a scris articolul, iar eu am rezolvat cazul. Mi-aş dori ca toţi poliţiştii mei să fie ca Cindy.

— Cindy e o dulceaţă, i-am zis iubitului meu. Îţi trebuie timp să ajungi s-o cunoşti.

— Mda? Va trebui să te cred pe cuvânt, făcu Joe o grimasă.

— Iubitule, te superi dacă…

— … o plimb eu pe Martha? Sigur. Pentru că *eu* lucrez de acasă, iar *tu* ai un job adevărat.

— Mulţumesc, Joe, am spus. O scoţi curând? Cred că are nevoie.

Joe mă privi sobru, ochii lui mari, albaştri aruncând săgeţi. I-am trimis o bezea şi apoi am fugit la duş.

Şapte luni trecuseră cu repeziciune de când apartamentul meu confortabil de pe Potrero Hill arsese până la pereţi şi eu *încă* eram în faza de acomodare în noua casă a lui Joe din zona cu chirii mari.

Nu că nu mi-ar fi plăcut cabina lui de duş cu travertin, capete duble şi un dispozitiv care dădea gel, şampon şi balsam, plus prosoapele împăturite pe un suport din alamă încălzit ca în hoteluri.

Adică da, se putea şi mai rău!

Am dat drumul tare la apa fierbinte, mi-am înmuiat şi şamponat părul, timp în care m-am gândit la Cindy şi la ce o fi avut aşa important să-mi spună.

Din câte ştiam eu, vagabonzii morţi nu apăreau pe prima pagină a ziarelor. Dar Cindy îmi spusese că ăsta era un fel de vagabond special, cu un nume special. Şi mă rugase să merg la faţa locului, să cercetez zona, ca o favoare făcută ei.

Mi-am uscat părul şi am traversat holul carpetat către dressingul meu, care încă era aproape gol. Mi-am pus o pereche curată de pantaloni, un pulover bleu-turcoaz, mi-am verificat arma, mi-am

închis tocul de umăr şi peste toate mi-am pus al doilea cel mai bun blazer albastru pe care-l aveam.

M-am aplecat s-o trag în joacă de urechi pe Dulcea Martha, minunatul meu border collie, şi i-am strigat lui Joe:

— Pa, iubitu'!

Apoi am plecat să mă întâlnesc cu cea mai nouă pasiune a lui Cindy: un vagabond mort cu un nume de nebun dovedit.

Curierul Isus.

Capitolul 3

Cindy stătea lângă cadavru şi-şi umplea carneţelul cu notiţe, trecând acolo numele, descrierile, citatele exacte din prietenii şi jelitorii Curierului Isus.

— Avea la gât o *cruce* foarte mare, spuse un spălător de vase mexican care lucra la un restaurant thailandez. Acesta purta un tricou Adidas ţipător şi jeanşi sub un şorţ alb murdar, iar pe braţe avea tatuaţi nişte crapi japonezi. Crucea era făcută din… cum îi zice, frate? *Cuie*…

— Era un *crucifix*, Tommy, spuse o femeie încovoiată, cu părul alb, care se sprijinea de coşul de cumpărături la marginea mulţimii, cu răni pe picioare şi o haină roşie lungă ce atârna pe stradă.

— Scuuuze, şefa. *Crucifix* voiam să zic.

— Şi nu erau cuie, erau *bolţuri*, lungi cam de şapte centimetri jumătate, legate între ele cu o sârmă de cupru. Şi nu uita de *pruncul* ăla de jucărie de pe cruce. Un bebeluş mic şi roşu.

Bătrâna depărtă degetul mare şi indexul cam doi centimetri şi jumătate pentru a-i arăta lui Cindy cât de mic era bebeluşul de jucărie.

— De ce i-ar lua cineva crucifixul? întrebă femeia solidă. Dar ge-ge-geanta lui. Aia era o geantă din piele adevărată! Doamnă, scrie asta acolo! A fost omorât pentru *l-l-lucrurile* lui.

— Nici măcar nu ştiam cum îl chema de-adevăratelea, spuse Babe, o fată voinică de la salonul de masaj chinezesc.

Mi-a dat zece dolari când n-aveam ce să mănânc. Şi n-a vrut *nimic* în schimb.

— Curierul m-a îngrijit când am avut pneumonie, interveni un bărbat cu părul sur, cu pantaloni de costum cu dungi prinşi în talie cu sfoară. Pe mine mă cheamă Bunker. Charles Bunker, îi spuse el lui Cindy.

Întinse mâna şi Cindy i-o strânse.

— Am auzit împuşcături aseară, zise Bunker. Era după miezul nopţii.

— *Ai văzut cine l-a împuşcat?*

— Era bine dacă vedeam.

— Avea duşmani?

— Mă lăsaţi odată să trec? spuse un bărbat negru cu părul *rasta,* cu un cercel de aur în nas şi un guler alb înalt sub un smoching vechi, care-şi făcea drum prin mulţime către Cindy.

Îşi spuse numele rar – Harry Baimbridge – ca Cindy să-l noteze corect. Apoi Baimbridge ridică un deget lung, osos, deasupra cadavrului Curierului şi urmări literele cusute pe spatele hainei însângerate a acestuia.

— Poţi să citeşti asta? o întrebă el.

Cindy încuviinţă.
— Îţi spune tot ce vrei să ştii.
Cindy îşi notă în carnet.
Isus salvează.

Capitolul 4

Când eu şi Conklin am ajuns la intersecţia dintre Fourth şi Townsend, poliţiştii deja delimitaseră zona, redirecţionaseră traficul pietonal către drumul mai lung spre staţie, îi alungaseră pe gură-cască în spatele benzii de demarcaţie şi blocaseră tot traficul în afară de cel oficial.

Cindy era pe stradă.

Ne făcu semn, îmi deschise portiera maşinii şi începu să-mi prezinte subiectul înainte să apuc să pun piciorul pe caldarâm.

— Mă gândesc la o serie de cinci articole de interes uman, spuse ea, despre oamenii fără adăpost din San Francisco. Şi o să încep cu viaţa şi moartea acelui om.

Arătă spre un bărbat mort care zăcea ţeapăn în zdrenţele lui pline de sânge.

— Treizeci de oameni l-au plâns, Lindsay. Nu ştiu dacă pentru mine ar plânge atâţia.

— Mai taci, zise Conklin venind din faţa maşinii. Eşti nebună.

O scutură uşor de umăr, iar buclele ei blonde se clătinară.

— Bine, bine, spuse Cindy. Îi zâmbi lui Conklin, dinţii ei din faţă uşor încălecaţi dând un aer uşor vulnerabil drăgălăşeniei ei naturale. Glumeam şi eu. Dar vorbesc foarte serios despre Curierul Isus. Mă ţineţi la curent, da?

— Sigur, am zis eu, deşi nu înţelegeam de ce Cindy îl considera pe Curierul Isus aşa o *celebritate*, iar moartea lui ca pe ditamai chestia. Cindy, în fiecare zi mor oameni de-ai străzii…

— Şi nimănui nu-i pasă. La naiba, lumea chiar vrea să-i vadă morţi. Tocmai asta e problema!

I-am lăsat pe Cindy şi pe Conklin în stradă şi m-am dus fluturându-mi insigna la K.J. Grealish, responsabila CSI. Era tânără, brunetă şi slabă şi aproape că-şi muşcase buzele de stres.

— Sunt în picioare de douăzeci şi şapte de ore fără întrerupere, îmi zise Grealish, şi rahatul ăsta de loc al crimei ar putea să mă mai ţină pe aici încă douăzeci şi şapte. Mai zi-mi o dată de ce suntem aici.

Pe măsură ce trenurile intrau huruind în gară, praful se ridica, frunzele cădeau din copaci şi ziarele zburau în aer, contaminând şi mai mult locul crimei.

Se auzi un claxon – era dubiţa medicului legist, care îşi făcea loc printre poliţişti. Parcă în mijlocul străzii. Portiera culisă şi doamna doctor Claire Washburn coborî din maşină. Îşi puse mâinile în şoldurile XXL, îmi zâmbi angelic şi eu la fel. Apoi m-am dus şi am îmbrăţişat-o.

Claire nu este numai legistul-şef din San Francisco, ci şi cea mai bună prietenă a mea. Ne-am împrietenit în urmă cu vreo cincisprezece

ani, când ea era o legistă adjunctă dolofană, de culoare, iar eu eram o blondă înaltă cu mărimea 75E la sutien, care încerca să supravieţuiască primului an sălbatic de training la locul de muncă, la Omucideri.

Fuseseră ani grei şi sângeroşi pentru amândouă, ca femei care încercam să ne facem treaba într-o lume a bărbaţilor.

Încă vorbeam zilnic. Îi botezasem copilul şi mă simţeam mai apropiată de ea decât de propria soră. Dar nu o mai văzusem de mai bine de o săptămână.

Când ne-am desfăcut din îmbrăţişare, Claire o întrebă pe responsabila CSI:

— K.J.? Ai pozele cu victima?

Grealish răspunse că da, aşa că eu şi Claire ne-am aplecat să trecem pe sub banda separatoare şi, cum era de aşteptat, Cindy veni cu noi.

— E în regulă, i-am zis lui Grealish, e cu mine.

— De fapt, mormăi Cindy în barbă, *tu* eşti cu mine.

Am păşit cu grijă, să nu călcăm urma de sânge, am ocolit conurile şi semnele, apoi Claire îşi puse geanta jos şi se aplecă deasupra cadavrului. Întoarse capul Curierului dintr-o parte în alta cu mâna înmănuşată, îi palpă uşor scalpul, căutând lacerații, fracturi sau alte răni. După o pauză îndelungată, spuse:

— *Mamma mia!*

— Gata cu jargonul ăsta medical, i-am zis prietenei mele. Zi pe limba mea.

— Ca de obicei, Lindsay, oftă Claire, nu mă pronunţ până nu-i fac autopsia. Dar un lucru pot să-ţi spun, şi asta e neoficial, domnişoara reporteriţă, îi zise lui Cindy. Auzi?

— Da, da, buzele-mi sunt pecetluite, am pus lacăt la gură.

— Se pare că tipu' vostru nu doar a mâncat o bătaie zdravănă, murmură Claire. Amărâtul ăsta a primit mai multe gloanţe în cap. Vreau să spun că a fost împuşcat de aproape, probabil până s-a *golit* pistolul.

Capitolul 5

Moartea unui vagabond are prioritate zero la Omucideri. Sună dur, dar, pur şi simplu, nu avem resurse să lucrăm la cazuri în care ucigaşul nu va fi găsit niciodată.

Am vorbit cu Conklin despre asta când stăteam în maşină.

— Curierul Isus a fost jefuit, corect? spuse Conklin. Alt vagabond l-a snopit în bătaie şi, când ăsta a ripostat, i-a zburat creierii.

— Nu ştiu ce să zic de gloanţele alea. Pare mai degrabă că au fost membrii unei bande. Sau nişte puşti care s-au luat de un vagabond ca să se distreze şi apoi l-au şi aranjat pentru că puteau să scape nepedepsiţi. *Uită-te* şi tu, i-am zis, arătând spre locul crimei: urme însângerate de paşi în toate direcţiile pe trotuar. Astea nu pot fi considerate dovezi.

Şi de parcă nu era de ajuns tot haosul ăsta, nu existau martori la împuşcături, pe stâlpii de pe stradă nu era instalată nicio cameră video şi niciun cartuş nu era de găsit.

Nici măcar nu ştiam numele real al victimei.

Dacă n-ar fi fost povestea cu Cindy, care se pregătea să relateze drama în *Chronicle*, dosarul vagabondului ar fi rămas pe fundul sertarului până când lumea ar fi uitat de el.

Chiar şi eu.

Dar gloanţele alea trase de aproape îmi stăteau pe creier.

— E o nebunie să baţi pe cineva şi să-l *şi* împuşti ca să-l jefuieşti, Rich. Eu cred că a fost o crimă din ură. Sau un fel de crimă pasională.

Conklin îşi arboră zâmbetul de cuceritor.

— Păi, atunci, hai să vedem ce-a fost, zise el şi opri motorul.

Am luat-o pe jos până la capătul străzii, unde supuşii lui Cindy încă mai zăboveau dincolo de banda de semnalizare.

Le-am luat din nou declaraţii, apoi am lărgit aria de căutare ca să includem toată Townsend Street, precum şi Clyde Street, şi Lusk Alley. Am vorbit cu casierii din bodegi, cu vânzătorii dintr-un *sex shop* care vindea noutăţi pentru homosexuali, cu drogaţi şi curve care-şi făceau veacul pe stradă.

Împreună am bătut la uşile apartamentelor din clădirile ieftine şi ne-am petrecut după-amiaza punând întrebări stivuitorilor şi muncitorilor din depozitele de pe Townsend despre împuşcăturile de noaptea trecută de lângă gara Caltrain şi despre Curierul Isus.

Ce-i drept, mulţi se făceau nevăzuţi când ne zăreau insignele. Alţii pretindeau că nu ştiau nimic despre Curier sau moartea lui.

Dar cei care îl cunoşteau pe Curierul Isus aveau anecdote de povestit. Cum întrerupsese un jaf la un magazin de băuturi, cum uneori lucra la cantina săracilor şi cum întotdeauna le dădea câţiva dolari celor care aveau nevoie.

El era elita, regele străzii, ne-a fost descris ca un vagabond cu suflet bun. Şi pierderea lui a fost tragică pentru cei care îl considerau prieten.

Până la sfârşitul zilei, trecusem de la scepticism la curiozitate şi mi-am dat seama că mă molipsisem de febra lui Cindy – sau poate febra ei se ţinea de mine.

Curierul Isus fusese bunul păstor al unei turme rănite.

Şi atunci, de ce fusese ucis?

Fusese oare, pur şi simplu, în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit?

Sau moartea lui fusese intenţionată?

Şi astfel am rămas cu două mari întrebări pe care niciun poliţist bun nu le-ar evita dacă ar vrea să aibă conştiinţa curată: Cine îl ucisese pe Curierul Isus? Şi de ce?

Capitolul 6

Am ajuns cu Conklin la secţie pe la cinci, am traversat camera ofiţerilor până la micul birou cu pereţi de sticlă al locotenentului Warren Jacobi, care cândva fusese al meu.

Şi Jacobi fusese odată al meu, adică îmi fusese partener. Şi, deşi făcuserăm schimb de posturi şi eram adesea în dezacord, petrecuserăm atâţia ani şi făcuserăm atâtea drumuri împreună, încât putea să-mi citească gândurile ca nimeni altcineva, mai bine şi decât Claire, Conklin, Cindy sau Joe.

Când am intrat noi, Jacobi stătea pe scaun în cocina lui de birou. Vechiul meu prieten şi şef este un poliţist în vârstă de cincizeci şi trei de ani, cu părul sur, trăsături colţuroase şi peste douăzeci şi cinci de ani de experienţă în Omucideri. M-a fixat cu ochii lui gri pătrunzători şi am observat ridurile de expresie ce-i încadrau gura, pentru că expresia lui nu era veselă.

Chiar deloc.

— Ce naiba aţi făcut amândoi toată ziua? mă întrebă el. Am înţeles bine? Aţi lucrat la cazul unui vagabond mort?

Inspectorul Sexos, cum e cunoscut Conklin prin secţie, îmi oferi scaunul din faţa biroului lui Jacobi, apoi îşi parcă posteriorul drăguţ pe dulap şi începu să râdă.

— Am zis ceva amuzant, Conklin? ripostă Jacobi. Aveţi douăşpe' cazuri nerezolvate pe birou. Vreţi să vi le enumăr?

Jacobi era arţăgos pentru că rata de soluţionare a crimelor din San Francisco era foarte scăzută, undeva mai jos decât cea din Detroit.

— Îi explic eu, i-am spus lui Conklin. Mi-am pus picioarele pe marginea biroului lui Jacobi şi am zis: Am pierdut noţiunea timpului, Warren. Crima asta are nişte ciudăţenii şi moartea victimei o să fie relatată cu litere mari în *Chronicle* de mâine. M-am gândit să le-o luăm înainte.

— Continuă, zise Jacobi, de parcă eram un suspect în boxa acuzaţilor.

L-am pus la curent cu faptele bune povestite şi cu diversele teorii: cum Curierul Isus era un misionar sau filantrop, cum bebeluşul de pe crucifixul lui era o declaraţie în favoarea vieţii sau simboliza că toţi am fost odată inocenţi şi puri – exact ca pruncul Iisus.

— Tipu' avea priză la oameni, am concluzionat eu. Era foarte charismatic, un fel de sfânt al vagabonzilor.

Jacobi bătu darabana.

— Nu ştii cum îl chema pe sfântul ăsta, nu-i aşa, Boxer?

— Nu ştiu.

— Şi n-ai nicio idee cine l-a omorât sau care a fost motivul?

— Nici măcar o idee.

— Atunci asta e, spuse Jacobi bătând cu palma în birou. S-a terminat. Gata! Dacă nu vine cineva să mărturisească, nu mai consumi din timpul departamentului. S-a înţeles?

— Da, domnule! zise Conklin.

— Boxer?

— Am înţeles, locotenente.

Am ieşit din biroul lui Jacobi şi am pontat de sfârşit de zi. I-am zis lui Conklin:

— Ai înţeles, da?

— Ce era aşa de neînţeles în „s-a terminat”?

— Rich, Jacobi a fost clar ca bună ziua. Ne-a zis să lucrăm la cazul Curierului Isus *pe timpul nostru.* Mă duc s-o văd pe Claire. Vii cu mine?

Capitalul 7

Claire purta un halat chirurgical cu o broşă în formă de fluture la baza gâtului, avea un şorţ prins la mijloc, iar o cască de duş înflorată îi acoperea părul. Pe masa imaculată de autopsie din faţa ei era întins Curierul Isus, cu trăsăturile lui îngrozitor de zdrobite orientate spre lumină.

O incizie în formă de Y se întindea de la clavicule până la pubis şi fusese cusută ca o minge de baseball, cu fir alb aspru. Avea vânătăi pe tot corpul şi laceraţii şi contuzii suprapuse.

Curierul Isus fusese lovit din răzbunare.

— Am primit rezultatele radiografiilor, spuse Claire.

În timp ce vorbea, m-am uitat pe peretele unde erau expuse la lumină.

— Mâna dreaptă ruptă, probabil l-a lovit pe atacator sau a fost călcat când era jos. Are multe fracturi la oasele faciale, precum şi multiple fracturi craniene. Bineînţeles, coaste rupte – trei. Toată trauma asta fizică, multiplele lovituri, ar fi putut să-l omoare, dar înainte să-l lovească cineva, era deja mort.

— Cauza decesului? Zi-mi, Fluturaş, sunt pregătită.

— Of, Doamne, spuse ea. Lucrez cât pot de repede şi tot nu e destul de repede pentru Lindsay.

— Te rog? am zis.

Resemnată, Claire se întinse în spatele ei şi ridică nişte punguţe cu ceva care semăna cu nişte gloanţe distorsionate.

— Alea-s gloanţe de 22? o întrebă Conklin.

— Da, Rich. Patru dintre gloanţele trase în cap au ricoşat înăuntru. Au intrat pe aici, aici, aici şi aici, în spate, s-au răsucit înăuntru, sub scalp, şi au rămas acolo ca nişte gândaci sub covor. Cred că e puţin probabil, dar posibil ca Domnul Isus să fi supravieţuit *acestor* patru gloanţe.

— Şi atunci? am întrebat. Ce l-a omorât?

— Atuuunci, fetiţă, ucigaşul l-a împuşcat în cap pe Domnul Isus şi probabil asta l-a omorât. A mai tras o dată, în ceafa, să fie sigur.

— Şi apoi ucigaşul i-a zdrobit faţa în bătaie? I-a rupt coastele? am întrebat, de parcă nu-mi venea să cred. Asta da crimă *pasională.*

— Cineva l-a urât, asta-i clar, ne-a zis Claire şi şi-a chemat asistenta. Pune-l deoparte pe Domnul Isus, te rog, Bunny. Roagă-l pe Joey să te ajute. Şi scrie „Necunoscut nr. 27” şi data pe eticheta de pe deget.

Împreună cu Conklin, am urmat-o pe Claire la ea în birou.

— Mai am ceva să vă arăt, ne-a zis Claire.

Îşi dădu jos casca de duş şi halatul chirurgical. Pe dedesubt, Claire purta o uniformă albastră şi tricoul ei preferat, cel cu citatul celebru pe faţă: „Poate că sunt grasă şi am patruzeci de ani, dar asta sunt eu.”

Chestia asta o amuza foarte tare, dar din moment ce acum avea patruzeci şi cinci de ani, mă gândeam că poate o să-şi ia un *nou* tricou preferat în curând.

Între timp, ne invită să luăm loc, se aşează la birou şi descuie sertarul de sus. Scoase altă punguţă de hârtie pergaminată, o puse pe birou şi aplecă veioza flexibilă ca să o lumineze direct.

— Asta e crucifixul Curierului, am zis eu, holbându-mă la o piesă de artă populară care arăta ca un artefact.

De fapt, arăta exact aşa cum mi-a fost descris: două bolţuri, sârmă de cupru, un prunc de jucărie legat de cruce.

— S-ar putea să fie amprente pe copilaş, am zis. Unde l-ai găsit?

— În esofagul lui, mi-a răspuns Claire luând o înghiţitură de apă. Cineva a încercat să i-l îndese pe gât.

Capitolul 8

Eram nerăbdătoare să aud ce părere are Joe despre Curierul Isus.

Luam cina împreună în seara aceea la Foreign Cinema. Deşi se află într-o clădire dărăpănată din cel mai prăpădit cartier al oraşului, înconjurat de bodegi şi magazine cu produse la un dolar, datorită marchizei şi designului frumos, Foreign Cinema pare ridicat din Los Angeles de un OZN şi lăsat să cadă, din greşeală, în districtul Mission.

Dar în afară de felul în care arată, Foreign Cinema este deosebit şi datorită meselor de picnic din grădina din spate, unde sunt proiectate filme vechi pe peretele gol al unei clădiri alăturate.

Cerul era senin în acea seară de mai, iar seara era şi mai plăcută graţie lămpilor cu infraroşu dispuse în toată curtea. La una dintre mese era Sean Penn cu nişte prieteni, dar pe mine mă încânta faptul că aveam o întâlnire la cină cu Joe, fără ca vreunul dintre noi să trebuiască să ia avionul pentru asta.

După atâtea obstacole dureroase, relaţia noastră la distanţă, asemănătoare unei călătorii într-un carusel, se liniştise când Joe se mutase în San Francisco să fie cu mine. Acum, în sfârşit, locuiam împreună.

În sfârşit, ne acordam o şansă.

În timp ce *Umbrelele din Cherbourg*, un film vechi franţuzesc, clipea fără sonor pe perete, Joe asculta cu atenţie ce zi uluitoare avusesem: cum eu şi Conklin ne rupseserăm picioarele încercând să aflam cine îl omorâse pe Curierul Isus.

— Claire a scos cinci gloanţe din capul lui, patru chiar de sub scalp, i-am spus lui Joe. Al cincilea glonţ a intrat în tâmplă şi, probabil, a fost cel care a cauzat moartea. Apoi, Curierul a mai primit un glonţ în ceafă, post-mortem. Un act de violenţă personală, nu crezi?

— Gloanţele alea erau de calibru 25 sau 22?

— 22, am zis eu.

— Se leagă. Trebuiau să fie cu miez moale, altfel i-ar fi trecut prin craniu. Au fost găsite cartuşe la faţa locului?

— Nici măcar unul. Ucigaşul a folosit probabil un revolver.

— Sau o armă semiautomată şi a cules cartuşele de pe jos. Genul ăsta de tip e atent la probe. Gândeşte în perspectivă.

— Da, ai dreptate. M-am tot gândit la ce spusese Joe. Deci, spui că e posibil să fi fost ceva premeditat?

— Sunt speranţe, Linds. Glonţul ăla cu miez moale ar putea să aibă striaţii. Vezi ce zic cei de la laborator. Păcat că nu o să ai amprente pe cartuşe.

— S-ar putea să fie amprente pe pruncul de plastic.

Joe încuviinţă, dar mi-am dat seama că nu era de acord.

— Nu? l-am întrebat.

— Dacă ucigaşul a adunat cartuşele, înseamnă că era profesionist. Un ucigaş plătit sau un militar. Sau poliţist. Sau un condamnat. Dacă era profesionist…

— Atunci nici pe crucifix nu vor fi amprente, am zis. Dar de ce un profesionist ar omorî un vagabond cu atâta cruzime?

— E numai *prima zi,* Linds. Mai aşteaptă puţin.

— Sigur, am răspuns, dar Jacobi a renunţat deja la cazul ăsta.

Mi-am sprijinit capul în mâini, iar Joe chemă chelnerul şi mai comandă vin. Apoi se întoarse spre mine cu un zâmbet larg, indescifrabil.

M-am relaxat şi am analizat zâmbetul acela, dându-mi seama doar că Joe arăta ca un puşti care avea un secret.

L-am întrebat ce se întâmplă, am aşteptat să deguste vinul. Apoi, după ce mă făcu să aştept destul, se aplecă peste masă şi îmi luă mâinile în ale lui.

— Ei, blondino, ghici cine a primit telefon de la Pentagon azi?

Capitolul 9

— Nu pot să cred! am izbucnit. Nu-mi spune!

Nu m-am putut abţine. Primul meu gând fu că Joe fusese chemat înapoi la Washington şi nu puteam nici măcar să concep aşa ceva.

— Lindsay, linişteşte-te! M-au sunat în legătură cu o misiune. Ar putea fi începutul altor misiuni, toate profitabile, un mare progres pentru afacerea mea de consultanţă.

Când l-am cunoscut pe Joe, în timpul unui caz, pe cartea lui de vizită scria DIRECTOR ADJUNCT, DEPARTAMENTUL PENTRU SECURITATE INTERNĂ. Era cel mai bun specialist în combaterea terorismului din Washington. Şi la slujba asta renunţase el când se mutase pe Coasta de Vest ca să fie cu mine.

Certificările şi reputaţia lui erau de prim rang, dar în San Francisco nu găsise oportunităţi aşa repede cum speraserăm noi.

Am dat vina pe faptul că administraţia actuală era ofticată că superpopularul Joseph Molinari plecase din funcţie într-un an electoral. Se pare că le trecea supărarea.

Asta era bine.

M-am relaxat. Am zâmbit. Am spus:

— Pfiiuuu! M-ai speriat, Joe.

Şi m-am bucurat pentru el.

— Păi, povesteşte-mi despre misiune, am zis.

— Sigur, dar hai să comandăm mai întâi.

Nu-mi amintesc ce am ales din meniu, pentru că atunci când a venit mâncarea, Joe mi-a zis că pleca a doua zi dimineaţă la o conferinţă în Orientul Mijlociu. Şi că s-ar putea să stea în Iordania trei săptămâni sau mai mult.

Joe a pus furculiţa jos şi m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Lindsay? Ce te necăjeşte?

A întrebat frumos. Chiar voia să ştie, dar presiunea sângelui îmi crescuse cu viteza fulgerului şi nu puteam să-i zic *frumos* de ce.

— Mâine e ziua ta, Joe. Trebuia să mergem acasă la Cat în weekend, mai ţii minte?

Catherine e sora mea, cu şase ani mai mică decât mine, locuieşte în Half Moon Bay, un oraş frumos de pe coastă, împreună cu cele două fiice ale ei. Trebuia să fie un weekend petrecut în familie, frumos, conta mult pentru mine să-l duc pe Joe acasă la singura mea familie.

— Putem să stăm cu Cat altădată, draga mea. Trebuie să mă duc la conferinţa asta. În plus, Lindsay, de ziua mea nu-mi doresc decât seara asta şi pe tine.

— Nu pot să vorbesc acum cu tine, am zis aruncând şerveţelul pe masă, ridicându-mă în faţa imaginilor proiectate pe zid şi auzindu-i pe oameni strigând la mine să mă aşez.

Am traversat restaurantul şi am ieşit prin holul lung de nouă metri, încadrat de două rânduri de lumânări votive înalte până la brâu, mi-am scos telefonul mobil din buzunar şi am chemat un taxi înainte să ajung în stradă.

Am aşteptat bulversată acolo, în districtul Mission, în mijlocul Dodge City, simţindu-mă revoltată, apoi proastă, apoi foarte, foarte furioasă pe mine.

Mă comportasem ca genul acela de blondă idioată pe care îl dispreţuisem întotdeauna.

CAPITOLUL 10

Mi-am zis: „Ce proastă eşti!” M-am aplecat, i-am dat şoferului de taxi o bancnotă de cinci dolari şi i-am făcut semn să plece.

Apoi am refăcut singură drumul ăla romantic, străjuit de lumânări, prin holul lung de nouă metri, prin restaurant şi afară în grădina din spate.

Am ajuns tocmai când chelnerul lua farfuriile.

— Stai jos acolo, în faţă, strigă iar persoana care strigase şi mai devreme. Tu! Da, tu!

M-am aşezat în faţa lui Joe şi am spus:

— Am reacţionat prosteşte şi-mi pare rău.

Pe chipul lui Joe se citea supărarea. Spuse:

— Şi mie-mi pare rău. N-ar fi trebuit să-ţi dau vestea aşa brusc, dar nu mi-am imaginat că o să reacţionezi aşa.

— Nu, nu te scuza. Aveai dreptate, iar eu am fost o idioată, Joe. Mă ierţi, te rog?

— Te-am iertat deja. Dar, Lindsay, de fiecare dată când ne certăm, iese la iveală vechea poveste, deşi noi ne facem că plouă.

— Păi, dacă avem umbrele, am zis eu încercând să glumesc.

Joe zâmbi, dar cu jumătate de gură.

— Mergi pe patruzeci de ani.

— Ştiu asta, mulţumesc.

— Eu împlinesc patruzeci şi şapte mâine, aşa cum mi-ai adus aminte. Anul trecut te-am cerut în căsătorie. Inelul pe care ţi l-am dat e încă în cutie, într-un sertar, nu pe degetul tău. Ce vreau de ziua mea? Vreau să te hotărăşti, Lindsay.

Cu lipsa acută de sincronizare pe care chelnerii din toată lumea şi-au perfecţionat-o, un trio de tineri s-au grupat în jurul mesei noastre, cu un tortuleţ în mâini, cu lumânările aprinse, şi au început să-i cânte „La mulţi ani!” lui Joe. Exact aşa cum planificasem.

Cântecul a fost preluat şi la alte mese şi o grămadă de ochi s-au întors spre noi. Joe a zâmbit şi a suflat în lumânări.

Apoi m-a privit, cu o expresie drăgăstoasă întipărită pe chip. Spuse:

— Nu mă implora, blondino. N-o să-ţi spun ce dorinţă mi-am pus.

M-am simţit ca o proastă că stricasem seara?

Da.

Ştiam ce să fac în legătură cu dorinţa lui Joe şi cu inelul ăla cu diamant din cutiuţa de catifea?

Nu.

Dar eram sigură că nehotărârea mea nu avea nicio legătură cu Joe.

Capitolul 11

Ne-am trezit înainte de apariţia zorilor şi am făcut dragoste cu frenezie, fără să vorbim. Tras de păr, muşcat de buze, aruncat de perne pe covor.

Înverşunarea cu care făceam dragoste era o recunoaştere cinstită, sinceră, a faptului că ne împotmoliserăm. Că nu era nimic ce am fi putut spune fără ca celălalt să nu ştie deja.

Cu pielea încă strălucind, stăteam lungiţi unul lângă altul, ţinându-ne strâns de mâini. Ceasul de înaltă tehnologie de pe noptieră proiecta pe tavan ora şi temperatura exterioară cu cifre roşii, mari.

Ora cinci dimineaţa.

Unsprezece grade.

— Am visat frumos, spuse Joe. Totul o să fie bine.

Mă liniştea pe mine? Sau pe sine?

— Ce-ai visat?

— Înotam împreună, goi, sub o cascadă. Apă. Asta înseamnă sex, nu?

Îmi dădu drumul la mână. Salteaua se mişcă. Trase pătura şi mă acoperi.

Am auzit duşul curgând în timp ce stăteam lungită pe întuneric, simţindu-mă deprimată, înlăcrimată şi nehotărâtă. Am aţipit şi m-am trezit când mâna lui Joe mi-a atins părul.

— Plec acum, Lindsay.

M-am întins şi l-am cuprins pe după gât şi ne-am sărutat în întuneric.

— Drum bun, i-am zis. Nu uita să scrii.

— O să *sun*.

Tonul ăsta rece nu era potrivit pentru a-mi lua la revedere de la Joe. Se auzi uşa de la intrare, care se încuie automat.

Am sărit din pat.

M-am îmbrăcat cu jeanşi şi cu unul dintre puloverele lui Joe şi am alergat desculţă pe hol. Am chemat liftul cu o apăsare prelungă până când reveni la etajul unsprezece şi se deschise brusc.

Mă cuprinse disperarea în timp ce liftul mă ducea încet la parter. În mintea mea, bagajele lui Joe erau în portbagaj, maşina rula deja pe Lake Street, accelerând pe drumul spre aeroport.

Dar când liftul mă lăsă, în sfârşit, în hol, l-am văzut pe Joe prin uşile de sticlă de la intrare, în picioare lângă un Lincoln Sedan. Am trecut în viteză pe lângă portar şi am alergat în stradă, strigându-l pe Joe.

Şi-a ridicat privirea şi şi-a deschis braţele, iar eu m-am aruncat la pieptul lui, cu faţa îngropată în haină, simţind cum îmi dădeau lacrimile.

— Te iubesc atât de mult, Joe.

— Şi eu te iubesc, blondino.

— Joe, când eram în cascada aia, purtam inelul?

— Da. Strălucea de-ţi lua ochii. Puteai să-l vezi şi de pe lună.

Am râs cu faţa în umărul lui. Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat şi am luat-o de la capăt, până când taximetristul a glumit:

— Mai păstraţi şi pentru mai târziu, da?

M-am retras fără tragere de inimă, iar Joe urcă în maşină.

I-am făcut cu mâna şi el mi-a răspuns la fel pe măsură ce Lincoln-ul negru îmi ducea iubitul departe.

Capitolul 12

Yuki era în biroul ei, una dintre zecile de vizuini murdare fără ferestre pentru procurori adjuncţi din Palatul de Justiţie. Era pregătită şi îmbrăcată pentru instanţă: costum gri Anne Klein, cămaşă de mătase de un roz pal şi pantofi de trei sute de dolari pe care îi cumpărase reduşi la jumătate de preţ de la Neiman.

Era şase şi jumătate dimineaţa.

Peste aproximativ trei ore, avea să-şi ţină pledoaria finală în procesul atât de complex de crimă intentat lui Stacey Glenn, o fostă regină a frumuseţii în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, care reuşise să fie în acelaşi timp şi frumoasa, şi bestia.

Ceea ce Stacey Glenn le făcuse părinţilor ei era revoltător, neprovocat şi de neiertat, iar Yuki era hotărâtă să o înfunde pe nenorocita aia psihopată şi să o bage la închisoare pentru totdeauna. Dar, în ciuda hotărârii şi a capacităţii ei de a aduce cele mai bune argumente, Yuki devenea faimoasă în procuratură numai pentru procesele *pierdute.* Şi asta o termina.

Aşa că acum era acum.

Dacă Stacey Glenn scăpa, oricât de mult i-ar fi displăcut asta, Yuki trebuia să se întoarcă la dreptul civil, să se ocupe de divorţurile bogătaşilor şi să negocieze contracte. Asta dacă nu era *concediată* înainte să-şi poată da demisia.

Yuki se aplecă înainte în scaunul ei scârţâitor şi amestecă un pachet de cartonaşe, fiecare dintre acestea subliniind un aspect important pe care avea să-l evidenţieze în pledoaria finală a procuraturii.

Fapt: Stacey Glenn îşi părăsise apartamentul din Portrero Hill la ora două dimineaţa şi mersese cu maşina ei roşie ţipătoare, o Subaru Forester, la casa părinţilor ei, situată la aproape 65 km distanţă, în Marin, dincolo de Golden Gate.

Fapt: Stacey Glenn intrase în casa părinţilor ei între trei şi trei şi cincisprezece minute dimineaţa, folosind o cheie ascunsă sub o anumită piatră în formă de inimă de lângă uşa din faţă. Intrase prin bucătărie în garaj, luase de acolo o rangă şi mersese cu ea sus, în dormitorul principal, şi-şi lovise părinţii în cap până-i omorâse.

Fapt: o vecină depusese mărturie că în jur de ora trei în dimineaţa aceea văzuse o Subaru Forester roşie cu cauciucuri de teren pe aleea familiei Glenn şi o recunoscuse ca aparţinându-i lui Stacey.

Fapt: Crezându-şi părinţii morţi, Stacey Glenn conduse spre casă şi, pe drumul de întoarcere, plăti taxa de autostradă în jurul orei patru şi treizeci şi cinci de minute.

Orele acestea erau cruciale pentru demonstraţia lui Yuki, deoarece stabileau traseul lui Stacey Glenn din noaptea respectivă şi îi *spulberau* alibiul cum că fusese acasă, dormind, în timp ce părinţii ei erau

atacaţi.

Fapt: Stacey Glenn suferea de mania cumpărăturilor şi se îndatorase mult. În viaţă, părinţii ei nu valorau nimic pentru ea. Morţi, valorau un milion de dolari.

Fapt: Stacey Glenn avea mijloacele, motivul şi oportunitatea – şi mai exista şi un *martor* la crimă.

Şi demonstraţia lui Yuki se baza 90 la sută pe martorul respectiv.

Yuki îşi strânse cartonaşele şi le legă cu un elastic, apoi băgă pachetul în geantă. După aceea, de gândi la mama ei, Keiko Castellano, care murise înainte de vreme, iar ea suferise enorm din cauza asta. Keiko îşi iubise unica fiică foarte mult şi Yuki simţea şi acum prezenţa liniştitoare a mamei ei.

— Mami, stai azi cu mine în instanţă şi ajută-mă să câştig, da? spuse Yuki cu voce tare. Pupici.

Având câteva ore la dispoziţie, Yuki îşi făcu ordine în sertarul de creioane, goli coşul de gunoi, şterse înregistrări vechi din agendă şi îşi schimbă bluza de un roz prea suav cu o cămaşă turcoaz-închis având croială bărbătească şi care inspira mai multă forţă şi încredere.

La ora opt şi un sfert, secundul lui Yuki, Nicky Gaines, intră pe hol strigându-i numele. Yuki scoase capul pe uşă şi spuse:

— Nicky, doar asigură-te că prezentarea merge. Asta e tot ce trebuie să faci.

— Mă ocup, zise Nicky.

— Bine. Trage-ţi fermoarul la pantaloni. Să mergem.

Capitolul 13

Yuki se ridică de pe scaunul ei de la masa acuzării când onorabilul Brendan Joseph Duffy intră în sala de judecată printr-o uşă din spatele prezidiului şi-şi ocupă locul între steaguri şi în faţa marelui sigiliu al Statului California.

Duffy avea constituţie atletică, păr cărunt şi ochelari fund de sticlă pe care îi purta în partea de jos a nasului. Îşi smulse căştile de ipod din urechi, deschise o doză de Sprite, apoi, când cei din audienţă se aşezară, îi spuse aprodului să cheme juriul.

Pe partea cealaltă a culoarului, adversarul lui Yuki, reputatul avocat al apărării în cazuri penale, Philip R. Hoffman, şuşotea cu clienta sa, Stacey Glenn.

Hoffman era înalt, 1,93 m, cocoşat, avea patruzeci şi doi de ani şi păr brunet, dezordonat. Purta un costum Armani albastru-închis şi o cravată roz de satin. Îşi făcuse manichiura.

La fel ca Yuki, Hoffman era un perfecţionist.

Spre deosebire de ea, raportul dintre procesele câştigate şi cele pierdute îl situa pe Hoffman în liga starurilor. În mod normal, cerea onorarii de peste nouă sute de dolari pe oră, dar acum o reprezenta pe Stacey Glenn pro bono. Hoffman nu era un altruist. Sala de judecată era înţesată de presă, iar popularitatea acestui caz valora milioane pentru firma lui.

Stacey Glenn era o brunetă uimitoare, cu ochi albaştri şi două pete de culoare în obraji ce îi scoteau în evidenţă paloarea căpătată în închisoare. Purta un costum banal, dintr-o stofa cadrilată măslinie, care nu o avantaja, făcând-o să semene mai degrabă cu o profesoară sau contabilă decât cu psihopata calculată, criminală şi avidă de bani care era.

Alături de Yuki, Nicky Gaines, cu veşnica lui gâfâială cauzată de polipi, răsufla greu în timp ce juraţii intrau în sala mică de judecată printr-o uşă laterală şi îşi ocupau locurile din boxa juriului.

Judecătorul Duffy îi salută pe juraţi, le explică faptul că ambele părţi urmau să-şi prezinte pledoariile finale, apoi juriul putea să-şi înceapă deliberările.

Duffy sorbi îndelung direct din doza de suc, apoi întrebă:

— Doamna Castellano, acuzarea este gata să înceapă?

— Da, onorată instanţă.

Luându-şi notiţele de pe masă, Yuki se îndreptă spre pupitrul din centrul sălii de judecată căptuşite cu lemn de stejar. Le zâmbi celor doisprezece juraţi şi celor doi înlocuitori, pe care ajunsese să-i cunoască după ticuri, grimase, râsete şi după felul cum îşi dădeau ochii peste cap în ultimele şase săptămâni, şi spuse:

— Bună dimineaţa, tuturor. Apoi, arătând spre acuzată, vorbi din

inimă. Stacey Glenn este o criminală. Şi-a omorât tatăl, care o adora. A făcut tot ce-a putut să-şi omoare mama şi a crezut că a reuşit. Şi-a lovit părinţii fără milă pentru că voia să încaseze asigurarea de viaţă de un milion de dolari. A făcut asta pentru *bani*.

Yuki trecu în revistă orele pe care le stabilise în timpul procesului – pe baza mărturiei taxatorului şi a vecinei familiei Glenn – şi le aminti de brokerul în asigurări pe care Stacey îl sunase să se intereseze de poliţa de asigurare de viaţă a părinţilor ei.

La sfârşit, rugă juriul să-şi amintească mărturia inspectorului Paul Chi, un investigator decorat de la Omucideri, din cadrul SFPD{5}, şi pe cea a lui Lynn Colomello, paramedic experimentat.

— Inspectorul Chi şi sergentul EMS{6} Lynn Colomello au depus mărturie că, deşi Rose Glenn era aproape moartă când a fost găsită în pat alături de soţul său ucis, avea *cunoştinţă* şi era *lucidă*, spuse Yuki juriului. Rose Glenn a răspuns solicitărilor paramedicilor. Ea ştia cine o atacase şi, cel mai important, *putea să transmită această informaţie poliţiei*. Ştiţi că inspectorul Chi avea o cameră video cu el când a fost chemat la locul crimei în acea dimineaţă. Când şi-a dat seama că doamna Glenn era încă în viaţă, a înregistrat convorbirea lor, crezând că era declaraţia acesteia pe patul de moarte. Rose Glenn ştia foarte bine cine o atacase. Şi ceea ce povesteşte ea pe această înregistrare video are un impact mai mare decât orice aş putea eu să spun. Nicky, te rog să dai drumul.

Capitalul 14

Pe ecranul de lângă judecător, aproape de juriu, apăru o înregistrare video cu locul crimei în semiîntuneric.

Obiectivul camerei era aţintit asupra unui dormitor dominat de un pat matrimonial. Aşternuturile erau răvăşite şi pătate de sânge. Pe partea îndepărtată a patului se afla trupul contorsionat al unui bărbat, cu faţa întoarsă de la cameră, sânge şi creier împrăştiat pe tăblia patului, iar pe scalp şi gât erau vizibile răni adânci.

Mâna ca de fantomă a unei femei se ridică de pe pat şi-i făcu semn privitorului să se apropie. Sunetul răsuflării chinuite se intensifică pe măsură ce camera se apropia de pat.

Era şocant şi îngrozitor să vezi că, deşi maxilarul îi era clar zdrobit şi îşi pierduse un ochi, *Rose Glenn era în viaţă.*

— Sunt inspectorul Paul Chi, spuse o voce de bărbat din spatele camerei. Ambulanţa este pe drum, doamnă Glenn. Mă puteţi auzi?

În mod uimitor, bărbia femeii se mişcă uşor.

— Vă numiţi Rose Glenn?

Femeia încuviinţă din nou.

— Ronald Reagan este preşedintele Statelor Unite?

Rose Glenn mişcă din cap dintre-o parte în alta – nu.

— Rose, ştii cine ţi-a făcut asta ţie şi soţului tău?

Răsuflarea femeii se estompă, dar dădu uşor din bărbie, încuviinţând.

— Persoana care v-a atacat era un străin? o întrebă Chi.

Rose Glenn clătină din cap în semn că nu.

— Atacatorul era un membru al familiei?

Î*ncuviinţă din cap.*

Deodată, staţiile de emisie-recepţie ale poliţiei pârâiră şi în încăpere apăru o targă, care bloca imaginea camerei. Apoi, scena se eliberă din nou.

O femeie paramedic, cu părul blond prins în coadă de cal, spuse cu o voce răguşită de fumătoare:

— Doamne Dumnezeule! E *vie!*

Paramedicul, care depusese mărturie în faţa juriului, era Lynn Colomello. Pe ecran, se duse repede spre Anthony Glenn şi-i luă pulsul. Chi o întrebă pe muribundă:

— Rose, a fost fiul tău? Fiul tău, Rudy, a făcut asta?

Rose Glenn scutură din cap cu o mişcare agonizant de înceată – nu.

Întrebarea fu acoperită apoi de zgomot de paşi când lui Colomello i se mai alăturară doi paramedici. Vorbiră despre tratamentul de urgenţă, aduseră un rezervor de oxigen şi introduseră o canulă în nările lui Rose Glenn.

Vocea lui Paul Chi se auzi din nou adresându-li-se calm

paramedicilor:

— Mai am nevoie doar de o secundă.

Apoi îi spuse victimei:

— Rose. Rose. Atacatorul a fost fiica ta, Stacey?

Capul femeii se mişcă afirmativ.

— Rose, vrei să spui că fiica ta, Stacey, v-a făcut asta?

Femeia şuieră:

— Daaaaaaaaaa.

Aerul scos din plămâni produse un sunet îngrozitor, de parcă femeia îşi folosea ultima suflare ca să-i spună inspectorului cine o omorâse.

Apoi, la numărătoarea lui Colomello, paramedicii o ridicară pe Rose Glenn pe targă şi interogatoriul se termină.

În sala de judecată, ecranul se întunecă şi se aprinseră luminile. Juraţii mai văzură înregistrarea, dar cum aceasta era piesa de rezistenţă a acuzării, Yuki nu putea decât să spere că şocul revizionării îi va spori impactul.

Yuki îşi drese glasul şi spuse:

— Doamnelor şi domnilor, lui Rose Glenn i-au fost adresate multe întrebări diferite în dimineaţa aceea şi a putut să dea din cap în semn de da sau nu, ba chiar a putut să vorbească. Atunci când a fost întrebată dacă fiica ei a atacat-o, *a spus da.* Pe durata acestui proces, Rose Glenn nu a negat niciodată ce i-a spus inspectorului Chi. Pur şi simplu nu poate să-şi amintească. Şi de ce nu poate să-şi amintească? Pentru că fiica ei a lovit-o în cap cu o rangă, provocându-i traume de asemenea amploare încât doctorii au declarat că nu au mai văzut pe nimeni cu răni atât de grave care să supravieţuiască.

Dar Rose Glenn a supravieţuit – văduvă, desfigurată şi paralizată parţial pe viaţă. *Acuzata i-a făcut asta*, doamnelor şi domnilor. Procuratura vă cere să o găsiţi pe Stacey Glenn *vinovată* la ambele capete de acuzare: pentru uciderea tatălui ei, Anthony Glenn, şi pentru tentativa de ucidere a mamei ei, Rose. Vă cerem să vă asiguraţi că Stacey Glenn va plăti pentru aceste crime cu pedeapsa maximă permisă de lege.

Când Yuki se aşeză la locul ei, simţi multe lucruri şi toate bune: căldura strălucitoare a succesului, mâna lui Nicky bătând-o pe umăr şi prezenţa mamei ei învăluind-o ca într-o îmbrăţişare. „Bravo, Yuki-e, spuse mama ei. Tu arătat la ei.”

Capitolul 15

Philip Hoffman nu-şi pierduse nicio clipă calmul în prezenţa juriului. Fusese respectuos cu martorii apărării şi nu folosise niciodată un cuvânt pompos când unul banal era de ajuns. Simţea că juriul îl simpatiza şi avea încredere în el şi se baza pe faptul că impresia aceasta avea să se transfere şi asupra clientei lui.

— Oameni buni, zise el aplecându-se asupra pupitrului, făcându-l să pară o jucărie în umbra lui, Stacey Glenn este o fată bună care nu a făcut rău nimănui niciodată. Îşi iubeşte părinţii şi când Rose Glenn a venit în faţa dumneavoastră, cu un mare efort fizic şi emoţional, v-a spus că Stacey nu este deloc violentă. Că niciodată Stacey nu i-ar ataca pe tatăl şi pe mama ei. Aţi auzit-o pe Rose Glenn declarând că îi pare foarte rău că orice a spus sau a făcut când era în pragul morţii a fost interpretat greşit şi folosit pentru a o pune sub acuzare pe fiica ei nevinovată.

Hoffman clătină din cap, îşi lăsă notiţele pe pupitru şi merse spre boxa juriului, apoi îşi împreună mâinile la spate şi-i privi pe juraţi cu ochii săi negri.

— Acuzarea a folosit înregistrarea video de la locul crimei pentru a vă emoţiona, pentru că numai de asta dispun. Iar înregistrarea aceea, oricât ar fi de emoţionantă, nu constituie o dovadă că Stacey Glenn ar fi vinovată de ceva.

Hoffman îşi prezentă juriului pledoaria, citându-i pe cei doi neurologi şi pe psihiatrul care depuseseră mărturie că Rose Glenn era în stare de şoc atunci când inspectorul Chi îi adresase întrebările şi că nu se putea pune bază pe răspunsurile date atunci.

Spuse că, deşi taxatorul *credea* că o văzuse pe Stacey Glenn, o tranzacţie cu un şofer dura câteva secunde, maximum, şi că, în acest caz, zărise şoferul respectiv noaptea, pe întuneric.

— Nu există nicio evidenţă a numărului de înregistrare a maşinii, spuse Hoffman juriului, şi nicio înregistrare video a şoferului. Bernice Lawrence, continuă Hoffman, vecina care a jurat că a văzut maşina lui Stacey pe aleea părinţilor ei… mă rog, e un cetăţean bun şi încerca să ajute. Poate a văzut o maşină asemănătoare sau poate a încurcat datele, dar, oricum ar fi, recunoaşte că n-a văzut-o pe Stacey. Apelând la bun-simţ, nu putem crede că ar fi într-atât de proastă clienta mea încât să-şi parcheze maşina în faţa casei părinţilor ei, apoi să intre şi să-i omoare. E ridicol! Aţi văzut cum arăta dormitorul lui Tony şi Rose Glenn după atac, sublinie el. Puteţi crede că ar putea cineva să ia o rangă, să lovească astfel cu o forţă enormă, să ridice şi să lovească din nou de zece ori şi să nu aibă un fir de păr sau o pată de sânge pe haine? Stacey a fost adusă la interogatoriu la câteva ore de la tragedie. Părul, mâinile, tot corpul i-a fost examinat. Apartamentul i-a fost

percheziţionat, iar pantofii şi hainele i-au fost testate temeinic în laboratorul de criminalistică. Nu s-a găsit nicio dovadă pe ea. *Nici măcar una.*

Maşina lui Stacey a fost redusă la grămezi de piuliţe şi şuruburi şi tot nu s-a găsit nicio *dovadă.* În ceea ce priveşte cheia de la uşa de la intrare, eu vă întreb aşa: câţi dintre dumneavoastră păstrează o cheie sub preş sau în alt loc evident unde oricine ar putea să o găsească? Iar apelul către Wayne Chadwell, brokerul de asigurări? Stacey era o fiică bună. Părinţii ei îmbătrâneau. A verificat poliţa de asigurare pentru că voia să se asigure că erau *protejaţi.* Pe scurt, oameni buni, nu există niciun fel de dovadă legală care să o lege pe clienta mea de crima aceasta. *Nici măcar una.* Şi pentru că poliţia are mărturia îndoielnică a unei femei grav rănite, i-a pus în cârcă lui Stacey crima aceasta şi nu a luat în considerare pe nimeni altcineva. Există îndoială rezonabilă în acest caz? Eu vă spun că *doar* îndoială rezonabilă există. Rose Glenn şi-a pierdut soţul şi aproape că şi-a pierdut şi viaţa. Iar acum, acuzarea vă cere s-o supuneţi pe biata femeie unei alte tragedii luându-i şi fiica de lângă ea. Stacey n-a comis această crimă, oameni buni. Şi nu există nicio dovadă că ar fi făcut-o. Vă rog să o găsiţi pe Stacey Glenn nevinovată la toate capetele de acuzare. Şi vă mulţumesc.

Capitolul 16

Cindy, proaspătă în rochia roz mulată pe care o purta pe sub haină, cu părul strălucitor şi arătând de parcă tocmai ar fi coborât din vitrina unui magazin, îi ocoli pe dependenţii de droguri mizerabili care-şi făceau veacul prin faţa clădirii de cărămidă cu trei etaje de pe Fifth colţ cu Townsend şi mulţumi unui tânăr ştirb care îi ţinu uşa deschisă.

Parterul de la Din Inimă era o încăpere mare, verde, cu o masă de-a lungul unui perete, şiruri de mese pliante şi scaune şi oameni zdrenţăroşi învârtindu-se pe acolo – unii vorbind singuri, alţii mâncând ouă din farfurii de carton.

Cindy observă o negresă slabă care o privea dintr-un colţ de lângă intrare. Arăta de vreo patruzeci de ani şi purta o bluză cu o inscripţie în relief peste pantalonii negri mulaţi. De un cordon în jurul gâtului atârnau nişte ochelari cu rame mov, iar de bluză era prinsă o insignă pe care scria: DNA LUVIE JUMP, SUPERVIZOR SALĂ DE ZI.

Doamna Jump continuă să o cerceteze neîncrezătoare pe Cindy, apoi spuse:

— Vă ajut?

Cindy se prezentă şi-i spuse femeii că scria un articol despre Curierul Isus pentru *San Francisco Chronicle*.

— Investighez moartea lui, zise Cindy scoţând ziarul de dimineaţă din geanta laptopului. Îl deschise la pagina trei şi îl îndoi astfel încât să se vadă titlul.

Negresa îşi miji ochii la ziar şi apoi spuse:

— Ţi-ai băut deja cafeaua?

— Nu, răspunse Cindy.

— Atunci stai jos.

Luvie Jump se întoarse după un minut cu două căni de cafea, un coş de chifle şi pacheţele de unt învelite în folie.

— Îmi citeşti articolul ăla? întrebă ea aşezându-se în faţa lui Cindy şi punând pe masă tacâmuri din plastic şi şerveţele. N-am ochelarii de citit la mine.

Cindy zâmbi şi spuse:

— Cu plăcere. Nu am prea des ocazia să citesc. Netezi ziarul şi începu: Titlul este: „Mesia străzii, ucis. Poliţia nu are indicii”.

— Aha. Mai departe.

— Bine. Apoi zice aşa: „Puţin după miezul nopţii, în data de 6 mai, un om al străzii a fost bătut şi împuşcat mortal în faţa terenului Caltrain de pe Townsend Street. Peste o sută de vagabonzi mor pe străzile noastre ca urmare a neglijenţei şi violenţei în fiecare an, iar oraşul îi îngroapă şi uită de ei”.

— Asta poţi s-o mai zici o dată, murmură Luvie.

Cindy continuă:

— „Dar acest bărbat nu va fi uitat aşa de uşor. Era prietenul renegaţilor, al oamenilor nevăzuţi din clasa de jos. Era păstorul lor şi ei îl iubeau. Nu-i cunoaştem numele, doar că era poreclit Curierul Isus.”

Lui Cindy i se puse un nod în gât şi-şi ridică privirea. Luvie Jump îi zâmbea, iar gura îi tremura de parcă abia se stăpânea să nu izbucnească în plâns.

— Mi-a adus pe lume primul copil pe o alee, spuse ea. De aia purta crucea aia cu pruncul la gât. Iisus salvează. Iisus *salvează.* Cum pot să te ajut, Cindy Thomas? Numai să-mi zici.

— Vreau să ştiu totul despre el.

— Cu ce să încep?

— Ştii cum îl chema cu adevărat pe Curier?

Capitalul 17

Cindy era în ghearele unui mort – cu inima, mintea şi sufletul. Eu şi Conklin ne-am întâlnit cu ea la MacBain's Beers O' the World Pub, un loc unde se întâlneau poliţiştii pe Bryant Street. Din tonomat răsuna *Dancing Queen,* iar barul lung şi lăcuit era plin ochi de o mulţime efervescentă care venise aici direct de la sediul poliţiei.

Cindy nici nu băga de seamă ce se întâmpla în jurul ei.

Vocea ei trăda furie în timp ce ne povestea:

— I-a adus *copilul* pe lume şi ea nici nu-i ştie *numele*. Nimeni nu ştie! Dacă nu avea faţa distrusă, îi publicam fotografia. Poate suna cineva să-l identifice. Cindy îşi bău berea, trânti halba goală pe masă şi adăugă: Trebuie să-i fac pe oameni să înţeleagă. Să-şi scoată nasurile din paginile mondene preţ de o clipă şi să-şi dea seama că şi viaţa unei persoane ca a lui a fost *importantă.*

— Noi înţelegem, Cindy, am zis. Ia o pauză. Mai lasă-ne şi pe noi să vorbim.

— Scuze, râse Cindy. Sydney, spuse ea ridicând o mână şi chemând chelneriţa. Mai adu-mi un pahar, te rog.

— Eu şi Rich ne-am petrecut pauza de prânz căutând prin dosarele cu persoane dispărute şi verificând amprentele Curierului.

— Pauza voastră de prânz, vai, spuse Cindy strâmbându-se.

— Hai s-o privim altfel, am zis. L-am pus pe Isus ăsta al tău tocmai în vârful unui teanc foarte mare de dosare cu cazuri active.

Cindy îmi aruncă o privire care spunea „scuze", dar fără să fie sinceră. Ce alintătură! Am râs. Ce altceva era să fac?

— Aţi găsit ceva? întrebă ea.

— Amprentele nu s-au potrivit, zise Conklin. Pe de altă parte, sunt vreo două sute de bărbaţi albi de statură medie, cu ochi căprui, care au dispărut în California în ultimii zece ani. Te-am sunat la două jumătate ca să predai articolul la timp. Când bagi mesageria vocală…

— Mersi mult, Rich. Luam un interviu. Mi-am închis celularul.

Ne-a mai fost adus un rând de bere şi, când a sosit şi cina, Cindy ne-a pus la curent cu cele mai importante lucruri pe care le aflase la Din Inimă. A durat puţin până când mi-am dat seama că Cindy i se adresa mai mult lui Conklin. Aşa că mi-am tăiat bucăţele muşchiul de vită şi am urmărit discuţia celor doi.

Sentimentele mele faţă de partenerul meu se schimbaseră brusc şi neaşteptat în urmă cu aproximativ un an şi jumătate, când lucram la un caz care ne dusese în Los Angeles. Luaserăm cina, băuserăm nişte vin şi pierduserăm zborul înapoi spre San Francisco.

Era târziu, aşa că am rezervat două camere la hotelul Marriott din aeroport. Eram în halat de baie când Conklin a ciocănit la uşă. După două minute, ne giugiuleam pe un pat matrimonial.

Trăsesem frâna de urgenţă înainte să fie prea târziu şi mă simţisem *îngrozitor*, absolut devastată – totul părea atât de greşit, ca şi când soarele ar fi apus la est.

Dar avusesem dreptate să opresc totul. Mai întâi, chiar dacă eu şi Joe ne despărţiserăm cam în perioada aia, eu tot îl iubeam. În plus, Conklin este cu zece ani mai tânăr decât mine şi suntem *parteneri*. În plus, sunt şi *şefa* lui.

După noaptea aceea, am hotărât de comun acord să ignorăm momentele în care electricitatea dintre noi aprindea maşina de patrulare, când uitam ce spuneam şi mă trezeam fără cuvinte, pierdută în ochii căprui ai lui Richie. Pe cât puteam, ne prefăceam că momentele în care Richie răbufnea preţ de treizeci de secunde declarând cât era el de nebun după mine nu se petrecuseră deloc.

Dar acesta nu era unul dintre momentele acelea.

Acum, Inspectorul Sexos îi zâmbea lui Cindy, iar ea aproape că uitase că mai eram şi eu pe acolo.

Pot spune că Cindy şi Rich sunt un cuplu extraordinar. Amândoi, singuri. Arată bine împreună. Par să aibă o grămadă de subiecte de conversaţie.

— Rich, spunea Cindy, eu mai iau o bere. Crezi că poţi să te asiguri că ajung acasă întreagă?

— Te conduc eu, am spus punând frăţeşte o mână pe braţul lui Cindy. Maşina mea e în faţă şi pot să te las la apartamentul tău în drum spre casă.

Capitalul 18

Yuki aproape că se ciocni de Phil Hoffman când ieşi din lift.

— Despre ce crezi că e vorba? murmură Hoffman.

— Ciudat, nu? răspunse Yuki.

Era ora zece dimineaţa, la două zile după ce ea şi Hoffman îşi ţinuseră pledoariile de încheiere, şi tocmai fuseseră sunaţi de grefierul judecătorului, care le transmise că erau chemaţi la sala de judecată 6a.

Yuki merse alături de Hoffman, care o depăşea cu treizeci de centimetri în înălţime, pe coridorul lung, zugrăvit în galben-închis, către sala de judecată, urmaţi de Nicky Gaines.

— Ar putea să nu fie nimic, spuse Yuki. Odată, un juriu a cerut un calculator. Am crezut că voiau să socotească recompensa clientului meu. Când acolo, un jurat îşi calcula impozitul pe venit în pauza de prânz.

Hoffman râse şi-i deschise prima din cele două uşi către sala de judecată. Gaines deschise a doua uşă, apoi cei trei avocaţi se îndreptară spre locurile lor, apoi se aşezară la mesele lor.

Judecătorul Duffy era la prezidiu, stenografa şi grefierul, la locurile lor, iar adjunctul şerifului stătea în faţa boxei juraţilor, mângâindu-şi mustaţa.

Duffy îşi ridică ochelarii pe creştet, închise laptopul şi le ceru ambilor avocaţi să se apropie, ceea ce ei şi făcură.

— Primul jurat ne-a trimis un bilet din partea juriului, spuse Duffy. Schiţă un zâmbet în timp ce despături o bucată de hârtie îndoită în patru şi o ridică astfel încât Yuki şi Hoffman să vadă cele douăsprezece noduri de spânzurătoare care fuseseră desenate pe hârtie cu un marker negru. Sub noduri, fusese prins un bilet: „Domnule judecător, cred că avem o problemă”.

— Nu se poaaaateee, spuse Yuki. Sunt în aer după… cât? Zece ore de deliberări?

— *Domnule* judecător, zise Hoffman. Vă rog, nu-i lăsaţi să se dea bătuţi aşa de repede. Asta e extrem de *bizar!*

Yuki nu putu citi expresia de pe faţa lui Duffy, dar o putu citi pe cea a lui Hoffman şi ştiu că simţea aceeaşi nelinişte, furie şi spaimă ca şi ea. Durase luni de zile să pregătească acest caz pentru proces. Fuseseră luate depoziţiile a zeci de oameni. Fuseseră nenumărate ore de pregătire şi şase săptămâni de ceea ce Yuki considera prezentări perfecte în sala de judecată.

În caz de proces nul, procuratura putea să hotărască să nu mai consume resursele necesare unei rejudecări. Probabil şi firma lui Hoffman s-ar fi retras.

Şi asta însemna că Stacey Glenn avea să scape.

— Luaţi loc amândoi. Nu este nevoie să transportăm acuzata.

Duffy îi strigă ajutorului de şerif:
— Domnule Bonaventure, vă rog să chemaţi juriul în sală.

Capitalul 19

în timp ce juraţii îşi puneau genţile jos, lângă scaune, mintea lui Yuki se învârtea ca un girofar pe o maşină de poliţie. Îi cercetă pe măsură ce se aşezau, căutând indicii în expresiile de pe feţele lor sau în limbajul trupului.

Cine credea că Stacey Glenn e nevinovată? Câţi dintre ei votaseră în favoarea achitării – şi de ce?

Primul-jurat, Linda Chen, era o chinezoaică-americancă, în vârstă de patruzeci de ani, educată în Ivy League şi deţinătoare a unei afaceri imobiliare de succes. Avea un fel de a fi tranşant, contrabalansat de un zâmbet larg, prietenos, şi atât Yuki, cât şi Hoffman o plăcură când aleseseră juriul. Cu atât mai mult când fusese aleasă prim-jurat.

Acum, Yuki se întreba cum de Chen permisese ca juriul să se dea bătut atât de repede.

Duffy zâmbi juriului şi spuse:

— M-am gândit serios la biletul dumneavoastră. Înţeleg că şase săptămâni sunt un coşmar şi că mulţi dintre dumneavoastră sunteţi dornici să plecaţi acasă. Acesta e un proces costisitor – nu numai în ceea ce priveşte banii, deşi a costat mult Statul California, ci şi ca timp şi efort, pentru că, cea mai mare parte a anului, ambele tabere au muncit pentru a pregăti acest caz pe care îl judecaţi dumneavoastră. După cum stau lucrurile acum, dumneavoastră sunteţi experţii în cazul *Statul împotriva lui Stacey Glenn.* Dacă nu puteţi ajunge în unanimitate la o decizie, acest caz va trebui rejudecat şi nu există motive pentru a crede că un alt grup de oameni ar fi mai competent sau mai imparţial, sau că ar avea mai multă înţelepciune pentru a da acest verdict decât dumneavoastră.

Duffy explică juriului că voia ca ei să continue deliberările, să nu renunţe la convingerile la care ajunseseră pe baza dovezilor, ci să-şi reexamineze părerile cu o minte deschisă pentru a ajunge la un consens.

Judecătorul le dădea „sarcina Allen”{7}, aşa numita sarcină-dinamită, care avea scopul de a impulsiona juriul în cazul în care se bloca. Puriştii juridici o considerau o constrângere.

Yuki ştia că aceasta era cea mai bună opţiune, dar sarcina Allen putea să aibă efecte adverse. Un juriu răzbunător putea să reacţioneze dând orice verdict i-ar fi permis să plece acasă mai repede.

Pentru Yuki era evident că decizia cea mai uşoară, cel mai puţin coşmarească, ar fi fost un vot unanim pentru achitare.

Judecătorul Duffy spuse:

— Vreau să aveţi maximum de intimitate şi confort, aşa că am aranjat să fiţi sechestraţi în hotelul Fairmont atât cât va fi nevoie.

Yuki văzu şocul apărând pe fiecare chip al juraţilor când îşi dădură

seama că judecătorul îi închidea într-un hotel *fără vreun avertisment*, fără să aibă televizor, ziare, mese gătite în casă şi alte plăceri ale vieţii zilnice.

Nu erau mulţumiţi.

Duffy mulţumi juriului în numele Curţii şi, luându-şi doza de Sprite, părăsi prezidiul.

Capitolul 20

Lui Yuki îi sună telefonul în momentul în care se întoarse în birou.

— Eu sunt, spuse Len Parisi, procurorul adjunct, care era şi superiorul ei, idolul ei, dar şi cel mai dur critic al ei. Ai o clipă?

Yuki îşi deschise trusa de machiaj, îşi împrospătă rujul, închise poşeta şi ieşi pe hol.

— Vrei să vin cu tine? întrebă Nicky Gaines trecându-şi degetele prin claia blondă ciufulită.

— Da, încearcă să-l faci să râdă.

— Serios?

— N-ar strica.

Parisi vorbea la telefon când Yuki ciocăni în uşa deschisă. Se întoarse în scaunul rotativ şi-şi ridică arătătorul în aer, semnul universal pentru „Nu durează mult”.

Parisi avea aproape cincizeci de ani, păr roşcat sârmos, siluetă în formă de pară şi o boală de inimă care aproape îl omorâse în urmă cu un an şi jumătate. Prin oraş era cunoscut drept „Câinele Roşu” şi Yuki credea că porecla îi făcea plăcere. Evoca imaginea unui câine bălos cu o zgardă cu zimţi.

Parisi închise telefonul, le făcu semn lui Yuki şi lui Nicky să se apropie şi apoi lătră:

— Am auzit bine? Juriul s-a blocat?

— Da, spuse Yuki din prag. Duffy le-a dat sarcina Allen, apoi i-a sechestrat.

— Pe bune! Ce părere aveţi? Au fost unu sau doi care s-au abţinut?

— Nu ştiu, Len, spuse Yuki. Am numărat şase juraţi care n-au vrut să mă privească în ochi.

— Isuse Hristoase, zise Parisi. Mă bucur că Duffy i-a presat, dar nu vă faceţi speranţe prea mari. Clătină din cap şi întrebă retoric: De ce s-au blocat? Stacey Glenn e vinovată.

— Cred că din cauza mărturiei lui Rose Glenn, răspunse Yuki. Când a spus: „Copilaşul meu nu ne-ar face rău niciodată”. Asta trebuie să fie…

Parisi nu mai asculta.

— Bun, deci aşteptăm. Între timp, Gaines, du-te şi tunde-te. Castellano, ajut-o pe Kathy Valoy după prânz. E îngropată până peste cap în dosare. Asta-i tot. Mulţumesc.

Parisi răspunse la telefon, se întoarse în scaun şi privi spre fereastră.

— Aş fi încercat, zise Nicky în timp ce el şi Yuki se întorceau pe hol, dar nici măcar nu s-a uitat spre mine. N-am putut să strecor nicio glumă. Sau replică. Sau joc de cuvinte.

Yuki râse.

— Şi, crede-mă, am glume gata pregătite. Ai auzit-o pe aia cu

preotul, rabinul şi hipopotamul care intră într-un bar…

Yuki râse din nou, un chicotit muzical aproape nervos.

— M-ai făcut să râd, spuse Yuki. E ceva. Te-ai descurcat bine, domnule. Ne vedem mai târziu.

Yuki îl lăsă pe Gaines în sala de aşteptare, coborî treptele în holul de la intrare şi se trase în spatele unui poliţist solid care păzea uşile grele din oţel şi sticlă ce dădeau în Bryant Street.

Yuki aruncă o privire spre reporterii de pe treptele din faţa Palatului de Justiţie. Nu o văzuseră încă.

Asta era bine.

Uneori, când presa o bombarda cu întrebări, voia să răspundă şi putea să dea informaţii neverificate. Aşa că atunci când Yuki o văzu pe Candy Stimpson, o reporteră agresivă de la *Examiner* coborî repede treptele şi merse direct spre colţ. Reportera o strigă:

— Yuki! Procesul Glenn se duce de râpă? Cum te simţi acum? Vreau doar câteva cuvinte. Câteva afurisite de cuvinte.

— Dă-te din faţa mea, Candy, răspunse Yuki tăios întorcându-şi capul spre reporteră fără să se oprească din mers şi coborând de pe trotuar. N-am nimic de declarat.

Candy Stimpson ţipă:

— Yuki, nu!

Dar Yuki nu înţelese.

Capitolul 21

Lumina ce strălucea în ochii lui Yuki era orbitoare.

— *Mama!* strigă. *Mami!*

— E în regulă, spuse un bărbat pe un ton liniştitor. Eşti teafără.

Lumina se stinse şi Yuki văzu nişte ochi gri mărginiţi de albastru, apoi restul feţei lui. Nu îl cunoştea, nu-l mai văzuse niciodată.

— Cine eşti?

— Doctorul Chasney, spuse el. John. Şi pe tine te cheamă…?

— Castellano. Yuki.

— Bine, zâmbi el. Asta corespunde cu actul de identitate. Am câteva întrebări…

— Ce naiba? Ce se întâmplă?

— Eşti la urgenţe, îi spuse doctorul Chesney.

Arăta de treizeci şi ceva de ani. Părea că se antrenează.

— Ai păşit în faţa unei maşini în mers, îi zise el.

— Ba *nu*.

— Norocul tău a fost că oprea la semafor, continuă Chesney. Tomografia a ieşit negativă. Ai doar o contuzie uşoară. Te-ai ales cu câteva zgârieturi, câteva copci, o vânătaie impresionantă pe coapsa stângă, dar niciun os rupt. Câte degete vezi?

— Două.

— Şi acum?

— *Trei*.

— Bine. Fă aşa: închide ochii şi atinge-ţi nasul cu arătătorul stâng. Acum, fa la fel cu cel de la mâna dreaptă. Excelent. Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Am o vânătaie impresionantă pe coapsă.

Ghesney râse.

— Mă refeream la ce-ţi aminteşti de dinainte de accident.

— Mă urmărea o reporteră…

— Îţi aminteşti cum o cheamă?

— Candy Gură-Mare Stimpson.

— Bine. Foarte bine. E afară, aşteaptă. Vreau să te ţin aici peste noapte, numai pentru observaţie…

Dar Yuki se uită în jur, începând să recunoască sala de urgenţe, iar stomacul i se făcu ghem. Se apucă strâns cu mâinile de marginea patului.

— Ce spital e ăsta?

— San Francisco Municipal.

Mami a murit aici.

— Vreau să te consult din nou dimineaţă…

— Pe naiba! spuse Yuki. Mă simt bine.

— Sau poţi să pleci, zise Chesney. Scoase un formular şi spuse: ai

aici un formular de externare care spune că pleci împotriva sfatului medicului. Semnează aici.

— Ai ceva de scris?

Chesney apăsă pe pix şi Yuki semnă unde îi arătă el. Spuse:

— Recomand paracetamol. Nu e prea târziu să te răzgândeşti şi să rămâi aici în noaptea asta, Yuki.

— *Nu.* Nu, nu, nu.

— Tu hotărăşti, zise Chesney. Să nu te speli pe cap cel puţin trei zile…

— Eşti *nebun*? Să nu mă spăl? Trebuie să *lucrez*…

— Ascultă-mă. Uită-te la mine, Yuki, şi fii atentă. Doctorul trebuie să-ţi scoată copcile alea peste zece zile. Dacă poţi să aştepţi treizeci sau patruzeci de secunde, o asistentă îţi va aduce hainele. Îţi sugerez să te duci acasă şi să dormi.

— Poftim?

— *Să dormi!* şi nu glumesc. Uită-te pe unde mergi.

Capitolul 22

Yuki se gândi: „Trebuie să ies de aici. Trebuie!”

Se îmbrăcă, îşi puse pantofii, dădu la o parte draperiile din jurul rezervei şi fugi. După ce dădu greşit colţul către obstetrică şi ocoli prin cantină, găsi uşa care dădea spre sala de aşteptare.

Când o văzu pe Yuki, Candy Stimpson se ridică.

— Of, *Doamne*, Yuki, îmi pare atât de rău!

Candy avea păr voluminos şi creţ şi sâni enormi. O îmbrăţişă pe Yuki, care rezistă preţ de o clipă, apoi se eliberă şi se îndreptă spre ieşire, spunând:

— Cât e ceasul? De cât timp sunt aici?

Candy ţinu pasul cu Yuki şi vorbi mergând.

— E trecut de cinci. Am servieta şi poşeta ta şi toate instrucţiunile şi documentele. Din motive obiective, ţi-am deschis portofelul. Trebuia să fac rost de cardul tău de asigurare şi… a! Am şi numele şi numărul şoferiţei care te-a lovit. Vrea să se asigure că n-ai păţit nimic. Probabil e îngrijorată că a lovit o avocată cu Beemerul ei, pentru Dumnezeu… ha! A, şi dă-mi reţeta aia, Yuki. Ne oprim la o farmacie. Ai mâncare acasă? Te doare capul?

— Capul?

Candy o privi şi încuviinţă în tăcere.

Yuki îşi pipăi partea stângă a capului, unde simţi părul tuns periuţă şi o mulţime de copci.

— O, nuuuuuu! O oglindă. *Am nevoie de o oglindă!*

Candy scotoci prin poşetă, găsi o cutiuţă de plastic în formă de scoică, de cinci pe cinci, şi i-o dădu lui Yuki. Yuki deschise oglinda şi o potrivi, privindu-se cu ochi mari şi nevenindu-i să creadă, până când, în cele din urmă, obţinu imaginea completă.

Capul ei fusese ras pe o suprafaţă lată de şapte centimetri şi jumătate, brazda începând de la tâmpla stângă, apoi coborând într-o curbă lungă şi graţioasă până sub urechea stângă. Copci negre, ca o omidă ţepoasă, acopereau centrul acelui drum tuns frumos.

— Ia uite la mine! Sunt un *monstru!* îi strigă Yuki reporterei.

— La tine, şi monstruozitatea arată bine. Sprijină-te de mine, drăguţă. Te duc acasă.

Capitalul 23

Era încă o seară a naibii de *strălucită* la Aria. Din Wurlitzer răsunau melodii din filmele cu mafioţi şi arii clasice de operă, turiştii erau ameţiţi de la martini, iar clienţii obişnuiţi se îmbătau cu gin tonic, încântaţi de faptul că vedeau şi erau văzuţi.

„Pet Girl" stătea singură la barul aglomerat, protejându-şi secretul de parcă era un pui de pasăre abia ieşit din ou.

Era o blondă micuţă de statură, cu ochi căprui, avea treizeci şi trei de ani, dar arăta cu zece mai tânără, o femeie care putea să se strecoare în şi dintr-o cameră ca şi cum ar fi purtat o pelerină care o făcea invizibilă, la naiba, ca şi cum ar fi fost un supererou.

Asta era partea frumoasă.

Pet Girl lăsă o bancnotă de zece dolari pe bar. Luându-şi cafeaua irlandeză, se duse înapoi în salonul VIP, unde McKenzie Oliver, starul rock recent decedat şi fostul ei prieten, era expus într-un sicriu de bronz aşezat pe masa de biliard.

Povestea amoroasă dintre Pet Girl şi McKenzie durase şase luni sau douăzeci şi şapte de ani, depinde cum numărai, dar oricum se terminase prost în urmă cu câteva zile.

Asta era nasol. Şi ea tot nu înţelegea prea bine de ce. Îl iubise, pe el, cel adevărat, puştiul cu piept concav şi platfus, cu felul lui de a fi *cool* şi speriat în acelaşi timp, exact ca pe vremea când se jucau în nisip, când el era Mickey şi ea era prietena lui.

În mod evident, nimic din toate acestea nu contase pentru el – dovada era drogata minoră cu tatuaje pe faţă şi inele în nas care plângea acum, prietena „adevărată" a lui McKenzie, cu care se văzuse în tot timpul cât se văzuse şi cu ea, iar Pet Girl{8} aflase ultima.

Când îi prinsese împreună, McKenzie îi aruncase *privirea* aceea care spunea: „Ei, na! Uită-te şi tu cine sunt eu. La ce te aşteptai?"

Nici măcar nu spusese că-i pare rău.

Acum, Pet Girl privea în sicriul capitonat cu satin şi trebuia să admită că McKenzie arăta bine. În orice caz, arăta curat – în ambele sensuri ale cuvântului. Simţi că o furnică nasul, că i se umplu ochii de lacrimi şi o durere cumplită în inimă la ce se aşteptase mai puţin şi când se aşteptase mai puţin.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei, îi strecură cheia de la casa lui în buzunarul de la piept al hainei de piele şi-i şopti mortului: „Să mă pupi în fund, măgarule". Apoi semnă în cartea de oaspeţi şi se prăbuşi pe o canapea ca să poată privi petrecerea de pe margine.

Şi de ce petrecere avea parte McKenzie!

Tipii din trupa lui trăgeau linii de pe masa de biliard. Bono se retrăsese într-un colţ cu managerul lui. Willie Nelson trecu să-şi prezinte omagiile, iar toţi ceilalţi trăncăneau despre tragedie, oameni

pe care îi cunoscuse toată viaţa ei, oameni care credeau că o cunosc, dar care, de fapt, nu o cunoşteau deloc.

Pet Girl închise ochii şi îl ascultă pe J'razz, solistul principal din trupa lui McKenzie, cântând *Dark Star,* tributul lui McKenzie către el însuşi. După aplauze, J'razz ridică paharul în onoarea mortului şi spuse:

— Păcat că ai murit aşa al dracu' de tânăr, frate.

Luminile se stinseră. Lumânările străluceau. Toată lumea cântă alături de J'razz *A Hole in the Night,* toţi prietenii şi fanii lui McKenzie gândindu-se că murise din cauza drogurilor.

Dar Pet Girl ştia că drogurile nu aveau nicio legătură cu asta.

McKenzie Oliver fusese omorât.

Ştia, pentru că ea îl omorâse.

Partea a doua
CREMA SOCIETĂŢII

Capitalul 24

Pet Girl stătea pe podeaua fostei creşe, cu spatele sprijinit de perete. Purta mănuşi de sudor şi cizme cu vârful de oţel, iar în geantă, în siguranţă, îl avea pe preţiosul ei Rama. Asculta ţipetele înăbuşite ale soţilor Bailey prin zid.

— Porcule!

— Curvo!

— Taci, taci, taci!

Proştii nici măcar nu ştiau că ea era la trei metri de ei, în întuneric, că îi aşteptase câteva ore să vină acasă şi să bea până adorm.

Folosise bine timpul, îşi recapitulă Marele Plan în minte. Era pregătită. Le cunoştea obiceiurile, planul etajului, cea mai bună metodă de a intra şi cea mai rapidă cale de a ieşi de acolo.

Şi mai ştia şi codul.

Era un plan bun, dar Pet Girl avea şi un plan de rezervă – ce să facă în caz că este prinsă. *Şi avea tupeul să facă chiar şi asta.*

De cealaltă parte a peretelui, Ethan Bailey îşi acuza soţia că se culcă cu alţii, iar Pet Girl nu se îndoia că aşa făcea. Isa ştia cum să flirteze încă de când erau colege de clasă la şcoala Katherine Delmar Burke.

Şi de atunci, Isa ajunsese o adevărată maestră în arta seducţiei nonşalante. Ca Gwyneth Paltrow într-o zi foarte bună.

Dar nu de asta o dispreţuia Pet Girl pe Isa.

Era ceva mai profund decât atât, avea legătură cu momentul în care viaţa ei se spulberase – când Pet Girl avea zece ani şi tatăl ei murise, iar Isa o îmbrăţişase la înmormântare şi îi spusese:

— Îmi pare aşaaaaaa de rău! Dar să nu uiţi niciodată că eu te iubesc. Suntem cele mai bune prietene *pentru totdeauna.*

„Pentru totdeauna" durase vreo două săptămâni.

Odată ce averea şi protecţia tatălui ei trecuseră complet la familia lui *adevărată*, Pet Girl şi mama ei parcă nici n-ar fi existat vreodată. Se terminase cu şcoala particulară, cursurile de dans şi petrecerile pe Snob Hill de ziua ei. Pet Girl căzuse fulgerător din graţiile fragile ale celor care aveau toate acestea în dezinteresatul şi anostul „Şi ce-mi pasă mie?" – acolo unde era locul fiicei bastarde a unui bărbat însurat.

Isa, pe de altă parte, terminase şcoala la optsprezece ani şi se măritase la douăzeci şi doi de ani cu Ethan Bailey într-o rochie Carolina Herrera, cu mărgele cusute manual, iar la nuntă participase întreaga protipendadă de pe Coasta de Vest. Şi urmară toate celelalte: doi copii deştepţi, acţiunile de binefacere, locul ei în vârful strălucitor al înaltei societăţi.

Mama lui Pet Girl spusese:

— Mută-te, dragă. Ia-o de la capăt în altă parte.

Dar Pet Girl avea propriile rădăcini în acest oraş, care erau chiar

mai adânci şi mai încărcate de istorie decât legăturile de sânge albastru ale Isei.

Şi astfel, asta era viaţa ei, lucrând pentru familia Bailey şi clasa lor revoltătoare, plimbându-le câinii nevrotici, ducându-le blănurile dezgustătoare să fie depozitate la rece, adresând invitaţii prietenilor lor snobi, oameni care o numeau „Pet Girl” şi care vorbeau despre ea când era destul de aproape să-i audă.

Multă vreme crezuse că putea să îndure asta.

Dar dacă învăţase ceva de la McKenzie Oliver, atunci acel ceva fusese că nu merită să înduri.

Pet Girl aruncă o privire prin camera plină de haine extravagante, nepurtate, şi de munţi de cutii nedeschise de lucruri scumpe cumpărate din capriciu.

Era dezgustător. Decadenţa celor foarte bogaţi. Rahatul de aur de douăzeci şi patru de carate.

În cameră, ţipetele încetară. Pet Girl îşi lipi urechea de perete, îi ascultă pe soţii Bailey murmurând şi gemând, pe Isa strigând: „O, da, aşa e bine, o!”, pe cei doi făcând ceea ce ei numeau dragoste, vocea Isei dându-i lui Pet Girl un motiv în plus să o omoare.

Şi apoi se aşternu tăcerea.

Pet Girl apucă strâns mânerul genţii sale de pânză.

Venise momentul.

Capitalul 25

Pet Girl deschise uşa de la dormitorul soţilor Bailey şi se ghemui când mopşii Wako şi Waldo alergară spre ea, fonfăind şi dând din coadă. Îi şâşâi şi-i bătu uşor pe spate, apoi îi privi întorcându-se la coşurile lor de sub fereastră şi lungindu-se din nou.

Rămase nemişcată, ascultând respiraţia ritmică a celor doi venind dinspre patul imens luminat de lună. La ferestre, draperiile din tafta se umflau, iar foşnetul acoperea răsuflarea ei sacadată şi şuierul traficului de pe stradă.

O văzu pe Isa goală, întinsă pe burtă sub cearşafurile bogate şi pilota din pene de gâscă, cu părul ei lung şi negru răsfirat peste umeri. În stânga ei, Ethan zăcea pe spate, sforăiturile lui umplând aerul cu alcool.

Pet Girl se apropie de Isa, ţintindu-i umărul expus. Inima îi bătea cu putere. Se simţea euforică de parcă tocmai ar fi sărit dintr-un avion şi aştepta să tragă de şnurul paraşutei.

Puse jos geanta de pânză, o deschise şi-şi vârî mâna înmănuşată înăuntru. Chiar atunci, Isa se mişcă, se ridică pe jumătate în pat şi, văzând silueta lui Pet Girl, strigă cu o voce adormită ce purta încă semnele alcoolului:

— Cine e?

Pet Girl murmură:

— Isa, *eu* sunt.

— Ce… ce faci aici?

Pet Girl îşi simţi picioarele ţintuite de podea. O luase razna? Dacă Isa aprindea lumina? Dacă o atacau câinii? Dacă se trezea Ethan?

Planul B era mulţumitor, dar departe de a fi ideal.

— Ţi-am luat reţeta. Am făcut special un drum, şopti Pet Girl, improvizând în neştire.

Ethan se foi, se răsuci cu spatele la ea. Îşi trase pilota sub braţ. Era *dus*.

— Pune-o pe noptieră şi ieşi naibii de aici, ai înţeles?

— Asta şi fac, spuse iritată Pet Girl. Ai auzit ce am zis? Am făcut *special* un drum. *Cu plăcere*, apropo.

Umărul Isei era la doar câţiva centimetri de mâna lui Pet Girl. Lovi uşor, cu precizie.

— Ce-a fost asta? întrebă Isa. M-ai ciupit?

— Da, târfă. Pentru că te *urăsc*. Vreau să *mori*.

Isa râse.

— Nu fi timidă, spune tot, dragă.

— Nu, răspunse Pet Girl, nu sunt.

Dar în minte îi încolţi o nouă idee. „Să-i zicem Planul C.”

Forţându-şi pulsul să încetinească, Pet Girl merse pe partea patului

unde dormea Ethan, luă o carte de pe jos, o puse înapoi pe etajeră şi îi privi braţul păros întins deasupra pilotei.

— Acum ce mai faci? o întrebă Isa.

— Fac curat, răspunse Pet Girl.

Şi lovi din nou.

„O, da, ce bine e! O!”

— Culcă-te la loc, îi spuse Pet Girl, închizându-şi brusc geanta. Mă întorc dimineaţă pentru câini.

— Să nu ne trezeşti, piţigoi.

— Nicio grijă. Somn uşor, spuse ea subţire.

Cu mânerele genţii de pânză peste umăr, Pet Girl coborî în fugă două rânduri de trepte pe întuneric şi tastă codul Isei la intrare, dezactivând alarma şi apoi activând-o la loc.

Păşi apoi afară, liberă ca un piţigoi.

— Somn uşor, dragilor, cântă vocea din capul ei. Somn uşor.

Capitalul 26

Luni, în jurul prânzului, silueta lui Jacobi se iţi deasupra birourilor noastre.

— Voi doi vă duceţi la intersecţia dintre Broadway şi Pierce înainte să mute cadavrele. Boxer, schimbă tura şi preia cazul.

— Să preiau cazul? am zis eu nevenindu-mi să cred.

I-am aruncat o privire lui Conklin. Tocmai vorbiserăm despre soţii Bailey, care fuseseră găsiţi morţi în patul lor în urmă cu câteva ore. Ne bucuraserăm că nu fuseserăm prinşi într-un caz care în mod sigur avea să atragă atenţia agresivă a media, cu transmisiuni în direct din oră în oră.

— Primarul este vărul lui Ethan Bailey, spuse Jacobi.

— Ştiu.

— El şi şefu' vor să te ocupi tu de asta, Boxer. Te-au solicitat personal.

Oricât de măgulitor ar fi fost, aproape că m-am înecat. Eu şi Rich aveam o mulţime de cazuri nerezolvate şi nu numai că o crimă foarte mediatizată ar fi fost analizată în detaliu de superiori, dar n-am fi scăpat nici de celelalte douăsprezece cazuri. N-ar fi făcut decât să se învechească.

— Fără comentarii, îmi zise Jacobi. Datoria ta e să protejezi şi să fii în slujba cetăţenilor.

L-am privit cu gura închisă, ca să nu dau drumul la prostii.

Dar am văzut o reacţie complet diferită din partea lui Conklin. El făcu loc pe biroul său, iar Jacobi se aşeză, vorbind încă.

— La casa Bailey este personal administrativ care locuieşte într-o aripă specială. Şefa de personal, Iraida Hernandez, a găsit cadavrele, spuse Jacobi. Să vorbiţi cu ea prima dată.

Mi-am scos carnetul.

— Altceva?

Eram prinsă la înghesuială, simţeam cum cercul se strânge în jurul meu.

— Soţii Bailey au luat cina cu un prieten aseară. Un designer de interior, pe nume Noble Blue, ar putea să fie ultima persoană care i-a văzut în viaţă. După ce Hernandez a sunat la poliţie, l-a sunat pe Blue, iar Blue l-a sunat pe primar. Asta-i tot ce ştim.

Păi, cu siguranţă e mai mult de atât. Mult mai mult.

Istoria familiei Bailey era bine cunoscută.

Isa Booth Bailey era a patra generaţie originară din San Francisco, descendenta unuia dintre magnaţii feroviari care trăseseră liniile de cale ferată peste prerie la mijlocul anilor 1800. Familia ei făcea parte din liga miliardarilor.

Şi strămoşii lui Ethan Bailey se trăgeau din San Francisco-ul anilor

1800, dar familia lui făcuse parte din clasa muncitoare. Străbunicul lui fusese miner, apoi familia sa urcase pe scara socială prin muncă, puţin câte puţin, prin comerţ. Înainte ca Ethan Bailey să moară cândva, în noapte, deţinuse Bailey's, un lanţ de restaurante în care puteai să mănânci cât voiai de 9,99$.

Atât împreună, cât şi separat, cei doi fuseseră centrul de interes al mondenilor şi aspiranţilor din San Francisco. Circulau zvonuri despre amanţi din Holywood, combinaţii perverse şi despre toate petrecerile pe care le puteau da nişte oameni cu bani: petreceri tematice roşii, albastre şi de toate felurile.

Am revenit la ce spunea Jacobi.

— Noble Blue ăsta e un ciudat. A zis că poate să vă dea informaţii despre cei din anturajul soţilor Bailey. Şi unii chiar că-s duşi cu capu'. Boxer, ia pe cine vrei la cazul ăsta – Lemke, Samuels, McNeil. Vreau să mă ţii la curent şi o să-mi bag nasul, să ştii.

I-am aruncat o privire răutăcioasă, dar am zis:

— Bine. Ştii pentru ce mă rog?

Am luat dosarul din mâna lui Jacobi şi m-am ridicat să-mi îmbrac jacheta.

Lui Jacobi îi căzu faţa.

— Pentru ce, Boxer?

— Ca soţii Bailey să fi lăsat bilete de sinucigaşi.

Capitolul 27

Conklin a trecut la volanul Chevy-ului nostru fără însemne şi ne-am îndreptat spre nord, pe Bryant Street. Ne-am mişcat anevoie prin blocajele din trafic, până când am zis: „Asta e o prostie!”, şi am scos sirena. După cincisprezece minute, parcam în faţa casei Bailey.

La faţa locului sosiseră deja pompierii, precum şi un amestec de maşini de poliţie marcate şi nemarcate şi echipa mobilă a CSI care bloca aleea din faţă.

În San Francisco nu există multe clădiri în stilul celor de la Hollywood, dar dacă am avea o hartă a celebrităţilor, casa familiei Bailey s-ar număra printre ele. Gigantul din stuc bej, cu trei etaje, grinzi şi ornamente albe, fusese ridicat pe colţul dintre Broadway şi Pierce, întinzându-se pe jumătate de stradă atât spre sud, cât şi spre est.

Mie-mi sugera mai degrabă un muzeu decât o casă, dar avea o istorie fascinantă care data din vremea Prohibiţiei şi nu puteai cumpăra ceva mai bun de atât cu cincisprezece milioane de dolari: trei mii de metri pătraţi în cea mai importantă zonă imobiliară a oraşului.

L-am salutat pe poliţistul de la uşă, Pat Noonan, un puşti cu urechi roşii clăpăuge şi cu o reputaţie din ce în ce mai solidă datorată modului ireproşabil în care-şi îndeplinea obligaţiile de serviciu. Pe alee au apărut Samuels şi Lemke, pe care i-am trimis să cerceteze cartierul.

— Intrare prin efracţie? l-am întrebat pe Noonan.

— Nu, doamnă. Oricine intra în casă trebuia să ştie codul de alarmă şi să aibă o cheie. Îi vedeţi pe cei cinci de acolo? Sunt angajaţii care locuiesc în incintă. Au fost cu toţii aici aseară, dar n-au auzit şi n-au văzut nimic.

— Ce şoc! am bombănit eu.

Apoi Noonan ne-a prezentat şefei de personal, Iraida Hernandez.

Hernandez era o femeie subţire, îmbrăcată imaculat, în vârstă de aproape şaizeci de ani. Avea ochii roşii de plâns, iar engleza ei era mai bună decât a mea. Am luat-o deoparte ca să putem vorbi între patru ochi.

— Asta n-a fost sinucidere, a anunţat Hernandez sfidător. Am fost bona Isei. Îi cresc copiii. Cunosc toată familia asta de la naştere şi eu vă spun că Isa şi Ethan erau fericiţi.

— Unde sunt copiii lor acum?

— Din fericire, au dormit la bunicii lor. Mi se face rău. Dacă îi găseau ei pe părinţii lor, şi nu eu? Sau dacă erau acasă… nu, nici nu vreau să mă gândesc la asta.

Am întrebat-o pe Hernandez unde fusese toată noaptea („în pat, m-am uitat la un maraton de *Chirurgia estetică: înainte şi după”),* ce

văzuse când deschisese uşa soţilor Bailey („Erau morţi, încă nu se răciseră!”) şi dacă ştia pe cineva care ar fi vrut să le facă rău („Mulţi oameni îi invidiau, dar să-i omoare? Cred că ce s-a întâmplat a fost un accident îngrozitor”).

Hernandez mă privi de parcă spera să-i alung coşmarul, dar eu deja analizam puzzle-ul, întrebându-mă dacă nu cumva aveam de-a face cu o crimă în stilul romanelor *mystery* englezeşti.

I-am spus lui Hernandez că ea şi ceilalţi angajaţi vor fi duşi la secţie ca să putem preleva amprente şi mostre de ADN. Apoi l-am sunat pe Jacobi.

— N-a fost o spargere, l-am informat. Orice s-ar fi întâmplat în casa asta, angajaţii probabil ştiu despre ce e vorba. Toţi cinci au acces nerestricţionat, aşa că…

— Aşa că, dacă soţii Bailey au fost omorâţi, probabil unul dintre angajaţi e criminalul.

— Da, mi-ai luat vorba din gură.

I-am spus lui Jacobi că, după părerea mea, el şi Chi ar trebui să-i interogheze şi Jacobi a fost de acord. Apoi eu şi Conklin am trecut pe sub banda despărţitoare şi am intrat în salon cu un recrut care ne-a condus până în dormitorul soţilor Bailey.

Interiorul casei era un tărâm magic de pereţi coloraţi, cornişe şi coronamente elaborate, frumoase picturi vechi europene şi antichităţi în fiecare cameră, iar fiecare încăpere dădea într-una şi mai mare, o serie de surprize ce-ţi tăiau răsuflarea.

Gând am ajuns la etajul trei, am auzit voci şi sunetul radioului venind de la jumătatea holului acoperit de covoare.

Un poliţist tânăr şi solid din tura de noapte, sergentul Bob Nardone, apăru în hol şi mă strigă când ne apropiarăm de el.

— Îmi pare rău că trebuie să preiau, Bob, i-am zis. Am ordine.

Nu ştiu de ce, mă aşteptam la o ceartă.

— Glumeşti, Boxer, nu? Chiar te rog să preiei cazul!

Capitolul 28

Charlie Clapper, şeful laboratorului nostru de criminalistică, stătea în picioare lângă patul soţilor Bailey.

Clapper are cincizeci şi ceva de ani şi, cum şi-a petrecut jumătate din viaţă în poliţie, e unul dintre cei mai buni. Poate cel mai bun. Charlie nu e un lăudăros. Este excesiv de minuţios. Apoi spune ce are de spus şi te lasă să-ţi faci treaba.

Venise la locul crimei de vreo două ore şi pe duşumea nu se vedeau semne sau steguleţe, ceea ce însemna că nu erau nici sânge, nici urme. În timp ce specialiştii căutau amprente pe mobilă, am privit tabloul uimitor din faţa mea.

Soţii Bailey erau culcaţi în pat, nemişcaţi şi neatinşi, ca şi cum ar fi fost făcuţi din ceară.

Ambele trupuri erau goale, iar de la brâu în jos erau acoperite cu cearşafuri şi o pilotă. Un sutien negru de dantelă atârna deasupra spetezei sculptate din mahon masiv. Alte haine, inclusiv lenjerie intimă, zăceau împrăştiate pe podea, de parcă ar fi fost aruncate acolo în grabă.

— Totul e aşa cum am găsit, în afară de o sticlă deschisă de Moët şi două pahare de şampanie, care au fost trimise la laborator, ne-a zis Clapper. Domnul Bailey lua Cafergot pentru migrene, Prevacid pentru refluxul gastric. Soţia lui lua Clonazepam pentru anxietate.

— Ăsta e un fel de Valium, nu? întrebă Conklin.

— Seamănă. Instrucţiunile prevăd să se ia o tabletă pentru somn înainte de culcare. Asta este doza minimă.

— Câte tablete erau în flacon? întrebă Conklin.

— Era aproape plină.

— E posibil ca Clonazepamul să fi avut o reacţie letală în combinaţie cu şampania?

— Nu putea decât să o adoarmă.

— Şi atunci tu ce crezi? l-am întrebat pe Clapper.

— Păi, mă uit la poziţia corpurilor şi sper să aflu ceva din asta. Dacă s-ar ţine de mână, aş crede că a fost un pact de sinucidere. Sau poate ceva un pic mai sinistru.

— Adică ucigaşul a înscenat sinuciderea după moartea victimelor?

Clapper încuviinţă din cap şi spuse:

— Exact. Ceva gândit dinainte sau după. Dar aici sunt doi oameni în vârstă de aproximativ treizeci de ani, aparent sănătoşi, în poziţii normale pentru somn. Pe cearşaf este spermă, dar nici vorbă de sânge sau de alte substanţe. Şi nu văd urme de luptă, semne sau răni.

— Te rog, Charlie, zi-ne ceva, orice, am spus eu.

— Păi, pot să vă spun că nu e vorba despre monoxid de carbon. Departamentul de pompieri a verificat temeinic, rezultatul a fost

negativ. În plus, şi câinii familiei Bailey au dormit aici, spuse Clapper arătând spre culcuşurile câinilor de lângă fereastră, şi amândoi sunt în viaţă. Conform menajerei, persoana care plimbă câinii a venit să-i ia la ora opt, iar când s-a întors, i-a zis lui Hernandez că se simţeau bine.

— Minunat, am spus eu. Perfect, serios.

— O să vă ţin la curent în legătură cu amprentele şi-l las pe medicul legist să se ocupe de restul, când ajunge aici. Dar ai dreptate, Lindsay. Crima asta e prea curată. Dacă avem de-a face cu locul unei crime.

— Şi asta-i tot?

Charlie făcu cu ochiul.

— Asta-i tot.

Clapper spusese tot ce avea de spus.

Capitalul 29

Soţii Bailey aveau parte de ce-i mai bun, chiar morţi fiind. Am obţinut mandatele de percheziţie cât ai zice peşte. A fost o premieră. Apoi, procurorul adjunct, Leonard Parisi, a venit şi a cerut să vadă aşa-zisul loc al crimei.

Prezenţa lui însemna că, dacă aveam de-a face cu o crimă şi exista un suspect ce putea fi judecat, Câinele Roşu avea să preia chiar el cazul. I-am arătat victimele, apoi el a spus:

— Ce urât! Indiferent ce s-a întâmplat aici, e grotesc.

Abia plecă Parisi că în cameră intră Claire, însoţită de doi asistenţi. Am informat-o în timp ce-i fotografia pe soţii Bailey: două cadre din fiecare unghi înainte să atingă cadavrele.

— Ai vreo părere pe care poţi să ne-o împărtăşeşti?, am întrebat-o când trase cearşafurile şi mai făcu nişte poze.

— Ai răbdare, puişor. Încă nu ştiu care *naiba*-i părerea mea. Mormăi de câteva ori, ceru ajutor să răsucească trupurile neînsufleţite şi spuse:

— Nu există rigiditate. Încă sunt calzi. Aşa că în mod sigur au fost omorâţi în urmă cu maximum douăsprezece ore.

— Ar putea fi şase?

— Da.

— Altceva?

— Da. Sunt bogaţi, slabi, frumoşi şi morţi.

Ca de obicei, nu vru să zică nimic oficial până nu făcea autopsiile.

— Dar uite ce-i ciudat, ne spuse Claire mie şi partenerului meu. Doi morţi, rigiditatea este cam la fel, lividitatea este cam la fel. Ceva i-a omorât pe oamenii ăştia *în acelaşi timp*, Lindsay.

— Ia uită-te la ei. Nicio traumă vizibilă, nicio urmă de gloanţe, nicio vânătaie şi nicio rană de autoapărare. Încep să cred că au fost otrăviţi.

— Otravă, zici? Adică două omucideri? Sau o crimă şi o sinucidere? Gândesc şi eu cu voce tare.

Claire se strâmbă.

— Fac autopsiile azi. Trimit sângele la analize. Te anunţ când primesc rezultatele de la laborator. Îţi spun ce ştiu de îndată ce aflu ceva.

Eu şi Conklin ne-am ocupat de etajul superior al muzeului ce servea de casă familiei Bailey, în timp ce echipa lui Clapper a preluat bucătăria şi băile. Am căutat semne de dezordine, bilete sau jurnale, dar nu am găsit nimic. Am confiscat trei laptopuri: pe-al Isei, pe-al lui Ethan şi pe al lui Christopher Bailey, în vârstă de nouă ani, că să fim siguri că nu ne scapă nimic.

Cu meticulozitate, am scotocit prin dulapuri şi am căutat sub paturi, apoi am percheziţionat zona servitorilor, pentru ca personalul să poată reveni în camerele lor la întoarcerea de la secţie.

M-am întors la Claire chiar când cadavrele erau băgate în saci. Când mă văzu încruntată, îmi spuse:

— Eu nu-mi fac griji, Linds, aşa că relaxează-te. Testele de toxicitate ne vor da un indiciu.

Capitalul 30

— Uite-l, spuse Conklin arătând din cap spre un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul de culoarea nisipului, îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou roz aprins, ce ne făcea cu mâna din faţa unei colibe hawaiiene, una dintre cele câteva cabane asemănătoare grupate în jurul unui iaz oval.

Dacă exista un loc unde eu şi Conklin ieşeam în evidenţă, aici era. Bambuddha Lounge era epicentrul hipsterilor bogaţi de când Sean Penn organizase acolo o petrecere la terminarea filmului său despre Nixon. În timp ce traversam curtea interioară, privirile se ascundeau, ţigările cu marijuana erau stinse. Aproape că mă aşteptam să strige cineva: „Fugiţi, băăă, gaborii!”

— Eu sunt Noble Blue, spuse bărbatul în roz.

Ne-am prezentat. Eu am comandat apă minerală, refuzând cocktailul Mai Tai propus de Noble Blue, iar când toţi ne-am făcut comozi, am spus:

— Înţeleg că aţi luat cina cu soţii Bailey aseară.

— Vă daţi seama? spuse Blue. Era ultima lor cină. Nu m-aş fi gândit la asta nici într-un milion de ani. Înainte de cină am fost la operă. *Don Giovanni*, zise el. A fost minunat!

Cuvântul „minunat” îi rămase în gât şi pe obrajii săi bronzaţi curseră lacrimi. Luă un şerveţel şi le şterse.

— Scuze, spuse Blue, doar că Isa şi Ethan s-au întâlnit cu aşa mulţi prieteni acolo. Şi-au făcut o apariţie publică de parcă ar fi ştiut…

— Aveau cum să ştie? întrebă Conklin. Cum vi s-au părut?

Blue ne povesti că erau „sută la sută normali”. Isa flirtase în timpul cinei cu un bărbat de la o masă apropiată şi, ca de obicei, Ethan o luase razna.

— Cât de razna? am întrebat eu.

Blue zâmbi şi răspunse:

— Nu violent, doamnă sergent. Făcea parte din preludiul lor.

— Ştiţi pe cineva care le-ar fi dorit moartea? întrebă Conklin.

— Nu. Adică nici nu mi-ar trece prin cap aşa ceva. Dar oamenii se simţeau daţi la o parte, pur şi simplu. Toţi voiau să fie în anturajul soţilor Bailey şi aşa ceva chiar nu era posibil.

Blue vorbi despre comitetele prezidate de Isa şi despre oamenii care se simţeau desconsideraţi din cauza asta. Menţionă alte cupluri faimoase şi concurenţa nu chiar atât de prietenoasă dintre ele pentru a vedea cine apare mai des în paginile mondene din *Chronicle*.

Şi începu un soi de rapsodie când descrise petrecerea de aniversare a Isei la treizeci de ani, din Paris, ce purtase, cum cântase Barbra Streisand şi cum cei trei sute de invitaţi fuseseră trataţi cu o săptămână de lux exorbitant.

Conklin luase notiţe, dar lista de trei sute de invitaţi îl opri.

— Există o listă a invitaţilor pe undeva?

— Sigur că da. Cred că a fost publicată. Aţi putea să o căutaţi pe Google? sugeră Blue îndatoritor. Îşi suflă nasul, îşi sorbi băutura şi adăugă gânditor: Sigur, lumea îi ura. Ethan şi Isa atrăgeau invidia. Cu banii lor. Cu faima. Şi erau amândoi aşa sexy, transpirau perle.

Am încuviinţat, dar după turul virtual de o oră al lui Noble Blue prin stilul de viaţă al soţilor Bailey, mă simţeam obosită de atâtea informaţii care aduseseră atât de puţin.

În acelaşi timp, Noble Blue reuşise să mă convingă. Mi-am dat seama că îmi păsa de aceşti doi oameni care păreau norocoşi şi binecuvântaţi până când vieţile le fuseseră curmate – de parcă cineva ar fi apăsat pe un buton şi i-ar fi stins, pur şi simplu.

I-am mulţumit lui Blue, mi-am dezmorţit picioarele şi am coborât din colibă în centrul cartierului Tenderloin.

— Acum ştiu şi mai puţin decât atunci când ne-am pricopsit cu cazul ăsta de la Jacobi, i-am zis lui Conklin când mergeam spre Eddy Street.

— Te-ai, zise Conklin descuind maşina.

— Poftim?

Îmi aruncă zâmbetul lui de cuceritor, cel care putea să mă facă să uit şi cum mă cheamă.

— *Tu* te-ai procopsit, zise iar partenerul meu. Jacobi ţi-a dat *ţie* cazul ăsta.

Capitolul 31

Poliţiştii care anchetau cazul Bailey erau împrăştiaţi în încăperea aceea mizerabilă de şase pe nouă metri, pe care adesea o consideram acasă.

Jacobi stătea la biroul meu şi vorbea la telefon:

— Tocmai au ajuns. Bine. Cât de repede poţi.

Închise şi ne spuse:

— Clapper zice că nu erau amprente suspecte în dormitor sau în baie. Nu era nimic interesant în pahare sau în sticla de şampanie.

— Claire e pe drum. Paul, ce-ar fi să începi tu?

Paul Chi este sprinten, jovial, plin de resurse şi un anchetator de primă clasă. El şi Jacobi discutaseră cu personalul care locuia în casa familiei Bailey, şi Chi dădu raportul de unde era aşezat.

— Mai întâi, grădinarul. Pedro Vasquez, hispanic, patruzeci de ani. Părea stresat. A zis din proprie iniţiativă că are nişte porno pe laptop, zise Chi. Dar s-a dovedit că protagoniştii aveau vârsta legală. Am petrecut o oră cu el, nu văd ce motiv ar fi putut avea sau, mă rog, încă nu văd. Amprentele lui nu au fost găsite în dormitorul soţilor Bailey. Vasquez mi-a zis că n-a fost niciodată la etaj şi, în momentul de faţă, nu avem motiv să credem că minte. Doi: Iraida Hernandez, zise Chi dând pagina din carneţelul lui. Hernandez e o femeie de treabă.

— Asta e părerea ta profesională, Chi? întrebă Lemke blând.

— Da, zise Chi, este. Hernandez este cetăţean naturalizat, de origine mexicană, cincizeci şi opt de ani, angajată de treizeci ani la familia Isei Booth şi la familia Bailey. După cum era de aşteptat, amprentele ei sunt peste tot în dormitorul soţilor Bailey. Nu are cazier, dar motiv? Poate.

— Serios? am zis eu.

Chi încuviinţă.

— Spune că probabil e în testamentul soţilor Bailey, aşa că n-ai de unde să ştii, dar „escrocheriometrul” meu n-a pornit. Iraida Hernandez face lucrurile ca la carte. E loială. N-a vorbit pe nimeni de rău, aşa că am zis că e o femeie de treabă.

— Dar bucătăreasa? strigă Cappy McNeil.

Cappy e un tip solid, 110 kg, iar dacă gogoşile şi scările nu-i vin de hac, în viitor ar putea fi promovat locotenent într-un orăşel. Asta şi urmăreşte. Zice că se face „costal”.

— Tocmai urma să zic, îi spuse Chi partenerului său, numărul trei: bucătăreasa este Miller, Marilyn, albă, patruzeci şi şapte de ani. S-a mutat aici de la dracu’n praznic. Chi îşi consultă notiţele. Ohio. Lucrează pentru familia Bailey numai de un an. Nu are cazier. Nu s-au găsit amprentele ei sus. Tot ce-am obţinut de la ea a fost: „Şi acum ce-o să se întâmple cu mine?” Nu văd niciun motiv. Ce are de câştigat?

Dar, la fel ca restul personalului, avea acces la Bailey. Şi dacă ne gândim la otravă…

Chi ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună: „Doar e bucătăreasa”.

Jacobi spuse:

— I-am zis lui Miller să nu plece din oraş şi am obţinut două echipe de la Divizia de Investigaţii Speciale. Vor fi cu ochii pe ea permanent.

Chi îşi termina raportul despre ultimii doi angajaţi din incinta Bailey, încă o menajeră şi mecanicul, amândoi curaţi ca lacrima, când Claire dădu buzna în cameră în tenişi şi halat.

Se uită în jur şi spuse:

— Toţi credeţi că *acum, dacă a venit Claire, poate să înceapă petrecerea?* Mai gândiţi-vă o dată!

Capitolul 32

Chi trase un scaun pentru Claire. Aceasta se aşeză, îşi ridică picioarele pe birou şi spuse:

— Doamnelor şi domnilor, trupurile soţilor Bailey erau atât de curate, că mă aşteptam să înceapă să respire. Nu tu pastile în stomac, nu tu julituri, contuzii sau laceraţii. Negativ pentru monoxid de carbon. Şi pentru că nu las niciodată pielea să stea între mine şi diagnostic, am făcut o disecţie cu laser la ambele gâturi şi cefe. Pe scurt, am căutat peste tot, mai puţin în visele lor. Autopsiile au fost complet negative.

Toată lumea mârâi. Chiar şi eu.

— Am vorbit cu doctorul lui Ethan Bailey, continuă Claire. Am vorbit cu ginecologul Isei. Ambii doctori aveau istorice complete şi recente ale pacienţilor lor, iar soţii Bailey au trecut examenele medicale cu brio. Copiii ăia ştiau să aibă grijă de corpurile lor. Chiar când am închis telefonul după ce am vorbit cu tine, acum zece minute, îi spuse ea lui Jacobi, am primit raportul toxicologic. Eram gata să afirm că, dacă era vorba despre otravă, unul din soţi l-a mătrăşit pe celălalt şi apoi a luat şi el, sau ea, otravă, şi deci aveam de-a face cu o crimă-sinucidere sau dublă sinucidere. Dar am avut parte de o surpriză – şi nu de una plăcută.

Claire ne ţinea cu răsuflarea tăiată.

Nimeni nu vorbi. Poate nimeni nici nu mai respira.

Claire flutură o foaie imprimată şi spuse:

— Raportul toxicologic a fost negativ. Fără otravă, fără narcotice, fără nimic. Cauza decesului? Habar n-am. Felul în care au fost ucişi? Habar n-am. Ceva e putred aici şi nu ştiu ce, ne zise ea, dar probabilitatea ca aceşti doi indivizi, cu autopsii complet negative şi rapoarte toxicologice complet negative, să moară în acelaşi timp este, din punct de vedere statistic, *astronomică*.

— Of, Doamne! am murmurat eu. S-a dus naibii pista testelor toxicologice.

— Bine, bine, m-am înşelat în privinţa asta, Lindsay. Cum nu există „sindromul de deces subit al adulţilor”, ne gândim la crimă. Până avem cu ce să continuăm, le dau lui Ethan şi Isei Bailey certificate de deces chinezeşti.

— Claire, draga mea, asta e ceva nou pentru mine, interveni Chi. Ce e ăla certificat de deces chinezesc?

— „Nam Solu Tze”, râse ea. Cazul rămâne deschis. Alte întrebări?

— Da, zise Jacobi. Şi acum ce facem?

Claire îşi coborî picioarele de pe birou, se ridică şi spuse:

— Eu mă duc acasă. Mă duc să-mi pup copilul. Apoi o să mănânc o plăcintă întreagă cu curcan şi o budincă de ciocolată cu frişcă şi să nu

încerce nimeni să mă oprească.

Se uită prin încăpere la chipurile noastre trase de oboseala zilei şi cenuşa de la luminile fluorescente de deasupra. Eram sigură că arătăm ca nişte zombie.

Mai ales Jacobi arăta ca naiba. El avea să spună familiei, presei, şefului şi primarului că, după toate astea, încă n-aveam nicio pistă.

— Ştiu că abia începeţi, şi eu la fel, zise Claire şi zâmbetul ei aduse o rază de speranţă în posomorârea noastră colectivă. Am trimis mostrele înapoi la laborator. Să lăsăm şi schimbul de noapte să încerce, adăugă ea. Le cer să facă din nou testele, dar de data asta vreau să caute chestii ciudate, stranii, *bizare*.

Capitalul 33

împreună cu Conklin am petrecut câteva ore bune luând declaraţii de la prietenii şi familia Isei şi ai lui Ethan Bailey, precum şi de la angajaţii externi ai acestora, aflaţi pe lista scurtă: secretara Isei, persoana care plimba câinii, care era şi un fel de fată-bună-la-toate, şi de la meditatorul copiilor.

Nimic nu ieşi la suprafaţă. Ne-am umplut carnetele şi am trecut mai departe.

În timp ce restul echipei mele s-a întors să cerceteze cartierul, eu şi Conklin am mers la Yancey şi Rita Booth, părinţii putred de bogaţi ai Isei, care cu ochii în lacrimi ne-au invitat în magnifica lor casă din Nob Hill.

Am petrecut câteva ore la familia Booth, în cea mai mare parte ascultând şi luând notiţe. Soţii Booth aveau cam şaizeci şi ceva de ani, erau devastaţi de moartea fiicei lor şi, pentru a depăşi şocul, aveau nevoie să vorbească, povestindu-ne despre istoria familiilor Booth şi Bailey.

După spusele lui Nancy Booth, între familiile Booth şi Bailey era o dispută veche de o sută de ani, care continua încă şi care începuse de la un teren cu graniţe ambigue.

Am aflat că Ethan Bailey avea trei fraţi, niciunul de succes, şi acest amănunt deschise drumul către o nouă pistă de investigaţie.

Ne-am uitat la fotografiile familiei Booth, datând din epoca goanei după aur, şi i-am cunoscut pe nepoţi sau, mai degrabă, ei ne-au cunoscut pe noi, pentru că au cerut să li se dea voie să-i vadă pe poliţişti.

La ora cinci după-amiază am refuzat invitaţia de a rămâne la cină. Ne-am lăsat cărţile de vizită şi i-am asigurat că Isa Booth Bailey era prioritatea noastră numărul unu – apoi am şters-o naibii de acolo.

În timp ce coboram treptele din faţă, i-am mormăit lui Conklin:

— O să lucrăm la cazul ăsta până ieşim la pensie.

Am urcat în maşină şi am stat acolo, discutând despre ce ştiam despre vieţile duse de Isa şi Ethan, întrebându-ne dacă o să dăm vreodată de capăt acestui caz.

— Părinţii ei nu vor trece niciodată peste asta, i-am zis lui Conklin.

— E clar că au iubit-o, zise el.

— Ţi se rupe sufletul. Chiar cred că mama ei ar putea să moară din cauza asta.

— Şi băieţeii ăia…

— Abia dacă-s destul de mari să înţeleagă. Cel mic, Peter, a spus: „Te rog să-mi zici cine ar vrea să le facă aşa ceva lui mami şi lui tati…”, suspină Conklin. Vezi? Isa şi Ethan nu puteau să facă aşa ceva. Nu-i văd omorându-se unul pe altul. Nu cu aşa copii.

— Ştiu.

I-am povestit lui Conklin despre copiii soră-mii, Brigid şi Meredith, care au cam aceeaşi vârstă cu băieţii Bailey.

— O s-o sun pe sor'mea în seara asta. Vreau doar să aud vocile vesele ale fetelor.

— Bună idee, spuse Conklin.

— Eu şi Joe trebuia să mergem în vizită. Dar el a trebuit să plece într-o călătorie de afaceri.

— Păcat. Dar puteţi s-o vedeţi pe Cat când se întoarce Joe.

— Aşa a zis şi el.

— Îţi plac copiii, Lindsay, zise Conklin după un timp. Ar trebui să faci şi tu unul.

Mi-am întors privirea spre fereastră, în timp ce toate acele gânduri interzise mi se aglomerau în cap, cât de aproape ajunseserăm eu şi Rich, cuvintele şi faptele tabu, mirosul părului său, senzaţia sărutului, partea aceea din mine care regreta că refuzasem pentru că acum n-aveam să mai aflu niciodată dacă ne-am fi potrivit.

— Lindsay? Eşti OK?

M-am întors spre el şi am zis:

— Mă gândeam doar…

Când l-am privit în ochi, am văzut scânteia aceea, electricitatea care trecea de la mine la el şi înapoi la mine.

Undeva, departe, se auzi un telefon sunând.

La al treilea ţârâit, mi-am înşfăcat telefonul de la centură, simţindu-mă furioasă, tristă şi bucuroasă. În ordinea asta. La telefon era Jacobi, dar nu mi-ar fi păsat nici dacă ar fi greşit careva numărul.

Fusesem salvată de clopoţel.

Pentru că altfel, în câteva secunde, i-aş fi sugerat lui Conklin să punem în aplicare lucrurile la care mă gândeam – şi toate astea n-ar fi reuşit decât să mă facă să mă simt *şi mai prost.*

Capitolul 34

Claire stătea din nou în centrul biroului mare plin de poliţişti, dar de data asta arăta ciudat, de parcă ar fi primit un pumn.

— Pentru aceia dintre voi care n-aţi fost la cursul meu, există două tipuri de cazuri: cel dependent de circumstanţe şi cel dependent de autopsie.

Acum se plimba prin birou, vorbind atât pentru sine, cât şi pentru noi zece, care aşteptam să auzim rezultatele celui de-al doilea test toxicologic.

— Boschetarul ăla, îl ştiţi, Curierul Isus. Era plin de traume, şase răni de glonţ în cap şi gât, plus bătaie după ce a murit. Cadavrul lui a fost găsit într-un cartier frecventat de traficanţii de droguri, dar nici măcar n-am *nevoie* să ştiu circumstanţele. Şase răni de gloanţe. Asta e crimă. Acum avem doi oameni găsiţi morţi în patul lor. Autopsia a fost complet negativă, mediul negativ…

Se opri din vorbit. Înghiţi.

— Testul toxicologic ce căuta elemente ciudate, stranii, bizare, i-am zis eu, încercând să o impulsionez un pic.

— Negativ. Complet negativ, aşa că mersi, prietenă dragă, aproape că am uitat ce ziceam. Dar acum îmi aduc aminte: cazul Bailey depinde de circumstanţe. Iar un caz dependent de circumstanţe înseamnă că avem nevoie de muncă poliţienească. Ştiţi cu toţii unde vreau să ajung. Cum stăteau cu finanţele? Avea vreunul din ei o aventură? Ducea vreunul din ei o viaţă dublă? Trebuie să mă ajutaţi, să-mi daţi o direcţie, pentru că acum am mâinile legate.

Deci asta era. Claire *se împotmolise*. Nu eram sigură că o mai văzusem împotmolindu-se până atunci. Niciodată.

— Asta este comunicatul de presă pe care trebuie să-l dau în dimineaţa asta, zise Claire. Scoase o hârtie din buzunarul halatului şi începu să citească.

„Cazul Bailey face obiectul unei anchete active în cadrul biroului medicului legist. Având în vedere că aceste decese sunt suspecte, le tratăm ca pe nişte omucideri. Nu voi face comentarii, pentru că nu vreau să subminez ancheta în curs.”

Claire se opri din citit şi se ridică.

— Apoi presa o să mă ia la bătaie.

— Nu vrei să spui că ai terminat, nu-i aşa? întrebă Jacobi.

Mi-am făcut griji pentru Claire. Părea îndurerată şi speriată.

— O să cer o mână de ajutor. Am sunat doi medici legişti foarte buni şi i-am rugat să vină să arunce şi ei o privire, zise Claire. Trebuie să le spui familiilor, Jacobi. Spune-le că încă nu pot primi trupurile copiilor, pentru că nu am terminat cu ele.

Capitolul 35

Yuki privea din nou fix în ochii lui albaştri-cenuşii, de data asta în timp ce stăteau la o masă în cantina spitalului. În timp ce se lupta cu un chili vegetarian, doctorul John Chesney spuse:

— În sfârşit, iau şi eu prânzul, după paisprezece ore de muncă.

Lui Yuki i se păru *adorabil,* o lua ameţeala numai când se uita la el, ştiind prea bine că adorabil nu însemna că era bun sau cinstit sau ceva. Ba chiar îşi aminti nişte *măgari* frumoşi cu care se întâlnise la viaţa ei, plus nişte *ucigaşi* superbi pe care îi acuzase în instanţă – mă rog.

John Chesney nu era numai adorabil, ci şi al naibii de cumsecade.

Aproape că simţea în ceafa răsuflarea mamei ei, şoptindu-i:

„Yuki-e, doctolu' ăsta John, el bun de bălbat."

„Mami, nu ştim *nimic* despre el."

Chesney îşi sorbi cafeaua şi zise:

— Nu sunt sigur că am ajuns să cunosc San Francisco încă. Sunt aici de patru luni şi programul meu arată aşa: plec de la serviciu, alerg până acasă şi adorm sub duş.

Yuki râse. Şi-l imagină gol, cu părul lui blond-cenuşiu lipit de cap şi apa curgându-i pe corpul bine făcut, musculos…

— Când mă trezesc, sunt iar aici. Parcă ar fi *Ziua cârtiţei* în zonă de război, dar nu mă plâng. E munca pe care mi-am dorit-o întotdeauna. Dar tu? Eşti avocată, nu?

— Da. Avocată sunt.

Yuki îi povesti lui John că aştepta un verdict într-un caz destul de faimos, poate auzise despre el.

— O fostă regină a frumuseţii îşi omoară tatăl cu o rangă, încearcă să o omoare la fel şi pe maică-sa…

— *Tu* te ocupi de cazul ăsta? Toţi am vorbit despre mamă, care a supravieţuit după cinci lovituri puternice la cap. Doamne, bolta craniană spartă, cavitatea orbitală fisurată şi maxilarul distrus. Cât a vrut femeia asta *să trăiască!*

— Da. A fost o adevărată lovitură sub centură când şi-a retras ceea ce noi numim „declaraţia pe patul de moarte"…

Yuki începu să se gândească la Rose Glenn, îşi trecu mână prin noua ei tunsoare scurtă şi, când îşi ridică privirea, îl văzu pe Chesney zâmbind şi privind-o aprobator.

— Îţi stă foarte bine, Yuki.

— Crezi?

— Ştii că am fost nevoit s-o fac, nu?

— Păi, bunele intenţii nu sunt o scuză, domnule doctor. Tu ai început asta cu foarfecă, nu-i aşa? Ai folosit-o de parcă ai fi tuns peluza. Mi-ai făcut cea mai proastă tunsoare pe care am avut-o

vreodată, nu-i aşa, domnule doctor?

Chesney râse şi zise:

— Sunt vinovat de generarea unei tunsori proaste. Dar ţi-am pus copci foarte frumoase.

Yuki izbucni în râs, apoi spuse:

— John, am sunat pentru că voiam să-mi cer scuze. Îmi pare rău că am fost aşa isterică data trecută.

— Ha! Ai fost cea mai bună pacientă nebună pe care am avut-o vreodată.

— Ei, hai! chicoti ea din nou.

— Serios! Nu m-ai ameninţat, nu m-ai lovit, nici nu m-ai înţepat cu un ac. Chiar acum am un tip la urgenţe cu trei coaste rupte şi o contuzie şi nu vrea să renunţe la telefonul mobil. Cică lucrează. A fost nevoie de trei oameni ca să-i smulgem celularul din mână.

Chiar atunci, beeperul lui Chesney sună. Se uită la el şi zise:

— Fir-ar! Trebuie să mă duc înapoi. A, Yuki, ai vrea să ne mai vedem?

— Sigur, zise Yuki. Ajung imediat cu taxiul.

— Am putea să mergem în altă parte. Ai putea să-mi arăţi oraşul.

Yuki îi aruncă un zâmbet timid şi spuse:

— Deci, înţeleg că sunt iertată.

John îşi puse palma peste mâinile ei.

— Te anunţ eu.

Yuki zâmbi, el la fel, şi se pierdură unul în ochii celuilalt până când John îşi retrase mâna, apoi plecă.

Yuki aştepta deja s-o sune.

Capitolul 36

Cindy dădu colţul spre dreapta la ieşirea din blocul ei, cu mobilul la ureche, ascultând-o pe Lindsay spunând:

— Aş vrea să fac ceva, dar ne *înecăm* în cazul Bailey. Ne *înecăm.*

— Redactorul meu păstrează prima pagină din secţiunea metropolitană pentru articolul meu. Am un *termen-limită.* Adică nu poţi să-mi zici nimic?

— Vrei adevărul? Mie şi lui Conklin ni s-a spus să renunţăm la Curierul Isus din prima zi. Am încercat să lucrăm la cazul ăsta pe timpul nostru…

— Mersi, oricum, Linds. Nu, serios, zise Cindy, închizând brusc telefonul. Înţelesese. *Nu lucra nimeni la caz.*

Cindy merse pe Townsend Street către coridorul dintre apartamentul ei şi locul unde fusese ucis Curierul Isus. Se opri la altarul modest din faţa curţii feroviare, unde trotuarul încă era pătat de sânge, iar în gardul de sârmă erau prinse flori abia ofilite şi bilete scrise de mână.

O vreme, stătu acolo şi citi mesajele de la prieteni, care-i spuneau Curierului Isus că le era dor de el şi se gândeau la el. Biletele erau sfâşietoare. Un om bun fusese omorât, iar poliţia era prea ocupată să găsească ucigaşul. Şi atunci cine lupta pentru Curier?

Ea.

Cindy plecă mai departe, ţinând pasul cu pietonii care ieşeau din staţia de tren. O luă pe Fifth Street şi se îndreptă spre clădirea de cărămidă care adăpostea cantina săracilor, numită Din Inimă.

Într-o parte a cantinei săracilor era o magherniţă unde se vindeau băuturi alcoolice. În cealaltă parte, era un restaurant chinezesc de tip fast-food, care arăta ieftin de tot, de parcă servea veveriţe de copac sotate cu sos brun şi alune.

Între restaurant şi cantină era o uşă neagră. Cindy avea o întâlnire în spatele acelei uşi negre. Îşi săltă pe umăr geanta de computer, răsuci mânerul şi împinse uşa cu şoldul. Se deschise la baza unei scări întunecoase şi urât mirositoare.

Cindy începu să urce scările abrupte, spiralate în jurul unei platforme mici, şi ajunse la un etaj cu trei uşi, semnalizate ca fiind un salon de manichiură, un salon de masaj şi, spre partea din faţă a clădirii, PINCUS ŞI PINCUS, AVOCAŢI.

Cindy apăsă pe butonul interfonului de lângă uşă, îşi spuse numele şi i se deschise uşa. Luă loc în zona de aşteptare, un alcov înghesuit, cu o canapea din piele crăpată şi o măsuţă de cafea. Răsfoi un exemplar vechi din *Us Weekly,* ridicându-şi privirea când cineva îi pronunţă numele.

Bărbatul se prezentă drept Neil Pincus. Era îmbrăcat în pantaloni

largi, gri, cămaşă albă cu mânecile suflecate, fără cravată. Avea un început de chelie, un chip plăcut, uşor de trecut neobservat, şi purta o verighetă de aur. Întinse mâna dreaptă şi Cindy făcu la fel.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Pincus.

— Neil. Veniţi în spate. Am numai câteva minute la dispoziţie, dar vi le ofer pe toate.

Capitolul 37

Cindy se aşeză în faţa biroului avocatului, cu spatele la fereastra murdară. Privi în treacăt un grup de fotografii înrămate de pe comoda din dreapta ei: fraţii Pincus, cu soţiile lor frumoase şi fiicele adolescente. Neil Pincus apăsă pe un buton de pe consola telefonului şi-i spuse fratelui său:

— Al, te rog să-mi preiei apelurile. Durează doar câteva minute. Apoi i se adresă lui Cindy: Cum pot să te ajut?

— Ai ditamai reputaţia în cartierul ăsta.

— Mersi. Facem şi noi ce putem, zise Pincus. Oamenii sunt arestaţi şi ori primesc un apărător din oficiu, ori ne roagă pe noi.

— Frumos din partea voastră să faceţi aşa ceva gratis.

— De fapt, ne aduce satisfacţii şi nu suntem singuri. Lucrăm cu un grup de oameni de afaceri de aici care contribuie cu bani pentru costurile juridice şi nevoi speciale. Avem un program de combatere a folosirii comune a acelor de seringă. Avem un program de alfabetizare…

Sună telefonul. Neil Pincus trase cu ochiul la numele apelantului, îşi întoarse privirea spre Cindy şi continuă să vorbească peste sunetul telefonului.

— Îmi pare rău, dar cred că ar trebui să-mi spui de ce ai venit înainte să ne înnebunească pe amândoi telefonul.

— Scriu un articol în cinci părţi despre Curierul Isus, omul fără adăpost găsit mort recent.

— Ţi-am citit articolul.

— A, bun! Despre asta e vorba, zise Cindy. Nu pot să conving poliţia să se intereseze de moartea lui. Poliţia crede că este o crimă care nu poate fi rezolvată.

Pincus oftă şi zise:

— Păi, asta e tipic.

— Am nevoie de numele adevărat al Curierului ca să am un punct de plecare. Sper că v-a fost client. Dacă nu, poate mă îndrepţi către cineva care l-a cunoscut.

— Ah, dacă ştiam ce doreşti, te scuteam de un drum. L-am văzut pe stradă, sigur, dar Curierul Isus n-a venit niciodată aici, iar dacă ar fi venit, probabil că nu ţi-aş fi spus.

— Privilegiul confidenţialităţii dintre avocat şi client?

— Nu chiar. Uite, Cindy, nu te cunosc, aşa că n-ar trebui să-ţi spun ce să faci. Dar o să-ţi spun totuşi. Oamenii străzii nu sunt nişte căţeluşi rătăciţi. Sunt fără adăpost dintr-un motiv. Mulţi dintre ei sunt dependenţi de droguri. Sau suferă de psihoză. Unii sunt violenţi. Sunt sigur că ai intenţii bune, dar tipu' ăsta a fost *omorât*.

— Înţeleg.

— Chiar înţelegi? Eşti o fată drăguţă în haine frumoase, care se plimbă prin Tenderloin singură şi întreabă cine l-a omorât pe Curierul Isus. Ia presupune că îl găseşti pe criminal – şi te atacă *pe tine?*

Capitolul 38

Când Cindy plecă de la Neil Pincus, era nervoasă, dar la fel de hotărâtă ca înainte. Avocatul îi spusese „fată”. De parcă era una dintre puştoaicele lui. Îi subestimase tenacitatea şi nu înţelesese că era o jurnalistă activă care scria despre crime.

Era atentă. Era experimentată. Era o profesionistă.

Şi ce ura cel mai mult? Faptul că spusele lui o afectaseră.

Cindy îşi alungă anxietatea, deschise uşa de la Din Inimă, privi în jur la cei o sută de oameni zdrenţăroşi care stăteau la coadă la mâncare sau se cocoşau deasupra farfuriilor, protejându-şi şunca şi ouăle. Trei bărbaţi în haine murdare cântau rap într-un colţ.

Pentru prima dată, se întrebă dacă cineva din locul acela îl omorâse pe Curierul Isus.

O căută pe supraveghetoarea de zi, Luvie Jump, dar nu o găsi, aşa că Cindy îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă să se facă linişte.

— Sunt Cindy Thomas de la *The Chronicle,* spuse ea. Scriu un articol despre Curierul Isus. O să stau chiar aici, afară, zise ea arătând prin geam la două scaune de plastic aşezate pe trotuar. Dacă cineva dintre voi poate să mă ajute, v-aş fi recunoscătoare.

Oamenii începură să vocifereze prin sala mare.

Cindy ieşi şi se aşeză pe cel mai stabil dintre cele două scaune. Îşi deschise laptopul şi în faţa ei se formă o coadă. De la primul interviu, Cindy află ceva: „V-aş fi recunoscătoare” era un cod pentru „plătesc pentru informaţii”.

După o oră de la anunţul său, Cindy adunase treizeci de poveşti de contact personal despre Curierul Isus, frânturi de conversaţii abia inteligibile şi, drept vorbind, lipsite de sens, nimic important, util sau măcar interesant.

Preţul pentru această pastişă de culegere de informaţii se ridicase la şaptezeci şi cinci de dolari, inclusiv tot mărunţişul din fundul genţii ei, plus un ruj, o lanternă în formă de pix, clama din părul ei, o cutie de bomboane mentolate şi trei pixuri cu gel.

Formularul de decont ar fi fost comic, dar articolul ei nu avansase deloc.

Cindy îşi ridică privirea când ultima persoană, o negresă cu o căciulă roşie şi ochelari cu rame mov, se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Nu mai am bani la mine, dar am un card de transport, zise Cindy.

— Cindy? Te-ai mutat aici permanent? Pentru că nu e voie, să ştii.

— Luvie! Încă lucrez la nenorocitul ăsta de articol. Şi încă n-am aflat nimic, nici măcar numele adevărat al Curierului.

— Zi-mi cu cine ai vorbit.

Cindy derulă pagina până sus:

— Maşina de Zgomot, Domnişoara Patty, Salzamandra, Brici,

Blondu', Bucăţică…

— Dă-mi voie să te opresc aici, dragă. Vezi tu, *problema* ta e totodată şi *răspunsul* pe care îl cauţi. Oamenii străzii folosesc porecle. Ştii tu… „cunoscut şi ca". Unii dintre ei au cazier. Sau nu vor să afle familiile lor despre ei. *Vor* să fie dispăruţi. Poate de asta Curierul Isus nu are un nume adevărat.

Cindy oftă, gândindu-se cum fusese trasă pe sfoară toată dimineaţa de cei fără nume, fără adăpost şi fără speranţă, simţindu-se prost că o repezise pe Lindsay, care avusese dreptate să cultive un pământ mai fertil.

Luându-şi în gând la revedere de la termenul-limită, Cindy îi mulţumi lui Luvie, îşi strânse computerul şi merse spre Misiune, spunându-şi că poate Curierul Isus tăiase intenţionat orice legături cu trecutul său. Moartea lui era sfârşitul poveştii sale.

Sau nu?

În minte îi încolţi o idee.

Cindy îşi sună redactorul şi spuse:

— Therese, poţi să-mi acorzi puţin timp cam peste cinci minute? Vreau să-ţi cer părerea în legătură cu ceva. Ceva cu *picioare*.

Capitolul 39

Soarele după-amiezii pătrundea prin luminator şi forma un halo deasupra capului Sarei Needleman în timp ce o făcea cu ou şi cu oţet pe Pet Girl.

— La ce ţi-a stat capul când ai lăsat cartonaşele cu numele Bailey pe masă?

— Nu eu m-am ocupat de cartonaşe, Sara.

— Ba da. Te-am rugat în mod special pe tine să verifici cartonaşele plecând de la lista de invitaţi. Isa şi Ethan sunt pe lista de invitaţi?

— Bineînţeles că nu.

— Îmi vine să te omor, serios că-mi vine. Au rămas două locuri goale la masa patru. Şi-aşa toată lumea se gândeşte la familia Bailey.

— Îmi pare rău, Sara, zise Pet Girl, dar cu siguranţă *nu*-i părea rău. De fapt, i se ridica moralul ca bulele din şampanie. Trebui să-şi înăbuşe râsul.

Cartonaşele de nume! De parcă astea ar fi importante!

Pet Girl şi încă două fete-bune-la-toate stăteau la recepţie în loggia magnifică din Muzeul de Artă Asiatică, primind invitaţii la o cină de logodnă organizată pentru nepoata Sarei Needleman, Frieda.

Invitaţii erau crema societăţii din San Francisco: senatori şi medici, profesori doctori, editori şi vedete de cinema. Urcau pe scara grandioasă în smochinguri şi rochii de designer, la recepţie primeau locurile atribuite şi erau îndrumaţi spre Sala Samsung.

De acolo, puteau intra în galerii să vizioneze nepreţuitele lucrări de artă din Japonia, China şi Coreea înainte de a lua loc la o masă cu feţe de borangic şi glastre cu cale. Apoi li se servea o cină cu şapte feluri, pregătită de faimosul *chef* Yoji Futomato.

Dar toate astea aveau să se întâmple mai târziu. Deocamdată, Sara Needleman îşi încheie tirada cu o înfloritură finală.

— Poţi să pleci acum, se răsti ea. Mai sunt doar câteva persoane de venit.

— Mulţumesc, Sara, zâmbi Pet Girl. Mai vrei să plimb câinii dimineaţă?

— Da, da, te rog. Eu o să dorm până târziu.

— Nicio grijă, zise Pet Girl. N-o să te trezesc.

Pet Girl le spuse la revedere celorlalte fete. Îşi luă copia adnotată a listei de invitaţi, deja meditând la cele două sute de persoane pe care le salutase în seara aceea – cine o recunoscuse, cine nu, câte puncte marcase fiecare.

Şi se gândi cu anticipaţie la seara pe care avea să o petreacă singură.

Îşi va face nişte paste. Va bea nişte vin. Va petrece câteva ore plăcute studiind lista de invitaţi.

Îşi va face ordine în notiţe.
Va face nişte *planuri*.

Capitalul 40

Claire îşi pusese mâinile în şolduri şi spusese: „Avem nevoie de muncă poliţienească”, aşa că asta am făcut. Eu şi Conklin am percheziţionat casa Bailey pentru a patra oară în săptămâna aceea, căutând Dumnezeu ştie ce.

Scotociserăm toţi cei trei mii de metri pătraţi: sala de festivităţi; sala de biliard şi piscina acoperită, dormitoarele, bucătăriile, cămările, saloanele, camerele de joacă, sufrageriile şi camerele de zi. Deschiseserăm dulapuri, cutii şi seifuri; scoseserăm sertare şi răscoliserăm fiecare carte din nenorocita aia de bibliotecă.

— Am uitat ce căutăm, i-am mormăit lui Conklin.

— Asta pentru că orice i-ar fi omorât nu se află aici, zise Rich. Nu numai că am epuizat ideile *bune,* dar nici idei proaste nu mai am.

— Da, şi nu-i aşa că am distrus locul ăsta? am zis eu uitându-mă prin salonul principal.

Fiecare clanţă şi suprafaţă plană şi fiecare obiect de artă erau mânjite cu pudră neagră. Fiecare oglindă, fiecare tablou fuseseră date jos de pe pereţi.

Chiar şi blândul şi înţeleptul Charlie Clapper era dezgustat.

— Soţii Bailey aveau o mulţime de prieteni şi organizau o grămadă de petreceri. Avem destule amprente şi urme ca să scurtcircuităm laboratorul de criminalistică timp de un an.

— Ce părere ai, sergent? spuse Conklin.

— Bine, gata, am terminat.

Am mers spre holul din faţă şi am stins luminile în urma noastră, apoi ne-am lovit unul de altul în întuneric în timp ce Conklin închidea uşa de la intrare în urma noastră. Apoi m-a condus la maşină.

Mi-a ţinut portiera şi, când am călcat pe treapta Explore- rului meu, mi-a alunecat piciorul şi mi-am pierdut echilibrul. Rich m-a prins, strângându-mă de umeri, şi o fracţiune de secundă am simţit pericolul.

Am închis ochii.

Ca la un făcut, gura lui s-a lipit de a mea, iar braţele mele i-au cuprins gâtul şi m-am simţit de parcă totul se învârtea în jurul meu.

M-am ţinut bine, căldura îmi cuprindea întreg trupul, iar părul îmi flutura în timp ce maşinile treceau pe lângă noi. Am auzit un şofer strigându-ne pe fereastră:

— Luaţi-vă o cameră!

Şi astfel, gravitaţia m-a adus brusc înapoi pe pământ.

„Ce naiba facem?”

Înainte ca Rich să poată spune: „Omul ăla are o idee bună”, i-am zis cu răsuflarea tăiată:

— La naiba, Richie. Nu ştiu cine e mai nebun, tu sau eu.

Mâinile lui îmi cuprinseseră mijlocul şi mă trăgeau aproape de el.

M-am eliberat uşor din îmbrăţişare. Conklin purta pe faţă urmele săruturilor noastre şi arăta… şocat.

— Îmi pare rău, Rich, i-am zis. Ar fi trebuit să…

— Să ce?

— Ar fi trebuit să fiu mai atentă pe unde calc. Eşti OK?

— A, da. Doar că trebuie să mă prefac că nu s-a întâmplat nici asta.

Buzele încă mă gâdilau şi mi-era ruşine. Nu mai puteam să-i văd expresia rănită, aşa că i-am întors spatele, am călcat cu hotărâre pe treaptă, deşi picioarele-mi tremurau, şi m-am aşezat, fraiera de mine, pe locul şoferului.

— Ne vedem mâine, am zis. Da?

— Sigur. Da, Linsday, da.

Am închis portiera şi am băgat în viteză, dar când dădeam înapoi, Rich mi-a făcut semn să cobor geamul. L-am deschis.

— *Tu.* Pentru că tot ai întrebat, tu eşti mai nebună, zise el punându-şi ambele mâini pe rama geamului. Dintre mine şi tine, *tu* eşti.

M-am aplecat pe fereastră şi mi-am pus braţul după gâtul lui Rich, apoi l-am tras spre mine până ni s-au atins obrajii. Faţa lui era caldă şi umedă, iar când şi-a trecut mâna prin părul meu, aproape m-am topit. I-am zis:

— Richie, iartă-mă.

M-am retras şi am încercat să zâmbesc. I-am făcut cu mâna, apoi m-am îndreptat spre apartamentul gol pe care îl împărţeam cu Joe.

Îmi venea să plâng.

Toate motivele pentru care nu puteam fi cu Rich înainte rămâneau valabile. *În continuare* eram cu zece ani mai în vârstă decât el, *în continuare* eram parteneri şi *în continuare* îl iubeam pe Joe.

„Şi atunci de ce”, m-am întrebat eu în timp ce mă îndepărtam de Rich – cu toată viteza chiar – „de ce mă simt aşa de prost dacă fac ceea ce trebuie?”

Capitolul 41

Yuki şi Phil Hoffman şedeau în fotolii în biroul judecătorului Duffy. Stenografa tribunalului stătea la maşina ei lângă biroul judecătorului, iar Yuki se gândea: „Ce s-a mai întâmplat acum? Ce naiba s-a mai întâmplat acum?”

Judecătorul Duffy arăta epuizat, de parcă îşi pierduse nonşalanţa ce-l caracteriza. Bătu uşor în masă cu partea laterală a unei casete audio şi strigă nervos:

— Corinne? E gata casetofonul ăla?

Funcţionara intră în biroul cu lambriuri de lemn şi puse casetofonul în faţa judecătorului, care îi mulţumi şi apoi băgă caseta în aparat.

Duffy le spuse lui Yuki şi lui Hoffman:

— Aceasta este înregistrarea unui apel telefonic dat de la un telefon public monitorizat din închisoarea de femei către jurata numărul doi. Se aude prost, dar este inteligibil.

Yuki se uită la Hoffman, care ridică din umeri, iar judecătorul apăsă pe butonul *play*.

Se auzi o voce de femeie tânără:

— Mă auzi bine?

O a doua femeie, recunoscută datorită vocii sale nazale drept jurata numărul doi, Carly Phelan, o lucrătoare la poştă ieşită la pensie, spuse:

— Lallie, nu pot să vorbesc mult. Ar trebui să fiu în camera fetiţelor acum.

Judecătorul apăsă butonul *stop* şi zise:

— Lallie este fiica juratei.

Hoffman spuse:

— Jurata are o *fiică* în detenţie la *închisoarea* de femei?

— Aşa se pare, răspunse Duffy.

Judecătorul apăsă butonul *start* şi caseta porni din nou. Urmară câteva replici între cele două femei: cum mergea apărarea lui Lallie, ce părere avea mama ei despre condiţiile de cazare din hotel, ce se întâmpla cu fiul lui Lallie acum că nici mama şi nici bunica nu erau acasă.

— Acum vine, zise Duffy. Fiţi atenţi.

Yuki se străduia să înţeleagă cuvintele printre pârâiturile benzii.

— M-am întâlnit cu acuzata ta la duş dimineaţă, spuse Lallie. Stacey Glenn aia?

— Rahat, zise Hoffman.

Duffy apăsă pe *rewind* şi puse din nou banda.

— M-am întâlnit cu acuzata ta la duş dimineaţă, spuse Lallie. Stacey Glenn aia? Vorbea cu supraveghetoarea, zicea că dacă ar fi comis ea crima, n-ar fi făcut-o cu o rangă când are un pistol foarte bun acasă.

Pe Yuki o luă ameţeala şi i se făcu un pic rău.

Mai întâi, Carly Phelan minţise prin omisiune în timpul etapei de selectare a juraţilor. Dacă ar fi spus că avea o fiică în închisoare, ar fi fost respinsă, pentru că în mod logic se putea presupune că va fi părtinitoare.

Doar procuratura încerca să-i bage fiica la închisoare!

Apoi, ceea ce era şi mai grav, Lallie Phelan îi dădea mamei ei veşti despre acuzată. Dacă Carly Phelan bârfea cu cineva din juriu, întregul juriu era compromis.

— Declaraţi procesul nul?

— Nu, n-o să fac asta.

— Atunci solicit ca procesul să fie declarat nul, domnule judecător. Trebuie să apăr drepturile clientei mele, ripostă Hoffman, cântând altă melodie decât cu o săptămână în urmă.

Duffy dădu din mână indiferent.

— O să renunţ la jurata numărul doi şi o s-o înlocuiesc.

— Trebuie să obiectez, domnule judecător, zise Hoffman. Această conversaţie a avut loc aseară. Phelan ar fi putut să otrăvească întreg juriul până acum. Fiica ei i-a spus despre clienta mea că are un *pistol*.

— Domnule judecător, sunt de acord cu dumneavoastră, zise Yuki. Cu cât mai repede o îndepărtaţi pe Phelan din juriu, cu atât mai bine. Înlocuitorii sunt pregătiţi.

— Am notat. Bine, zise Duffy. Să trecem la treabă.

Capitolul 42

Hoffman şi Yuki ieşiră din biroul judecătorului şi o luară pe holul bej care ducea spre sala de judecată, Yuki mergând de două ori mai repede ca să ţină pasul cu solidul avocat al apărării.

Hoffman îşi trecu degetele prin păr şi spuse:

— Juriul o să scuipe sânge când o să audă asta.

Yuki îşi ridică privirea către Hoffman, întrebându-se dacă el o credea lipsită de experienţă sau proastă sau şi una, şi alta.

Sigur că juriul avea să fie supărat. Un jurat nou însemna că trebuia să lase deoparte toate deliberările de până atunci şi să o ia de la capăt, să analizeze probele din nou, începând cu prima zi de parcă totul era nou.

Fantastica pledoarie finală a lui Yuki avea să se piardă în ceţurile vremii, iar juraţii n-aveau să se gândească decât cum să voteze ca să plece naibii din hotelul ăla.

Yuki ştia că Hoffman râdea în sinea lui.

Tot timpul ăsta avusese o armă secretă în Carly Phelan şi nici măcar nu ştiuse. Dacă Phelan compromisese juriul, atunci asta ar fi fost în favoarea *apărării*.

— Mai lasă-mă în pace, Phil.

— Yuki, nu ştiu ce vrei să spui.

— Pe naiba nu ştii!

Ce ştiau amândoi era că dacă juriul vota în favoarea condamnării, Hoffman avea să facă apel. Simplul fapt că Phelan minţise în timpul etapei de selectare a juraţilor era suficient pentru a răsturna condamnarea.

Pe de altă parte, dacă juriul se bloca din nou, ceea ce putea foarte bine să se întâmple, judecătorul era *obligat* să declare procesul nul.

Judecătorul Dufify nu voia un proces nul. Voia cazul încheiat odată pentru totdeauna.

„El n-are de ce să-şi facă griji”, se gândi Yuki. „Ar dura un an sau doi să se ajungă la al doilea proces, iar până atunci procuratura ar cântări costurile şi ar spune: «Las-o baltă. Am terminat cu Glenn».”

Sigur, juriul ar putea oricând să voteze pentru *achitare*. În ambele cazuri, tânăra Stacey ar fi liberă.

Yuki se gândi: „La naiba, nu mai scap de ghinionul ăsta de a pierde procesele”.

Indiferent dacă pierdea sau câştiga, Stacey Glenn, nenorocita aia care-şi omorâse tatăl, probabil urma să scape.

Capitalul 43

în dimineaţa următoare, Cindy merse în faţa gardului de sârmă din faţa curţii Caltrain, puse ediţia nou-nouţă din secţiunea metropolitană pe trotuar şi o fixă cu vreo două lumânări.

Titlul articolului era scris cu litere mari şi groase: RECOMPENSĂ DE 25 000 $.

Sub titlu, paragraful introductiv era: *„San Francisco Chronicle* oferă o recompensă de 25 000 $ pentru informaţii care să ducă la arestarea şi condamnarea persoanei care l-a ucis pe bărbatul cunoscut drept «Curierul Isus»”.

Cineva o trase de braţ. Cindy tresări, se întoarse şi dădu nas în nas cu o femeie de aproximativ patruzeci de ani, cu păr sârmos, piele pătată, un palton negru scurt şi haine care miroseau vag a urină.

— Eu îl ştiam pe Curier. Nu-i nevoie să te uiţi aşa la mine. Oi fi io dusă, da’ ştiu ce zic.

— Super, zise Cindy. Eu sunt Cindy Thomas.

— Flora Gold.

— Bună, Flora. Ai informaţii pentru mine?

Femeia se uită în ambele direcţii la fluxul de pietoni, oameni care locuiau în suburbii bogate şi veneau să lucreze în companiile mari de software. Prin contrast, Madam Gold părea un trol care tocmai ieşise dintr-o văgăună.

Îşi întoarse privirea agitată spre Cindy.

— Voiam doar să spun că a fost un om bun. A avut grijă de mine.

— Cum a avut grijă de tine?

— În *toate* felurile. Şi mi-a dat asta.

Femeia îşi descheie paltonul, trase în jos puloverul de la baza gâtului şi-i arătă lui Cindy un tatuaj deasupra sânului. Era făcut cu cerneală neagră, iar literele erau aranjate asemenea caracterelor asiatice. Lui Cindy îi păru schiţat de un amator, dar mesajul era clar.

SALVATĂ DE ISUS ŞI MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE!

— Numai lui i-a păsat de mine, zise Flora. A avut grijă de mine chiar şi după ce am plecat de acasă, anul trecut.

Cindy încercă să-şi ascundă şocul: Flora locuise cu părinţii până anul trecut?

— Da, am şaptesprezece ani, zise Flora. Nu te uita aşa la mine. Fac ce vreau cu viaţa mea.

— Iei metamfetamină, nu-i aşa?

— Da. Parcă-s în rai. Sexul când iei „gheaţă” îţi dă nişte orgasme de uiţi de tine o săptămână. Nici nu poţi să-ţi imaginezi. Nu, ar trebui să încerci.

— O să te omoare!

— Nu e treaba ta! zise Flora încheindu-şi paltonul cu o smucitură. Voiam numai să zic de bine de Curier.

Flora îi întoarse spatele lui Cindy şi începu să meargă repede, săltat, pe Townsend.

Cindy alergă după ea, o strigă pe nume până când Flora se opri, se întoarse şi întrebă:

— Ce?

— Cum pot să dau de tine?

— Vrei numărul meu de pager? rânji adolescenta. Sau să-ţi dau adresa de e-mail?

Cindy o privi pe Flora Gold îndepărtându-se rapid până dispăru în zare. Flora Gold. Acum înţelese. Era denumirea unui produs care ţinea florile proaspete mai mult timp.

Şi ce era cu tatuajul ăla?

SALVATĂ DE ISUS ŞI MI-A PLĂCUT LA NEBUNIE!

Cindy încercă să-i dea de capăt. Cum o salvase Curierul pe Flora? Era o drogată. O dependentă de metamfetamină. Avea să moară.

Flora spusese că Curierul Isus îi făcuse tatuajul, dar formularea fusese ciudată, sexuală. Aproape că părea o marcă prin care cineva îşi afirma proprietatea.

Ce fel de sfânt marca o adeptă?

Capitalul 44

Un gardian ciocăni la uşa sălii de conferinţe. Cindy îşi ridică privirea, la fel ca toţi ceilalţi prezenţi la şedinţa editorială.

— Domnişoară Thomas, e o vagaboandă afară. Zice că trebuie să vă vorbească şi nu vrea să plece. Face ditamai scandalul acolo jos.

— Păi, trebuia să se întâmple şi asta, zise editoarea lui Cindy, Therese Stanford. Dacă anunţi o recompensă de 25 000 de dolari…

— Nu poţi să-i zici să-şi lase numele sau ceva?

— Spune că o cheamă Flora şi că vreţi să discutaţi cu ea, preciză gardianul.

Cindy spuse grupului că va reveni în cinci minute şi coborî cu liftul în hol, apoi trecu prin uşa rotativă şi ieşi în stradă.

— M-am gândit, zise Flora fără vreo introducere.

— La recompensă?

— Mda. Ce înseamnă *„care să ducă la* arestare şi condamnare”?

— Dacă-mi spui ceva care poate fi folosit de poliţie pentru a-l aresta pe ucigaşul Curierului, iar ucigaşul este judecat şi găsit vinovat, atunci primeşti recompensa.

Flora se trăgea de părul încurcat în timp ce se gândea.

— Ştii cine l-a omorât, Flora? o întrebă Cindy.

Tânăra clătină din cap în semn că nu.

— Dar ştiu ceva. Poate merită o sută de dolari.

— Spune-mi, zise Cindy. O să fiu corectă, promit.

— Curierul Isus mă iubea. Şi ştiu cum îl chema.

Flora îi dădu lui Cindy o plăcuţă de metal cu un nume scris în relief. Cindy se holbă la ea. Gândindu-se la pseudonimul Florei Gold şi la cum fusese păcălită de oamenii străzii în ziua precedentă, întrebă:

— E adevărat?

— La fel cum cerul e albastru.

Cindy îşi scoase carnetul de cecuri din poşetă.

— Nu am un cont bancar.

— A, da, bine. Nicio problemă.

Cindy merse cu Flora la bancomatul din colţ, retrase o sută de dolari şi-i dădu cincizeci Florei.

— Pe ceilalţi cincizeci îi primeşti dacă se verifică informaţia.

Cindy o privi pe Flora numărând bancnotele, apoi răsucindu-le şi îndesându-le în partea de sus a cizmei.

— Lasă-mă vreo două zile, apoi caută-mă, da? Cum ai făcut azi.

Gold încuviinţă, îi zâmbi scurt lui Cindy cu gura întredeschisă cât să se vadă că nu avea dinţii din faţă. Apoi reportera se întoarse în clădirea *Chronicle*.

Uitând de şedinţa editorială, Cindy se duse direct la biroul ei şi-şi trase scaunul aproape de masă. Deschise Google şi scrise: Rodney

Booker.

În mai puţin de o secundă, ecranul se umplu de informaţii. Cindy se rezemă de scaun privind cum se descâlcea toată povestea. Era un miracol. Un miracol pe care-l *meritase.*

Curierul Isus fusese decodat.

Avea un nume. Avea un trecut.

Şi avea o familie care locuia în Santa Rosa.

Capitalul 45

Cindy stătea în salonul confortabil din casa în stil în valoare de un milion de dolari, din Santa Rosa, simţindu-se oricum numai confortabil nu. Fusese necugetată? Da.

Băgăcioasă? Absolut.

Nepăsătoare? Ar trebui să primească un *premiu* pentru insensibilitate crasă.

Unde-i fusese mintea? Sigur, asta era problema. Se gândise la articolul ei, nu la oamenii adevăraţi, aşa că se aruncase în viaţa familiei Booker ca o grenadă fără cui.

Şi în momentul în care Lee-Ann Booker deschise uşa de la intrare, cu chipul ei dulce, mămos, strălucind a anticipaţie, Cindy îşi dădu seama că era prea târziu să pună cuiul la loc.

Acum erau cu toţii în salon.

Lee-Ann Booker, o doamnă trecută de şaizeci de ani, cu părul vopsit blond-deschis, strângea în mână o amuletă formată din cruci şi pietre semipreţioase şi talismane mexicane. Se aşeză alături de Cindy pe canapeaua de trestie împletită, hohotind în batiste, sughiţând şi hohotind din nou.

Soţul ei, Billy Booker, îi aduse lui Cindy o cană de cafea.

— Sigur nu doriţi ceva *mai tare?* întrebă el. Sună ca o ameninţare.

Booker era negru, tot de vreo şaizeci de ani, avea o ţinută militară şi corpul suplu al unui alergător dedicat.

— Nu, mulţumesc, e bine aşa, zise Cindy.

Dar nu era bine.

Nu-şi amintea să mai fi provocat vreodată atâta durere cuiva. Şi îi era şi foarte frică.

Booker se aşeză pe scaunul din faţa canapelei, se aplecă în faţă, îşi puse coatele pe genunchi şi se încruntă la Cindy.

— De ce credeţi că acest „Curierul Isus” este fiul nostru?

— O femeie care îi era prietenă apropiată mi-a dat asta, zise Cindy. Scotoci în poşetă, scoase plăcuţa de identificare de tinichea pe care scria RODNEY BOOKER pe o parte şi CORPUL PĂCII pe cealaltă. I-o dădu lui Booker şi-i văzu chipul traversat de un spasm de frică.

— Şi asta ar trebui *să dovedească* ceva? Eu şi mama lui vrem să vedem cadavrul.

— Nu a revendicat nimeni cadavrul, domnule Booker. Este la biroul medicului legist. Acolo nu arată cadavrele, dar pot să dau un telefon…

Booker sări de pe scaun şi lovi cu piciorul un scăunel din trestie tocmai în partea cealaltă a camerei, apoi se întoarse brusc cu faţa la Cindy.

— E într-un congelator, ca un peşte mort, asta spuneţi? Cine a încercat să ne găsească? Nimeni. Dacă Rodney ar fi fost alb, ne-ar fi

înştiinţat.

— Ca să fiu sinceră, domnule Booker, acest bărbat a fost bătut aşa de tare, încât faţa îi e de nerecunoscut. Nu avea acte de identitate. Am muncit din greu să-i aflu identitatea.

— Bravo, domnişoară Thomas. Felicitări. Faţa lui era distrusă şi nu avea acte de identitate, deci vă întreb din nou: de unde ştiţi că bărbatul mort este fiul nostru?

— Dacă mi-aţi da o fotografie bună, clară, de-a lui Rodney, cred că aş putea să clarific asta repede. Vă sun mâine.

Lee-Ann Booker scoase o fotografie dintre filele de plastic lipicioase ale unui album şi i-o dădu lui Cindy, spunând:

— Asta a fost făcută cam acum cinci ani.

În fotografie, Rodney Booker stătea în acelaşi fotoliu larg pe care stătea Cindy acum. Era arătos, cu pielea deschisă la culoare, umerii largi, părul tuns scurt şi un zâmbet frumos. Cindy se strădui să găsească o asemănare între Curierul Isus şi statura şi culoarea pielii lui Rodney, dar când văzuse rămăşiţele Curierului, abia dacă mai arata a *om*.

— Aţi fost acasă la Rodney? întrebă Billy Booker.

— Rodney are o casă?

— *Ce dracu'* fată? Fiul meu ar putea să fie acasă chiar acum, să se uite la un meci în timp ce tu ne sperii pe noi de *moarte*.

Lee-Ann Booker se tângui, iar gândurile lui Cindy se învălmăşiră din nou. O casă? Curierul Isus era un om fără adăpost, nu? Cum să aibă o casă? Dar dacă Rodney Booker era viu şi nevătămat, iar ea se înşela cumplit?

Billy Booker înşfacă un stilou şi un carneţel de pe măsuţa de cafea, notă numărul de telefon şi adresa fiului său în partea de sus a foii, o rupse şi i-o dădu lui Cindy.

— Răspunde robotul când sun eu. Mai bine să sunaţi dumneavoastră. Deci, care-i planul, domnişoară Thomas? Ia zi-mi. Şi atunci o să ştiu şi eu ce o să fac.

Cindy plecă de la familia Booker sigură că, în pofida intenţiilor ei bune, vizita ei neprevăzută nu numai că provocase o explozie, dar prezenta toate semnele unui viitor *scandal*.

Capitalul 46

în timp ce conducea din Santa Rosa înapoi la San Francisco, Cindy se tot gândea. Le promisese soţilor Booker că le va spune *a doua zi* dacă Curierul Isus era fiul lor.

Cum avea să facă asta? Cum? Şi totuşi, trebuia s-o facă sau să moară încercând.

Scotoci prin poşetă cu mâna dreaptă, găsi telefonul mobil şi apăsă pe butonul de apelare rapidă a numărului de la biroul lui Lindsay. Răspunse o voce de bărbat.

— Conklin.

— Rich, sunt Cindy. Lindsay e acolo?

— A ieşit, dar îi zic…

— Stai, Rich. Am o pistă serioasă despre Curierul Isus. Cred că îl cheamă Rodney Booker.

— Faci şi muncă de poliţist acum, Cindy?

— Cineva trebuie s-o facă.

— Bine, bine, nu te ambala.

— Să nu mă ambalez? Tocmai am fost acasă la un cuplu în vârstă care nu bănuia nimic şi le-am zis că fiul lor e mort…

— Ce-ai făcut?

— Aveam numele lui, Rich, sau aşa am crezut, aşa că am fost să stau de vorbă cu părinţii Curierului, ceea ce era logic dacă stai să te gândeşti…

— O, Doamne! Şi cum a fost?

— Ca o bombă. Ca o nenorocită de bombă. Billy Booker, tatăl, e veteran din Vietnam, fost sergent-major în marina militară. Zice că poliţia e rasistă, de asta nu a lucrat la caz.

— Curierul Isus era negru?

— Booker are numărul de telefon de acasă al lui Al Sharpton şi ameninţă că-l va folosi. Ce vreau să zic este că trebuie să descâlcesc povestea asta înainte să devin eu poveste. Sau noi.

— Noi?

— Mda. Poliţia din San Francisco şi eu. Şi eu simt obligaţia morală, Rich, ascultă. Rodney Booker are o *casă*.

— Nu mai înţeleg, Cindy. Curierul nu era un om al străzii?

— Caută informaţii despre el. Te rog.

— Acum scriu „Rodney Booker”. Ia să vedem. Ha! Cole Street. Asta e dincolo de Haight. Frumos cartier!

Nu era un cartier frumos.

Era o zonă săracă, teritoriul micilor traficanţi de droguri.

Şi era logic.

Dacă Curierul Isus nu minţise când îi spusese Florei Gold că numele lui adevărat era Rodney Booker şi dacă Flora nu o minţise pe Cindy,

atunci casa de pe strada Cole ar fi putut să fie locul unde Rodney Booker, cunoscut şi drept Curierul Isus, îşi agăţa geanta în cuier.

Cindy îi spuse lui Conklin:

— Poţi să verifici, Rich? Pentru că dacă tu nu vrei, va trebui s-o fac eu.

— Stai cuminte, Cindy. Termin tura în douăzeci de minute. Trag o fugă până acolo să văd despre ce e vorba.

— Ne întâlnim acolo, zise Cindy. Aşteaptă-mă.

— Nu, Cindy. Eu sunt poliţistul. *Tu* să mă aştepţi pe mine.

Capitalul 47

Casa de pe Cole Street era vopsită gri şobolan, pe o stradă de case decrepite, în stil victorian, aceasta, în mod special, având ferestre mari acoperite cu scânduri până sus, scările de la intrare pline de gunoaie şi un aer melancolic ce n-o mai părăsise de la sfârşitul anilor ’60.

— E confiscată, îi zise Conklin lui Cindy indicând cu bărbia notificarea bătută în uşă.

— Numai terenul valorează ceva bani. Dacă Curierul avea casa asta, de ce era un om al străzii?

— Asta e o întrebare retorică, nu?

— Da, răspunse Cindy. Gândesc cu voce tare.

Cindy stătu în spatele lui Conklin când acesta ciocăni la uşă, îşi atinse patul pistolului, apoi ciocăni din nou, de data aceasta mai tare şi cu înţeles.

Lui Cindy îi tremurau mâinile când le puse streaşină la ochi şi se uită printr-o fereastră laterală. Apoi, înainte s-o poată opri Conklin, dădu un brânci în uşă.

Dinăuntru se auzi un strigăt de spaimă şi nişte mormane de zdrenţe se ridicară de pe jos şi alergară în spatele casei. Se trânti o uşă.

— Ăsta-i adăpost pentru vagabonzi, zise Conklin. Ăia erau ocupanţi ilegali, drogaţi în ultimul hal. Nu e sigur, Cindy. Nu intrăm.

Cindy trecu în fugă pe lângă el şi alergă spre scară, ignorând-l pe Conklin care o striga.

Făcuse o promisiune.

Aerul era umed şi rece, mirosind a mucegai şi fum, şi gunoi în putrefacţie. Cindy urcă treptele în fugă strigând:

— Rodney Booker? Eşti aici?

Nimeni nu se mişcă, nici măcar un şoarece.

Etajul de sus era mai luminos şi mai deschis decât etajele inferioare. Ferestrele nu erau acoperite, iar lumina soarelui inunda singurul dormitor mare.

Pe un perete, în centru, se afla un pat de alamă, a cărui saltea era acoperită cu cearşafuri de un albastru-închis. Peste tot erau răspândite cărţi. Pe raftul de sus al unui şifonier stricat era o pipă de cocaină.

— Cindy, nu am mandat de percheziţie. *Înţelegi?* zise Conklin din spatele ei. Nimic din ce găsim aici nu poate fi folosit ca dovadă. O strânse de umeri şi o scutură un pic. Hei, mă auzi?

— Cred că aici a locuit Curierul Isus până a murit.

— Serios! Pe ce te bazezi?

Cindy arătă pictura murală din spatele patului. Pe tencuială erau desenate grosolan, în alb şi negru, imagini ale unor oameni chirciţi, cu mâinile ridicate, înconjuraţi de foc şi fum.

— Ia citeşte acolo, zise Cindy.

Acolo era dovada pe care o căutase Cindy, dovada că Rodney Booker şi Curierul Isus erau unul şi acelaşi.

În scena aceea infernală erau scrise două cuvinte cu aceleaşi litere primitive pe care Cindy le recunoscu din tatuajul Florei Gold.

Literele formau cuvintele: ISUS SALVEAZĂ.

Capitolul 48

La şase şi jumătate seara, eu şi Conklin dădeam telefoane, când Jacobi se opri la birourile noastre, scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel, o puse pe biroul meu împreună cu un teanc de meniuri şi spuse:

— Ne vedem mai târziu.

— Mulţumim, şefu'.

Era o muncă descurajatoare.

Tot nu ştiam dacă decesul soţilor Bailey fusese un accident, o crimă-sinucidere sau o dublă crimă – ştiam numai că legiştii pe care-i consultase Claire nu găsiseră nimic, iar publicul avea un atac de cord colectiv.

Aşa că eu şi Conklin făceam tot ce ne stătea în putinţă. Am luat la rând persoanele de pe lista nesfârşită de prieteni şi asociaţi ai soţilor Bailey şi le-am întrebat: Când i-aţi văzut ultima oară pe soţii Bailey? Cum se simţeau? Cum se înţelegeau? Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să le facă rău Isei şi lui Ethan Bailey? Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i vadă *morţi?*

Tocmai formam un număr când mi-am auzit numele. Ridicând privirea, am văzut-o pe Cindy strecurându-se pe lângă portiţa de lemn din faţa secretarei noastre, Brenda Fagosi. Brenda strigă „Nu!" şi apăsă puternic butonul de intercom, iar vocea ei răsună strident din difuzorul de pe biroul meu.

— *Cindy* e aici.

Fluturând un ziar, Cindy pluti printre poliţiştii din tura de zi, care se îmbrăcau să plece, în timp ce tura de noapte ponta de sosire. Se aruncă în scaunul de lângă biroul meu, aşezându-l în aşa fel încât să-l vadă şi pe Conklin.

Nu-mi place să recunosc, dar Cindy aduse lumină în întuneric.

— Vrei să vezi cum o să arate ziarul de mâine? mă întrebă ea.

— Nu.

— Sunt o vedetă rock, Richie. Ia uitaţi! zise aruncând ziarul pe biroul meu.

Conklin se strădui să-şi înăbuşe râsul, dar nu reuşi.

— Ai auzit vreodată expresia „O nenorocire nu vine niciodată singură"? am întrebat-o pe Cindy.

— Tu ai parte de nenorociri şi eu am venit ca să nu fii singură. Ce vrei să zici?

— Nenorocirea mea mi-a adus încă o nenorocire, pe *tine.*

Conklin pufni în râs, Cindy se strâmbă: ha-ha-ha, iar eu n-am mai putut să-mi păstrez expresia dură nici măcar o clipă.

Cindy se umflă în pene.

— Nu-i aşa că nu suporţi să am dreptate?

Mângâie drăgăstos ziarul astfel încât să văd poza de pe prima pagina a secţiunii metropolitane, fotografia lui Rodney Booker, cunoscut şi drept Curierul Isus, sub titlul:

RECOMPENSĂ DE 25 000 $. ŞTIŢI CINE L-A OMORÂT PE BĂRBATUL ACESTA?

Deci asta era! Rodney Booker *era* Curierul Isus.

Rodney Booker fusese identificat de tatăl său din fotografiile de la morgă, care arătau trei linii în relief pe umărul lui Rodney, un tatuaj grosolan tăiat şi frecat cu cenuşă, pe care şi-l făcuse în Africa.

Rodney Booker fusese ucis, iar numele meu era asociat cu dosarul lui. Tot ce trebuia să fac era să aflu cine-l omorâse. Eu nu aveam timp să fac asta, dar Cindy Thomas avea şi succes, era şi pe urmele ucigaşului.

— M-am gândit, spuse Cindy. Pot să continui să lucrez la cazul ăsta şi tot ce aflu să vă zic vouă. *Ce e,* Lindsay?

— Cindy, nu poţi să lucrezi la un caz de crimă, bine? Rich, spune-i.

— Să ştii că nu am nevoie de permisiunea voastră, zise Cindy. Apoi, ochii îi sclipiră. Ce idee mi-a venit! Haideţi să mergem la Susie's şi să facem un plan care să ne convină tuturor…

Eu mi-am dat ochii peste cap, dar Conklin încuviinţa din cap şi rânjea la Cindy. Îi plăcea de ea!

Eram gata să-l sun pe Jacobi, s-o pună el la punct, când Claire se năpusti pe poartă şi călcă apăsat spre noi cu o privire ce nu prevestea nimic bun.

— S-a întors doamna doctor Washburn, se auzi vocea electronică a Brendei din difuzorul meu.

Claire era ocupată. Nu-i plăcea să facă vizite la Omucideri.

Cindy, fără să-şi dea seama, strigă:

— Claire! Noi mergem la Susie's. Vino cu noi.

Claire mă fixă cu privirea.

— Nu pot să merg la Susie's, spuse ea, şi nici voi nu puteţi. A mai venit unul. Omorât exact la fel ca soţii Bailey.

Capitolul 49

Cadavrul acoperit de pe masa de autopsie era al unei femei, în vârstă de treizeci şi trei de ani, cu pielea albă ca porţelanurile maicămii. Avea părul strălucitor, tuns până la umeri, vopsit în patru nuanţe diferite de blond. Unghiile de la mâini şi de la picioare fuseseră date recent cu ojă grena, nu erau ciobite.

Arăta ca prinţesa adormită din basm, aşteptându-şi prinţul să-şi croiască drum prin mărăciniş şi s-o trezească cu un sărut.

Am citit eticheta de pe deget: Sara Needleman.

— A fost identificată de asistenta ei personală, zise Claire.

O ştiam pe Sara Needleman din fotografiile din *Vogue* şi *W*.

Era un faimos designer vestimentar, care făcea rochii la comandă pentru oricine avea treizeci de miare de aruncat pe o rochie. Citisem în *Gazette* că Needleman făcea adesea serii de rochii de mireasă, fiecare având cam aceeaşi culoare, dar un stil diferit, şi că în sezonul debuturilor în societate, magazinul ei era suprasolicitat, căci făcea rochii atât pentru mame, cât şi pentru debutante.

Cu siguranţă, Sara Needleman îi cunoştea pe soţii Bailey.

Claire îşi luă hârtiile şi spuse:

— Asta e ce ştiu. Doamna Needleman a sunat-o pe asistenta ei personală, Toni Reynolds, la ora opt azi-dimineaţă, plângându-se de crampe abdominale. Doamna Reynolds zice că i-a spus Sarei să cheme doctorul şi că se vor vedea la serviciu. Sara şi-a chemat, într-adevăr, doctorul, pe Robert Dweck, internist, care i-a spus că poate veni la prânz.

— N-a mai ajuns la programare, presupuse Conklin.

— Te-ai prins! îi zise Claire lui Conklin. Sara Needleman a sunat la numărul de urgenţă la ora zece şi opt minute. Ambulanţa a ajuns acolo la zece şi cincisprezece şi a găsit-o pe Sara moartă în dormitor.

— A *murit* de crampe la stomac? A mâncat ceva stricat? am întrebat eu.

— Asta rămâne de văzut, drăguţă, zise Claire. Rămâne de văzut. Laboratorul îi analizează conţinutul stomacului şi sângele. Între timp, am vorbit cu medicii care au adus-o pe Sara. În casă nu au găsit vomă sau excremente.

— De ce crezi că moartea ei este la fel cu a soţilor Bailey?

— La început n-am crezut asta. Era un moment de linişte când a sosit, aşa că m-am ocupat rapid de ea, crezând că ştiu ce să caut.

Trei dintre asistenţii lui Claire încercau să pară ocupaţi, dar stăteau prin apropiere ca să-i audă raportul. Vedeam deja cuvintele „Ştiri de ultimă oră” sub o poză elegantă a Sarei Needleman întrerupând emisia obişnuită. Simţeam publicul legând moartea lui Needleman de cea a soţilor Bailey şi presiunea din barometre scăzând.

Se apropia o furtună mare.

Claire bifa cauzele posibile ale decesului Sarei Needleman.

— Lăsând deocamdată deoparte otrava, crampele stomacale sunt adesea cauzate de un ulcer perforat sau o sarcină extrauterină care se rupe.

— Dar nu şi de data asta, ghici Conklin.

— Corect, domnul meu. Deci crampele ar fi putut să nu aibă legătură cu decesul. Am căutat anevrisme, atacuri cerebrale, atacuri de cord – nu am găsit nimic. Am examinat toate organele. Puteai să le împăturești, să le legi cu o fundă şi să le faci cadou. Să le arăţi studenţilor la medicină ca să ştie cum arată organele normale.

— Hm.

— Nicio urmă pe corpul ei, nicio vânătaie de niciun fel. Nu e nimic în neregulă cu Sara Needleman, cu excepţia faptului că e moartă.

— Era pe lista mea de nume, zise Conklin. Încă nu ajunsesem la ea.

— Prea târziu acum, am murmurat eu.

— Deci, acum mă gândesc că-i avem pe soţii Bailey şi pe Needleman, spuse Claire. Acelaşi cerc social. Ar putea fi aceeaşi cauză a morţii. Aşa că atunci când am trimis sângele Sarei la laborator pentru analize, am cerut să se caute substanţe mai neobişnuite, zise Claire cu un aer ursuz. Ce urmează să spun acum, camarazi?

— Mai multă muncă poliţienească, răspunse Conklin.

— Bingo, Ricardo. Cineva trebuie să descurce povestea asta, pentru că eu sunt într-un punct mort.

Claire se întoarse spre cadavrul Sarei Needleman, îşi puse mâna pe spatele acoperit al femeii şi zise:

— Sara dragă, când am toate datele, concluzia e simplă. În cazul tău, concluzia cu siguranţă nu e una simplă.

Partea a treia
O PETRECERE NESFÂRŞITĂ

Capitolul 50

în dimineaţa de după moartea Sarei Needleman, şeful poliţiei, Anthony Tracchio, sună să-mi spună:

— Primarul îmi suflă-n ceafă. Lăsaţi totul deoparte şi ocupaţi-vă de cazul ăsta. Şi n-o daţi în bară!

— Am înţeles, să trăiţi, Tony. N-o dăm în bară, dar îmi venea să ţip. *Ce căutăm?*

Locotenentul Michael Hampton, veteran de douăzeci de ani în cadrul Diviziei Speciale de Investigaţii (DSI), fusese desemnat să se ocupe, alături de noi, de cazul milionarilor morţi şi arăta pe jumătate din cât eram eu de fericită. Ne-am întâlnit în biroul lui Hampton, am stabilit sarcinile şi am împărţit lista.

Hampton trimise o echipă la biroul doctorului Dweck să ia dosarul medical al Sarei Needleman şi să discute cu medicul şi personalul acestuia. O altă echipă DSI trase o fugă la salonul expoziţional şi biroul Needleman să discute cu asistenta personală a Sarei, Toni Reynolds, şi cu restul angajaţilor.

Eu şi Conklin ne-am dus acasă la Needleman, în Cow Hollow, cu cei patru oameni ai mei înşiraţi în urma noastră. Conklin parcă pe stradă. Chi şi McNeil, Lemke şi Samuels începură să cerceteze cartierul, iar eu şi Conklin găsirăm intrarea principală în casa Needleman.

Locuinţa Sarei Needleman nu era demnă de *Architectural Digest*, precum cea a familiei Bailey, dar era uimitoare după orice standard. Intendentul, Lucas Wilde, un hipster de douăzeci şi ceva de ani, îmbrăcat în denim negru şi purtând cioc, ne întâmpină la uşă. Ne conduse prin casa de 750 metri pătraţi, o casă pe care Sotheby's abia aştepta să o scoată la vânzare de îndată ce Disaster Masters curăţau mizeria lăsată de criminalişti.

După turul reşedinţei cu şapte dormitoare, inclusiv al grădinii japoneze cu două niveluri din spatele casei, l-am invitat pe Lucas Wilde la secţie să ne spună ce ştia despre Sara Needleman.

Fu de acord.

— Îi cunosc pe toţi care vin şi pleacă, ne zise el.

Conklin ne lăsă în camera de interogatoriu numărul doi, introduse numele lui Wilde în baza de date, nu găsi nimic despre el, se întoarse cu un carneţel oficial şi cafea pentru toată lumea.

În ora petrecută cu Wilde, acesta ne spuse tot ce gândea despre Sara Needleman şi anturajul ei.

— Poponari şi simandicoşi, majoritatea. Şi mai erau şi clienţii ei.

Tânărul îi enumeră sârguincios pe toţi vizitatorii Sarei, atât prieteni, cât şi angajaţi, inclusiv menajera, persoana care plimba câinii, grădinarul japonez, faianţarul, îngrijitorul de crapi japonezi, profesorul de yoga şi furnizorul de mâncare.

— Ce fel de relaţie aveai cu Sara? am întrebat eu.

— Ne înţelegeam bine, dar nu eram amantul doamnei Chatterlay, dacă la asta vă gândeaţi. Eu făceam comisioanele şi eram omul-bun-la-toate, şi asta era ce-şi dorea ea, iar eu eram mulţumit să am slujba asta şi un loc mişto în care să locuiesc.

Wilde ne spuse că o văzuse pentru scurt timp pe Sara în dimineaţa în care murise. Îi dusese ziarul de la poartă şi i se păruse în regulă.

— Doar a crăpat uşa şi a luat ziarul. Nu mi-ar fi spus mie dacă nu se simţea bine.

— Ai vreo idee? l-am întrebat pe Wilde. Dacă Sara Needleman a fost omorâtă, cine ar fi omorât-o?

— Nici n-aş şti de unde să încep, zise Wilde. Sara era o snoabă. Dacă avansai repede în cercurile sociale sau erai o persoană cu influenţă, Sara era o dulce. Altfel, frate, putea să fie foarte *rece.* Nu ştiu să spun cine-i era prieten şi cine duşman şi, sincer, cred că nici ea nu ştia.

Capitalul 51

Sara Needleman încă se răcea la morgă în seara în care echipele care lucrau la cazul ei fură chemate în biroul şefului Anthony Tracchio, cu vedere spre Bryant Street şi cu o panoramă fotografică a Golden Gate în faţa biroului său de mahon.

Tracchio era birocrat de meserie, urcase în ierarhie fiind numit pe criterii politice. Nu avea experienţă pe teren, era spongios la mijloc şi purta părul pieptănat pe spate dat aiurea cu fixativ, dar începeam să-i apreciez dibăcia politică, o calitate care mie-mi lipsea cu desăvârşire.

Tracchio era agitat cum nu-l mai văzusem niciodată.

— Oameni buni, ne zise el, anunţaţi-vă familiile că nu veţi ajunge acasă decât când rezolvăm cazul. Şi pregătiţi-vă. Cine rezolvă cazul ăsta o să fie erou. Sau eroină.

Echipele raportară, iar eu, Tracchio şi Hampton le-am pus întrebări, după care au primit sarcini noi.

Eu şi Conklin am adunat numele tuturor persoanelor care fuseseră intervievate în cazul Sara Needleman, apoi ne-am întors la birourile noastre ca să le comparăm cu lista similară din cazul soţilor Bailey.

Munca de comparare era o tortură pentru ochi, dar trebuia făcută. Mi-am tras scaunul aproape de biroul lui Conklin şi am citit numele.

De câte ori se potriveau, Conklin apăsa pe butonul UŞOR{9} de la Staples, care scotea un strident: „Ce uşor a fost!”

La ora nouă în seara aceea, cutia noastră de pizza era la coşul de gunoi. Eliminaserăm personalul din incinta Bailey şi încă alte câteva sute de persoane, dar pe liste încă se suprapuneau zeci de nume.

Soţii Bailey şi Sara Needleman mergeau la aceeaşi sală, erau membri ai societăţii de operă, frecventau aceleaşi restaurante şi cluburi. Chiar foloseau serviciile aceleiaşi curăţătorii.

— Sara Needleman avea treizeci şi trei de ani, la fel şi Isa Bailey. Pun pariu că au fost la aceeaşi şcoală, zise Conklin.

Am încuviinţat. Era ceva.

Ceva care lărgea căutarea.

Am sorbit şi ultimele picături din doza de suc, am aruncat-o la gunoi şi am zis:

— Am citit despre un experiment de laborator. Primii au fost şobolanii. Două lumini, una verde, una roşie. Dacă ghiceşti lumina care se aprinde şi dacă te duci la lumina corectă, primeşti de mâncare. De opt ori din zece se aprinde lumina verde.

— Continuă.

— Lumina verde se aprinde de atât de multe ori, iar şobolanii se duc de fiecare dată. De ce nu? Sunt recompensaţi optzeci la sută din timp. Acum, behavioriştii au făcut acelaşi experiment pe oameni.

— Nu mi-a plăcut niciodată mâncarea de şobolani.

Am râs.

— Oamenii primeau bomboane M&M.

— Sunt *sigur* că povestea asta are o morală, zise partenerul meu.

— Oamenii încercau să prevadă când se va aprinde fiecare lumină. Căutau un tipar – de atâtea ori roşu înainte de verde, de genul ăsta. Şi au fost recompensaţi numai şaizeci şi şapte la sută din timp.

— Ceea ce dovedeşte că şobolanii sunt mai deştepţi decât oamenii.

Am clătinat din cap.

Conklin încercă din nou.

— Ceea ce dovedeşte că ar trebui să discutăm cu fiecare nume de pe ambele liste indiferent dacă sunt roşii sau verzi?

Am râs.

— Ceea ce dovedeşte că uneori oamenii gândesc prea mult.

— Eşti obosită, Linds.

— Hai să comparăm listele din nou. Şi de data asta nu gândim prea mult. Pur şi simplu, marcăm numele şobolanilor care aveau chei de la casele victimelor.

Rich apăsă butonul Staples, care chelălăi: „Ce uşor a fost!”

Capitalul 52

Pet Girl îi dădea câinii Sarei Needleman intendentului, Lucas Sălbaticul{10}, cum îi plăcea ei să-i spună, când maşina de poliţie trase pe dreapta şi din ea coborâră doi poliţişti cunoscuţi. Femeia era înaltă, blondă, arăta de parcă Sheryl Crow ar fi primit un rol în *Celebrity Cops*.

Bărbatul era cu câţiva centimetri mai înalt decât blonda, musculos, poate de treizeci de ani.

Sheryl Crow îşi arată insigna, se prezentă din nou ca sergentul Boxer şi pe partenerul ei drept inspectorul Conklin şi întrebă dacă Pet Girl ar fi de acord să meargă cu ei la secţie ca să răspundă la nişte întrebări.

Pet Girl răspunse că era de acord.

Era calmă. Tot ce trebuia să facă era să intre în joc, iar ei aveau s-o lase în pace aşa cum făcuseră şi data trecută, când o întrebaseră despre Isa şi Ethan Bailey.

Se aşeză pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, se gândi la noaptea în care o făcuse, fiind destul de sigură că nu uitase nimic.

Şi-l aminti scurt pe Sălbaticul, sigură că nu o văzuse intrând în casa Sarei, pentru că trecuse gol prin faţa ferestrei lui, aprinsese lumina la baie şi Sara auzise duşul curgând înainte să intre pe uşa principală.

Îşi aminti cum o aranjase pe Sara când „doamna cu acul de aur” era aşa de beată că nici nu putea să-şi deschidă ochii. Pet Girl simţi un fior, de parcă-i venea să râdă sau poate să urineze.

Îi ascultă pe cei doi poliţişti trăncănind în faţă, vorbind cu dispeceratul, glumind şi chestii din astea, nepurtându-se ca şi cum ar fi avut o *criminală* în spatele lor.

Mai degrabă, păreau să fi uitat cu totul de prezenţa ei.

Stătu tăcută între cei doi poliţişti când urcară cu liftul şi refuză băutura răcoritoare oferită când o poftiră în camera de interogatoriu.

— Eşti sigură? o întrebă sergentul. Poate o sticlă de apă? De parcă poliţistei îi păsa de ea. De fapt, voia să ia o mostră de ADN, un truc aşa de vechi că era surprinzător că mai pica în plasă cineva.

— Vreau să ajut, zise Pet Girl suav. Orice doriţi să ştiţi.

Inspectorul Conklin era drăguţ, avea păr şaten-deschis, care-i cădea peste ochi. Îl dădu la o parte ca să citească în gând notiţele pe care şi le făcuse despre ea. Apoi o întrebă unde fusese în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Pet Girl ştia că îi înregistrau povestea, pentru cazul în care aveau s-o interogheze din nou şi, hei, nu-i păsa.

— Am plimbat câinii familiei Bailey de patru ori, dimineaţa şi seara în ambele zile. Mă întreb ce o să se întâmple cu ei…

Apoi îşi detalie programul încărcat din dimineaţa aceea, care consta

în plimbatul câinilor, făcut comisioane, inclusiv plimbatul campionilor AKC{11} ai Sarei Needleman după ce Lucas Wilde o sunase să-i spună ca Sara Needleman era moartă.

— Ai văzut ceva sau pe cineva neobişnuit în cartier în ultima săptămână, să zicem? o întrebă sergentul Boxer.

— Nu.

— Ce părere ai despre Lucas Wilde?

— E OK. Nu e genul meu.

— Ce fel de relaţie aveai cu Sara Needleman? o întrebă inspectorul Conklin.

— O iubeam pe Sara, îi zise ea. Se trezi zâmbindu-i şi flirtând cu el. N-avea ce să strice. Sara era deşteaptă, şi amuzantă, şi generoasă, în plus. Mi-a dat mostre din colecţia ei. Aşa era ea.

— Cât de des plimbai câinii?

— Poate o dată pe săptămână. Îi plăcea să-i plimbe chiar ea. Mă rog, dacă intra în criză de timp, mă suna pe mine şi atunci mă duceam eu.

— Şi soţii Bailey?

— La fel. Plimb câinii. Fac comisioane. Lucrez pentru mulţi oameni din mediul lor. Zeci. Am referinţe.

— Sună bine, zise inspectorul Conklin. Îţi stabileşti singură programul. Apoi adăugă: Sara avea duşmani?

— O, da! Avea trei foşti soţi şi vreo treizeci de foşti iubiţi, dar nu spun că voiau să o omoare.

— Ştii pe cineva din lista aia de foşti care ar fi avut ceva împotriva soţilor Bailey?

— Dacă aţi şti cât de *puţine* îmi povesteau oamenii ăştia…

— Ai cheie de la casa Needleman şi de la casa Bailey? o întrebă sergentul Boxer.

Pet Girl băgă mâna într-un buzunar lateral al rucsacului şi scoase un breloc sub formă de ancoră.

— Am o grămadă de chei. Asta e şi ideea. Nu stau în calea lor. Sunt genul discret şi asta le place la mine. Vin, plimb animalele, le aduc înapoi. Îmi iau cecul. În cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu se ştie că am fost acolo.

Capitolul 53

După ce fata care plimba câinii a plecat, i-am zis lui Conklin:

— Ştii, fata care stă cu câinele meu are cheile şi codul de alarmă de la casa mea de ani de zile şi niciodată nu mi-am făcut probleme. Martha o iubeşte pe Karen. Am încredere în ea.

— Deci, ce vrei să spui acum, Sergenta-Inimii-Mele? Renunţi la teoria „şobolani cu chei”?

— Nu ştiu, prietene. Fata cu câinii are acces, dar ce *motiv* să aibă? Ce are de câştigat dacă-şi omoară angajatorii? Intercomul meu bâzâi şi se auzi vocea Brendei, gâfâită şi un pic timidă:

— Lindsay, ai un vizitator.

M-am uitat prin biroul poliţiştilor. Nu am văzut pe nimeni.

Am apăsat pe butonul intercomului şi am întrebat-o pe Brenda:

— Cine e?

— Tocmai se întoarce.

L-am auzit înainte să-l văd; mai întâi, hârşâitul cauciucului pe duşumeaua de linoleum, apoi Sf. Jude răsucindu-se cu scaunul cu rotile şi parcând lângă biroul meu, cu un rânjet imens pe faţa lui bărboasă.

— Boxer, arăţi bine, puştoaico. Din ce în ce mai bine.

M-am ridicat şi l-am îmbrăţişat pe legendarul Simon McCorkle, cunoscut prin stat drept „Sf. Jude, sfântul protector al cauzelor pierdute”. McCorkle fusese împuşcat în spate în timpul serviciului şi paralizase de la brâu în jos, dar refuza să se pensioneze. Din ziua aceea sumbră de acum douăzeci de ani, Sf. Jude se ocupa de cazuri nerezolvate, departe de costumul de birou, lucrând în laboratorul de criminalistică.

— Mersi, McCorkle. Văd nişte fire albe în barba ta. Îţi stă bine.

— Ia arată-mi mâna, Boxer. Nu, stânga. Nemăritată? Deci, mai am o şansă.

Am râs, i l-am prezentat pe McCorkle lui Conklin şi ei şi-au strâns mâinile cu putere, ca nişte fii rătăciţi ai trifoiului alb{12}, iar în curând îi povesteam lui Sf. Jude despre cazurile milionarilor decedaţi, o anchetă care ne dădea dureri de cap.

— De asta am venit, fetiţă, spuse McCorkle. Când am văzut-o pe Sara Needleman la televizor azi-dimineaţă, am făcut legătura cu Bailey – şi ghici ce s-a întâmplat, Boxer?

— Ţi-a venit o idee.

Capitolul 54

McCorkle îşi duse unul din braţele mari, acoperite de tatuaje, în spatele scaunului cu rotile şi scoase de acolo un rucsac, pe care şi-l aşeză în poală.

— Ţi-am adus un cadou, zise el, făcându-mi cu ochiul.

— Habar n-am ce e, dar sper că mi-ai adus ciocolată.

Scoase din rucsac un dosar de crimă, un teanc de notiţe şi documente prinse cu trei inele. Pe copertă, scria cu marker gros: PANGORN, 1982.

După primul, mai urmară două dosare de crime, unul marcat GODFREY, 1982, iar celălalt KENNEDY, 1982.

— Ce sunt astea? am întrebat eu, în timp ce McCorkle puse cele trei dosare pe biroul meu supraîncărcat.

— Răbdare, frumoaso! Ăsta e ultimul. Cristopher Ross. El a murit ultimul, în decembrie 1982.

— McCorkle, omule, lămureşte-mă!

— O să vă povestesc tot şi poate eu, tu şi Conklin o să le dăm de cap.

M-am rezemat de spătarul scaunului. Existau oameni pe lume care trăiau pentru a avea spectatori, iar Simon McCorkle era unul dintre ei.

Într-un fel, era din cauză că stătea în laboratorul ăla tocmai în Hunters Point. Dar era şi din cauză că-l obsedau cazurile nerezolvate de mult timp şi cadavrele ce-şi aşteptau liniştea de şi mai mult timp.

Însă mai era ceva. Indiferent că rezolva crima azi sau peste o lună, Sf. Jude înscria mereu din aruncări libere, câştiga puncte care n-ar fi fost câştigate fără el. Munca lui era o sursă de poveşti extraordinare.

— Iată ce aveau în comun aceste victime.

Mckorkle se aplecă în scaun şi puse un braţ musculos peste dosare, aşa că eu mă uitam acum la o dansatoare de hula pe jumătate dezbrăcată, păroasă, de pe plaja lui personală tatuată.

— Victimele făceau toate parte din înalta societate. Toate au murit fără să prezinte semne de violenţă. Dar la ultima victimă, acest Christopher Ross, ucigaşul a lăsat arma crimei la locul faptei. *Şi era o armă foarte deosebită.*

Eu abia terminasem şcoala când se încheiase această suită îngrozitoare de omoruri, aşa că nu reţinusem toate detaliile acestui caz, dar acum începeam să-mi amintesc de ce acele cazuri rămăseseră nerezolvate.

McCorkle rânji când văzu că se face lumină în bietul meu creier obosit. Da, îmi aminteam acum.

— Chiar că a fost o armă deosebită, i-am zis partenerului meu irlandez. Victimele alea au fost omorâte de *şerpi.*

Capitalul 55

în acea seară, Rich Conklin luă cina cu Cindy la un restaurant thailandez chiar vizavi de apartamentul ei.

Nu era o întâlnire, amândoi stabiliseră asta clar, dar ochii lui Cindy sclipeau când îi dădu dosarele cu toate articolele despre „crimele din înalta societate din 1982" care apăruseră în *Chronicle* înainte ca un calculator să devină la fel de comun ca telefonul.

— Asta e o dovadă că am încredere în tine, îl asigură ea. Dacă spui cuiva că ţi-am dat chestiile astea din „morga" noastră, am încurcat-o.

— N-aş vrea s-o încurci, zise Conklin.

— Deci, ce-i corect e corect, spuse Cindy. Eu îţi dau ţie, tu-mi dai mie.

Cindy avea o clamă cu strasuri în păr. Foarte puţine fete mai mari de opt ani puteau să poarte clame cu strasuri şi, în acelaşi timp, să se îmbrace în roz, dar cumva Cindy arăta sută la sută delicios.

Iar Conklin o privea uimit cum curăţa cu buzele carnea de pe o aripă de pui, cu atâta delicateţe şi, totodată, cu atâta plăcere.

— Rich, zise ea, ce-i corect e corect. E clar că vezi o legătură între soţii Bailey şi Sara Needleman, pe de o parte, şi crimele alea din înalta societate din 1982, pe de altă parte. Dar crezi că ucigaşul ăla de acum mulţi ani s-a întors să omoare?

— Vezi tu, Cindy, întrebarea este: pot *eu* să am încredere în tine? Pentru că, de fapt, tu nu eşti chiar aşa demnă de încredere.

— Ooooo! Nu trebuie decât să spui cuvintele magice.

— Te rog, Cindy.

— Richieee. Ce vrei tu să spui e că e „neoficial". Mai degrabă mă duc la închisoare decât să-mi încalc promisiunea.

Rich râse, se relaxă, lăsă chelnerul să ia resturile bibanului din faţa lui şi spuse:

— Mersi că mi-ai zis. Nu vreau să mergi la închisoare. Dar îţi dai seama că eu aş încurca-o şi mai tare dacă aş da informaţii despre cazul ăsta ziarului tău.

— Nu-ţi face griji. În primul rând, promit. Făcu semnul de jurământ al cercetaşilor, cu trei degete în sus şi degetul mare peste cel mic. Doi, îmi spui neoficial. Şi trei, nu e articolul meu, zise ea. Eu lucrez la cazul Curierul Booker, îţi aduci aminte?

— Bine, *neoficial*, Cindy. În '82, au fost ucişi bogătaşi, se pare că prin muşcături de şarpe şi, da, poate ucigaşul a revenit. Poate s-a plictisit. Nu ar fi prima dată. Ucigaşul BTK{13}, de exemplu.

— O, Doamne, individul ăla! exclamă Cindy clătinând din cap cu strasurile strălucindu-i. „Leagă-i, torturează-i, ucide-i." Tipu' ăla încă îmi dă fiori. Mi se pare că lucrase pentru o firmă de pază. Domnul „Tată obişnuit", membru al Clubului Kiwanis sau Rotary, mă rog.

— Da, a fost un tip de casă cam douăzeci şi cinci de ani după ultima lui crimă. Şi apoi, într-o zi, şi-a dat seama că viaţa era mai palpitantă când îi lua în râs pe poliţişti şi scriau ziarele despre el. Aşa că a început să trimită scrisori la ziare şi posturi de televiziune. Egoul l-a dat de gol şi a fost prins.

— Deci crezi că ucigaşul de persoane din înalta societate din ’82 este acelaşi tip care i-a omorât pe soţii Bailey şi pe Sara Needleman?

Conklin îi făcu semn chelnerului să le aducă nota.

— Posibil.

— Ar fi ceva, nu-i aşa? zise Cindy.

Se uita la el de parcă făcuse ceva greşit, aşa că o întrebă:

— A, scuză-mă, mai voiai ceva? Îngheţată sau altceva?

— Mă gândeam doar că n-am terminat de discutat despre asta. În sfârşit, mi-am despachetat aparatul de cappuccino, Rich.

Conklin văzu cum îşi răsucea o buclă pe deget. Zâmbi şi spuse:

— Mă inviţi la tine la o cafea?

Capitolul 56

Eram în biroul poliţiştilor cu McCorkle şi mâncam mâncare chinezească la pachet, în timp ce citeam dosarele de crimă.

McCorkle îl deschise pe cel marcat PANGORN şi zise:

— April Pangorn a fost o văduvă tânără şi frumoasă, avea doar douăzeci şi opt de ani şi era foarte sănătoasă. Conform notiţelor inspectorului Sparks, avea mulţi prieteni intimi, de ambele sexe.

— Scrie aici că doamna Pangorn a fost găsită moartă în pat, fără semne sau vânătăi, am zis eu. La fel ca soţii Bailey şi Sara Needleman.

— Aşa e, de asta nu m-am gândit că ar fi o crimă până nu a murit şi Frank Godfrey.

McCorkle roase o costiţă de porc rece şi aruncă osul în coşul de gunoi, timp în care eu încercam să ţin pasul cu ce-mi povestea el, răsfoind dosarul Godfrey.

— Godfrey, Frank. Bărbat alb, patruzeci şi cinci de ani, boxer profesionist retras, deţinea o parte din Raleigh's.

— Acum e închis, dar atunci era un club de şcoală foarte veche, cu catifea roşie pe pereţi, cutii pentru trabucuri la bar, jocuri de noroc în camera din spate. Frankie era ocupat în apartamentul lui de lux. Foarte ocupat. Îi plăceau femeile – chiar mai multe odată – şi-i plăcea să cheltuiască. Uite aici, Lindsay. Fotografia de la locul crimei.

Victima zăcea cu faţa în jos pe podeaua din dormitor, de parcă s-ar fi târât până la baie, care abia se vedea la marginea fotografiei.

— Cei de la Omucideri, McCorkle, au crezut că poate Frank a fost omorât, dar legistul nu a găsit nicio cauză a morţii. Autopsie negativă, toxicologie negativă. Mister pozitiv. Următorul. Patrick Kennedy a fost bancher, zise McCorkle întinzându-se peste masă şi luând al treilea dosar. Era homosexual, un secret păstrat foarte bine până când a murit, pentru că atunci *totul* a ieşit la iveală. Au fost trei oameni foarte bogaţi, care au murit la interval de câteva luni în circumstanţe suspecte. Ajunseserăm în pragul disperării, aici, la Divizia de Sud. Un locotenent, Leahy îl chema, l-a înlocuit pe inspectorul Sparks, şi timp de o lună a discutat cu fiecare homosexual din San Francisco, râse McCorkle. Jumătate din ei îl „cunoşteau" pe Paddy. Scuze, zise el, dar gândeşte-te şi tu. Şi apoi, după încă o lună, a murit Christopher Ross.

— Cu el ce s-a întâmplat? am întrebat eu. Am deschis o plăcintă cu răvaş şi i-am citit fiţuica lui McCorkle. „Un bun prieten îţi va da răspunsul."

I-am dat un pumn uşor lui McCorkle într-unul din braţele lui enorme.

— Zi mai departe, prietene. Cum au aflat poliţiştii despre şerpi? *Zi tot, Jude.*

McCorkle râse.

— Boxer, vorbesc cât de repede pot.

— Vorbeşte *mai* repede.

Am lovit în glumă cu pumnul în dosarul Godfrey, dar deja începeam să mă sperii de-a binelea. Patru membri ai înaltei societăţi muriseră în mod misterios în ’82. Noi aveam deja trei morţi similare, dacă nu chiar identice, în aceeaşi săptămână.

Nu fusesem convinsă că decesele noastre fără urmă fuseseră crime, dar acum eram. Şi-mi dădeam seama că, dacă era acelaşi criminal, atunci era alunecos, deştept şi foarte organizat.

— Christopher Ross, am zis eu. Ultima victimă.

— Christopher Ross, zise McCorkle deschizând al patrulea dosar la una dintre pozele de la morgă. Era un bărbat alb, de patruzeci şi doi de ani. Bogat ca un paşă. Născut într-o familie înstărită. Un bărbat familist care îşi mai făcea de cap din când în când. Unii ziceau chiar că mai avea o familie chiar aici în oraş. Ia uite ce pupătoare avea, Boxer! Şi mort, Chris Ross era un bărbat arătos. Nevastă-sa era, pur şi simplu, una dintre femeile alea care tolerează ca bărbatul să-şi încalce jurămintele. Oamenii ziceau că Chris fusese mândrul ei de-o viaţă şi că-l iubea. Apoi, brusc, a fost găsit mort în propriul pat – şi iată de ce. McCorkle deschise dosarul lui Ross la sfârşit. Iată arma crimei, zise el.

Asta aşteptasem – şi nu era deloc ce crezusem. Şarpele era fixat pe un carton, lungit pe un băţ astfel încât să se vadă că reptila avea vreo cincizeci şi trei de centimetri.

Pur şi simplu nu puteam să-mi iau ochii de la şarpele ăla.

Era delicat, avea dungi bleu-gri şi albe, arăta mai degrabă a bijuterie decât a ucigaş.

— Şarpele ăsta este un krait, zise McCorkle. Incredibil de letal. Vine din India, deci cineva l-a importat. Ilegal. Nicio urmă de intrare prin efracţie în niciuna dintre casele victimelor.

— Şi atunci cum a ajuns şarpele acolo?

McCorkle ridică din umeri.

— Şi şarpele ăsta a ucis şi celelalte victime? am întrebat eu.

— Poate nu chiar şarpele ăsta, Lindsay, dar un şarpe exact ca el. Primele trei cadavre au fost exhumate şi examinate la microscop. Legistul, doctorul Wetmore, a găsit urmele muşcăturilor pe toate cele patru victime. Şi, conform doctorului Wetmore, urmele erau al naibii de greu de văzut cu ochiul liber. Erau ca nişte înţepături de ac, uşor de trecut neobservate dacă nu ştiai să le cauţi. Iar raportul ăsta zice că nu era nicio umflătură sau decolorare în jurul muşcăturilor.

— Dar suspecţii? am întrebat eu.

— Doamna Christopher Ross a moştenit cincizeci de milioane de

dolari. A fost interogată de numeroase ori, supravegheată, i-au fost interceptate telefoanele, dar nimeni n-a crezut-o pe ea vinovată. Avea propriii bani. Avea de toate.

— Mai trăieşte?

— A murit într-un accident de maşină după doi sau trei ani de la moartea soţului ei. Şi alt suspect serios n-a mai fost.

— Simon, victimele se cunoşteau între ele?

— Unele da, altele nu, dar toate aveau în comun faptul că erau foarte bogate. Şi mai e ceva, poate îţi e de folos. Anchetatorul principal, locotenentul Leahy, a făcut o gafa când a vorbit în privat cu adjunctul său la o conferinţă de presă, cu microfonul pornit. Un reporter a profitat de asta.

— Nu mă face să implor, McCorkle.

— Leahy a zis, citez: „Victimele erau sucite – corupte din punct de vedere sexual şi moral”.

McCorkle îmi povesti că lui Leahy îi căzuse cerul în cap când comentariul lui fusese publicat în *Chronicle* şi că nu la mult timp după aceea se mutase la Omaha. Dar eu eram departe de Omaha. Mă gândeam la un şarpe indian mic şi delicat, care lăsa urme aproape imperceptibile de muşcături.

Claire nu ştia nimic despre asta.

Trebuia să o sun.

Capitolul 58

Rich îşi miji ochii în lumina difuză din apartamentul lui Cindy. Mai fusese acolo în urmă cu un an şi jumătate, când un psihopat criminal umbla liber prin clădire – o situaţie care nu avea cum să fie mai diferită de cea prezentă.

El şi Cindy erau singuri. Băuseră. Iar Cindy se tot fâţâia pe lângă aparatul ei de cappuccino de parcă ar fi avut de gând să facă o cafea.

Cum se ajunsese aici?

Fusese dorinţa atât de puternică, încât se transformase în realitate?

În timp ce Cindy aduna unul peste altul componentele aparatului de cafea pe blatul din bucătărie, mintea lui Rich elimină puloverul ei roz şi pantalonii strâmţi, îşi plimbă mâinile pe tot corpul ei, refuzând să se mai gândească la viitor timp de, să zicem, o oră de atunci încolo.

Nu se putea gândi la mai târziu.

Nu plănuise *asta*.

— Cum o cheamă pe pasărea ta? întrebă el ducându-se la colivia mare de alamă care se afla pe o masă lângă fereastră. Pasărea avea pene albe şi de culoarea piersicii, gheare solzoase şi un cioc negru. Îi amintea de un hotdog.

— Peaches o cheamă, zise Cindy venind din spate şi stând aşa de aproape de el, încât îi simţi sânii lipindu-se de spatele lui. Era singură la magazinul de animale…

Rich se întoarse spre Cindy şi ea-şi puse braţele pe după gâtul lui. El o trase mai aproape şi o sărută.

Fu un prim sărut perfect, fără lovituri de nasuri sau dinţi. Rich simţi miros de flori, gustul de vin şi de pepene galben al balsamului ei de buze, iar trupul lui Cindy se lipi tare de el, făcându-l să simtă că o să-i explodeze hainele pe el, ca pe tâmpitul ăla de Hulk, când Peaches ţipă:

— Omoar-o pe curvă! Omoar-o pe curvă!

— A fost abuzat, zise Cindy încet, cu o privire galeşă care spunea: „Du-mă în pat”.

— Păcat, zise Rich.

Îi desprinse clama cu strasuri din păr şi un torent de cârlionţi blonzi i se revărsară în mână.

— Ohhhh! făcu Cindy.

Tot în picioare în faţa păsării, Rich îi scoase încet cerceii de diamant, punându-i pe rând pe masă, văzând-o cum se înroşeşte de la decolteul puloverului până la ochi, iar respiraţia i se acceleră până la o sută de kilometri pe oră.

Cindy îi cuprinse centura cu mâna.

El o sărută din nou şi ea gemu, apoi îşi deschise ochii albaştri înceţoşaţi şi spuse:

— Te mişti cam repede pentru mine, Rich, dar te rog, nu te opri!

El zâmbi şi spuse:

— Ce zici de o pauză de cafea?

— Mai târziu, răspunse ea luându-l de mână şi trăgându-l prin camera de zi până la dormitor.

Odată ajunşi acolo, Cindy aprinse veioza de pe noptieră, cu becul ei roz şi abajurul transparent, se întoarse spre el şi-şi ridică braţele ca o fetiţă. El îi scoase puloverul. Îşi trecu degetele peste partea de sus a sânilor ei, care îi ieşeau din sutienul roz de dantelă, cu sfârcurile întărindu-i-se în spatele dantelei.

Ea-şi desfăcu sutienul, eliberându-şi sânii, se aşeză pe pat şi dădu din picioare să-şi scoată pantalonii. El îşi smulse cămaşa din pantaloni, iar Cindy se aplecă să-l ajute cu ultimii nasturi de la cămaşă, îi desfăcu catarama de la curea şi îi îmbrăţişă mijlocul, sprijinindu-şi obrazul de fermoarul lui.

Hainele lui zburară într-un colţ al camerei, apoi cei doi se întinseră unul lângă altul pe pat, împreunaţi, gâfâind, lipindu-şi pielea unul de celălalt, iar Rich îşi strecură mâna în materialul fragil al chiloţilor ei, făcându-i să dispară.

După un moment de explorare neîndemânatică, Cindy găsi o folie pătrată în noptieră, deschise pachetul cu dinţii şi apoi el o pătrunse, făcu dragoste cu frumoasa femeie cu părul blond cârlionţat care gemea „Oh, oh, oh!” în urechea lui, apoi o ţinu strâns până când valurile şocului îl copleşiră şi ţipă înăbuşit în pernă.

Rich fu trezit la un moment dat, mai târziu, de sunetul telefonului de pe noptieră. Cindy, mătăsoasă şi caldă în braţele lui, îi şopti:

— Hai să nu-i spunem lui Lindsay.

— De ce nu?

— O să strice tot.

Rich încuviinţă – ar fi fost de acord cu orice apoi auzi vocea lui Yuki răsunând din robotul telefonic.

— Cindy! Cindy, răspunde! Unde eşti? Trebuie să vorbesc cu tine. Fir-ar! Sună-mă, da? Te iubesc!

Cindy îl mângâie pe Rich pe faţă cu o mână, iar pe cealaltă o coborî şi-l trase spre ea un pic, şoptindu-i:

— Richie? Poţi să rămâi?

Capitolul 59

La şapte jumătate dimineaţă, fără să ne fi băut cafeaua, eu şi Claire stăteam grămadă pe computerul ei de la birou citind un e-mail trimis lui Claire de Michelle Koo, herpetolog principal la Berkeley.

Claire citea cu voce tare:

— Dragă Claire, două dintre cele mai cunoscute familii de şerpi veninoşi sunt Elapidae şi Viperidae, zise ea, pronunţând cu grijă în latineşte, sau, mai degrabă, elapide şi viperide. Şerpii krait fac parte din familia Elapidae. Veninul elapidelor conţine neurotoxine, acţionează de regulă mai rapid decât al viperidelor şi lasă în urmă sa cadavre mai arătoase.

— Cadavre mai arătoase, chiar că aşa e, am zis eu respirându-i peste umăr. Chiar poţi să zici că-s bune de muzeu.

— Muşcăturile şerpilor krait nu provoacă durere, de obicei, citi Claire mai departe, ceea ce dă victimei o falsă senzaţie de siguranţă.

— Deci de asta soţii Bailey nu au strigat după ajutor.

— Şi eu cred la fel, Linds. Sau poate nici n-au ştiu că sunt în pericol, Şi Bailey, şi Needleman aveau un nivel mare de alcool în sânge. În jargon medical, erau cu toţii beţi. Uite, continuă Claire, Michelle scrie aşa: „Simptomele pot include crampe la stomac şi ameţeală, pupile dilatate şi vorbire îngreunată, inabilitatea de a înghiţi, aritmie cardiacă, insuficienţă respiratorie şi stare de comă. Decesul poate surveni în şase până la opt ore”.

Încetasem să citesc textul şi mă fixasem pe poza şarpelui, acelaşi elapid înşelător de frumos pe care îl văzusem lungit pe băţ în dosarul lui Christopher Ross.

— Michelle spune că „decesul este cauzat direct de neurotoxicitatea veninului, deoarece afectează căile chimice de bază care ne fac muşchii să funcţioneze”. Şi asta e principalul, draga mea. Muşchii nu funcţionează. Aşa că victima nu poate să respire. Şi neurotoxina este asimilată atât de repede, încât chiar dacă ai şti ce să cauţi – şi noi nu ştiam –, la testul de toxicitate nu apare *nimic*.

I-am zis prietenei mele cele mai bune:

— Deci, dacă nu rămâne neurotoxină în corpurile victimelor până când mor, cum poţi dovedi ce le-a omorât?

Claire deschise un sertar, scotoci pe acolo şi strigă:

— Aha! Te-am găsit! apoi scoase o lupă mare cât o farfurioară.

— O să fac *exact* ce a făcut bătrânul doctor Wetmore. O să examinez corpurile pacienţilor mei cu o lupă şi o lumină puternică, zise ea. O să caut răni minuscule de înţepături care ar fi putut fi provocate de *colţi*.

Capitolul 60

Eram toţi înghesuiţi în biroul minuscul al lui Jacobi, Cindy, în scaunul vechi din faţa biroului, eu şi Conklin, strecuraţi între teancurile de hârtii de pe fişetul lui.

— De cât timp ne cunoaştem? o întrebă Jacobi pe Cindy.

— De vreo şase ani, cam aşa.

— Şi până acum nu ţi-am cerut nicio favoare, nu?

— Warren, i-am zis şi lui Rich şi i-am zis şi lui Cindy că nici măcar nu *lucrez* la articolul despre crimele din înalta societate.

Jacobi îmi fixă prietena cu ochii lui duri şi gri şi, sincer, am admirat-o pentru capacitatea de a-i susţine privirea. Aceeaşi privire rece intimidase ucigaşi depravaţi.

— Nu e vorba că nu e articolul tău, zise Jacobi, ci că ştii nişte lucruri pe care noi vrem să le ţinem secret, deocamdată.

— Toate dosarele alea pe care i le-am adus lui Rich sunt în domeniul public, zise Cindy arătându-i palmele lui Jacobi. Oricine ar putea să afle ce ştiu eu, inclusiv altcineva de la *Chronicle*.

— Sunt *îngropate* în domeniul public, spuse Jacobi, şi deocamdată avem nevoie să rămână îngropate. De asta o să-ţi facem o ofertă pe care n-o vei putea refuza.

Cindy râse.

— Ce-mi place când îmi oferiţi voi exclusivitate după ce eu mi-am făcut deja treaba!

— Cindy, hai să nu începem să vorbim despre câştiguri personale, da? Avem patru crime nerezolvate din anii ’80 şi trei crime probabile de săptămâna trecută. O să-ţi dăm ţie prima dată acces şi asta-i o promisiune.

Mi-a sunat celularul şi am aruncat o privire spre coapsă. Nu am recunoscut numărul, aşa că am lăsat telefonul să sune încă o dată înainte să-l smulg şi să mârâi „Boxer” în timp ce ieşeam rapid din biroul lui Jacobi.

Joe râdea.

— O, fir-ar, scuze, am zis eu.

— Nu-i nimic, Blondino, mă bucur să-ţi aud vocea, indiferent cât de furioasă eşti.

— Am şi motive să fiu.

L-am pus rapid la curent pe Joe, povestindu-i despre moartea Sarei Needleman şi despre faptul că Jacobi îi punea nişte cătuşe virtuale lui Cindy pentru ca ucigaşul nostru cu şerpi să nu se târască într-o gaură.

— Aveţi vreun indiciu despre ucigaş?

— Prea multe şi niciunul, am zis eu. Curând o să începem să aruncăm cu săgeţi în cartea de telefoane. Apropo, când vii acasă?

În timp ce eu făceam cercuri în jurul biroului lui Cappy McNeil, Joe

spuse că spera să se întoarcă peste o săptămână sau cam aşa ceva şi că ar trebui să planificăm ceva amuzant, să ne îmbrăcăm elegant ca să sărbătorim întoarcerea lui.

I-am trimis bezele prin telefon, am auzit la rândul meu pupături, apoi m-am întors în biroul lui Jacobi. M-am aşezat lângă Conklin, atât de aproape unul de altul încât căldura coapsei şi braţului său mă făcură să mă gândesc la el şi la Joe şi să mă întreb din nou de ce fiecare din cei doi bărbaţi avea asupra mea o asemenea influenţă încât îmi întuneca sentimentele faţă de celălalt.

Conklin se aplecă în faţă, aproape parcându-şi nasul în părul lui Cindy, şi-i zise:

— Aşa cum ai zis şi tu, ar putea fi acelaşi ucigaş care s-a întors sau ar putea fi un copiator.

— Oricum ar fi, e unul care repetă, mârâi Jacobi. Nu putem să-i dăm informaţii aşa importante. Avem nevoie de fiecare avantaj pentru că nu avem *nimic*, Cindy, şi pun pariu pe orice: dacă poate, tipu' ăsta o să omoare *din nou*.

Capitolul 61

Yuki era speriată de moarte.

Nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată atât de specială ca atunci când era cu John „Doc” Chesney. Şi se părea că sentimentul era fantastic de reciproc.

O, Doamne! De două ori deja îşi plimbase privirea pe faţa ei până când obrajii începuseră să-i ia foc şi trebuise să spună ceva, *orice,* pentru că nu mai suporta atâta atenţie.

Se întâlnise cu Doc devreme în dimineaţa aceea, la plajă. Purta un hanorac bleumarin peste jeanşi, o culoare care îi făcea ochii şi mai albaştri, şi părul lui de culoarea nisipului şi mai blond, arătând atât de uimitor, încât putea să îl facă gelos chiar şi pe Brad Pitt.

Yuki îşi propusese să n-o ia razna de la prima lor întâlnire adevărată, nici să nu-i facă ochi dulci, amintindu-şi că prima dată când îl întâlnise pe Doc fusese o *scorpie* şi lui îi *plăcuse* asta.

Astfel, se stăpânise şi petrecuseră ziua explorând Crissy Field, un parc foarte drăguţ care se întindea de-a lungul ţărmului de la Marina Green la Fort Point, un fort din vremea Războiului Civil care se afla sub Golden Gate.

Alergase un pic mai repede decât Doc pe cărare, râsese de el că nu ţinea pasul până când sprintase pe lângă ea, aruncând cu un pic de nisip şi strigându-i peste umăr:

— Hei, fetiţă, ia încearcă să mă prinzi.

Yuki se prăbuşise pe o bancă veche, râzând şi gâfâind, iar Doc se întorsese după ea, respirând greu şi el, căzând lângă ea, umplând-o cu mirosul lui, făcându-i genunchii să tremure.

— Îţi place să te dai mare, nu-i aşa? se şifonase el privind-o fix până când ea zisese „A, ia uite!” şi arătase spre capetele săltăreţe din golf. Nuci de cocos?

— Glumeşti, nu? Ăia sunt lei-de-mare.

— Îţi plac chestiile astea din natură? o întrebase el descheindu-şi şireturile de la pantofii Reeboks şi scuturând nisipul din ei. Tot cerul ăsta mare, formele astea de viaţă înspăimântătoare…

— Crabi şi meduze…

— După cum spuneam, iubitoareo de natură…

— Ooooo, Doc, asta chiar doare, răsese Yuki. Şi să ştii că newyorkezii nu au monopol pe zgârie-nori. Şi mie îmi plac oraşele la fel de mult ca ţie.

— Da? Dovedeşte-o! zâmbise el arătându-i că tot spectacolul ăsta doar atât era – un spectacol.

Dar ea îi dovedise oricum, îi enumerase primii zece arhitecţi din topul ei, dintre care şapte se dovediră a fi şi preferaţii lui, şi îi povestise despre mărcile oraşului San Francisco, punând la egalitate

Golden Gate al ei cu Throgs Neck al lui, Folsom Street a ei, cu Fifth Avenue a lui, apoi îl întrebase ce ocean putea el să vadă din centrul Manhattanului.

Doc se recunoscuse învins la faza cu oceanul şi se plimbară împreună până la Warming Hut, unde se aşezară la o măsuţă, cu căni de cacao în mâini, îmbujoraţi, zâmbindu-şi unul altuia de parcă sentimentele lor erau monede de aur pe care le găsiseră în buzunarele din spate ale jeanşilor, fără să le fi văzut vreodată până atunci.

— Ştii, eşti superbă, zise el.

— Ei, hai.

— Ba da, eşti.

Se întinse şi-i ciufuli părul tuns scurt, iar ea îi apucă mâna şi-şi puse obrazul în palma lui, aşteptând ca iluzia să se risipească, ceea ce se şi întâmplă când telefonul lui începu să sune pe melodia *Somebody to Love*.

Doc oftă, îşi retrase palma de pe obrazul ei, îşi deschise telefonul şi răspunse:

— Chesney. Nu sunt de gardă. Asta nu e problema *lui?* Bine, bine. Pot să ajung într-o oră.

Doc puse deoparte telefonul şi luă ambele mâini ale lui Yuki în ale sale.

— Îmi pare rău, Yuki. Aşa o să fie până mai urc în ierarhie.

— Înţeleg, spuse ea.

Merseră împreună la maşini, cu braţele înlănţuite în jurul mijlocului, iar Yuki era încântată de sentiment şi, în egală măsură, uşurată că ziua se încheiase în cel mai bun moment. Era atrasă de Doc, dar era şi speriată.

El puse un braţ pe după umărul ei, o trase înspre el şi o sărută delicat, încet, aşa că ea îl sărută din nou, şi mai încet.

Când se separară, Yuki lăsă să-i scape:

— N-am mai făcut dragoste de aproape doi ani.

Pe chipul lui Doc trecu o expresie pe care Yuki nu putu să o citească. Fu ca o eclipsă de soare. El o îmbrăţişă, urcă în maşină şi spuse pe fereastră:

— Te sun.

— Bine, răspunse ea prea încet ca el să o audă peste zgomotul motorului când plecă.

Ce îi spusese? De ce spusese asta?

Capitolul 62

Cindy stătea într-un separeu dintr-un restaurant denumit Moe's, chiar pe aceeaşi stradă cu casa victoriană a Curierului, care fusese confiscată şi decăzuse la stadiul de refugiu pentru drogaţi.

Brânza la grătar şi cafeaua se răceau, iar Cindy îşi lua notiţe pentru o casetă cu informaţii suplimentare: câte persoane fără adăpost muriseră înainte să împlinească patruzeci de ani, câte dintre ele erau sub influenţa alcoolului sau drogurilor când decedaseră – şaizeci şi cinci la sută.

Lua datele de pe site-ul poliţiei din San Francisco, aşa că era scriere automată, nu creaţie, dar îi distrăgea atenţia de la chinurile plăcute provocate de faptul că mai petrecuse o noapte încolăcită în jurul lui Richard Conklin, de data aceasta la el acasă. Şi amintirile acelea n-o făceau decât să-şi dorească să-l sune, să-şi dea iar întâlnire ca să se încolăcească din nou în jurul lui.

Era în acea stare psihică luminoasă, dar periculoasă, când simţi că o trage cineva de păr. Când se întoarse, văzu o femeie care trăgea cu ochiul la ea peste marginea separeului şi o striga.

Lui Cindy i se păru că o mai văzuse undeva pe femeia aceea, totuşi nu o recunoscu.

— Îmi pare rău. Ne cunoaştem?

— Te-am văzut la Din Inimă.

— A, da, zise Cindy, aproape sigură că nu o recunoştea pe femeia aceea tânără din cantină, dar nu ştia de unde altundeva s-o ia.

— Vrei să stai cu mine? o întrebă Cindy simţindu-se obligată s-o invite, pentru că nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. Femeia asta cu părul blond ciufulit putea fi cea care ştia cine îl omorâse pe Curierul Isus.

— Pari ocupată.

— Nu-i nimic, zise Cindy închizând capacul laptopului când femeia se aşeză în faţa ei.

Cindy văzu pe chipul femeii începutul declinului către o transformare completă din cauza metamfetaminei: pielea gri, pupilele imense şi starea de agitaţie.

— Eu sunt Sammy.

— Bună, Sammy.

— Ţi-am citit ultimul articol. Ai scris că pe Curier îl chema Rodney Booker. Că a fost la Stanford.

— Da, aşa e.

— Şi eu am fost la Stanford.

— Ai renunţat, bănuiesc.

— Şcoala nu poate să concureze, zise Sammy.

— Cu ce?

— Cu *viaţa.*

Cindy clipi, uimită de vorbele tinerei femei. Îşi amintea avertizările: să nu vorbească prea repede, să nu se mişte prea brusc, să nu pară în niciun fel o ameninţare. Că atâta vreme cât dependenţa de metamfetamină vorbea, era în destulă siguranţă. Tăcerea însemna că ar putea să devină paranoică – şi periculoasă.

Cindy încercă să nu se uite la furculiţa şi cuţitul de pe masă. Spuse blând:

— Ştii cine l-a omorât pe Curier, Sammy? Ştii că oferim o recompensă de 25 000 de dolari?

— Şi viaţa *ta* cât valorează, Cindy? zise Sammy privind agitată prin tot localul şi înapoi la Cindy. Tu ţi-ai vinde viaţa pentru bani pe care n-o să ajungi să-i cheltuieşti? Asta vreau să-ţi zic. Îţi pierzi timpul. Nimeni n-o să spună cine sunt oamenii care l-au omorât pe Curierul Isus. *Nimeni n-ar îndrăzni.*

Capitolul 63

Eram în maşina poliţiei cu Conklin şi ne îndreptam spre o bombă de cârciumă în Mission, unde se părea că noul şi singurul nostru suspect lucra de la trei după-amiaza până la miezul nopţii.

Numele lui Henry Wallis ne parvenise printr-un pont anonim, dar ceea ce diferenţiase acest pont de alte sute care ne încinseseră liniile telefonice fusese faptul că Henry Wallis se afla pe lista noastră scurtă.

Era barman, lucrase la petrecerile date de soţii Bailey şi ieşise cu Sara Needleman – până când ea îi dăduse papucii. Persoana care ne dăduse pontul susţinea că îl văzuse pe Wallis trecând cu rabla lui pe strada şi prin faţa casei lui Needleman de câteva ori în seara dinaintea morţii ei.

Cazierul lui Wallis arăta arestări pentru infracţiuni violente.

Fusese condamnat pentru violenţă domestică, lovire şi alte agresiuni şi fusese acuzat de tentativă de omor când, împreună cu alţi bătăuşi beţi, aproape omorâseră un client pe o alee din spatele barului.

Martorii bătăii aveau variante diferite. Dovezile erau îndoielnice. Wallis fusese găsit nevinovat. Cazul fusese închis.

Raportul zicea că Wallis era alb, avea un metru şaptezeci şi opt înălţime, şaptezeci şi cinci de kilograme şi, cel mai important, patruzeci şi şase de ani. Asta însemna că era destul de în vârstă să fi citit despre crimele din înalta societate din anii ’80.

La naiba, era chiar destul de în vârstă să le fi *comis* chiar el.

Eu şi Conklin ne întrebam dacă Wallis avea chei de la ambele case, şi a soţilor Bailey, şi a Sarei Needleman. Părea probabil, chiar erau şanse mari.

Aveam o poză de-a lui Wallis de când avea patruzeci de ani, dar arăta bine, chiar cu flash-ul aparatului Polaroid, care crea un contrast puternic, dezavantajos.

Avea braţe musculoase, cu tatuaje la încheieturi făcute în închisoare.

Dar ce ne trimisese pe mine şi pe Conklin după el fusese tatuajul de pe umărul stâng al lui Wallis: un şarpe încolăcit prin găvanele ochilor unui craniu.

Conklin conducea tăcut şi înţelegeam de ce.

Amândoi ne imaginam nenumăratele moduri în care se putea desfăşură scena din barul Torchlight: ce am face dacă Wallis ar scoate o armă, dacă ar fugi, cum ne-am descurca cu orice situaţie ar apărea fără să producem prea multe daune colaterale.

Conklin parcă pe Fifteenth, între Valencia şi Guerrero, în faţa barului-restaurant Torchlight, o clădire albă cu şindrilă, înconjurată de librării şi cafenele.

Mi-am desfăcut haina şi am atins podul armei. Conklin, la fel. Am

intrat în atmosfera obscură a barului. În partea de sus era un televizor, deschis pe un canal ce prezenta o recapitulare a meciului de baseball din ziua precedentă – Oakland Athletics luau bătaie.

Barmanul avea un metru optzeci şi patru, optzeci şi două de kilograme şi era chel. Barul era întunecat – cu o lumină slabă dată de siglele de neon –, dar chiar şi aşa, mi-am dat seama de la nouă metri că barmanul care ştergea halbe de bere cu un prosop murdar nu era Henry Wallis.

Eu am rămas chiar în cadrul uşii, iar Conklin s-a dus la barman, i-a arătat insigna şi a vorbit încet cu el, acoperiţi de zgomotul televizorului. Barmanul îşi aruncă privirea spre mine şi înapoi la Conklin.

Apoi arătă spre un bărbat din capătul barului, care sorbea dintr-o bere şi privea în sus la televizor, fără să ne acorde atenţie.

Conklin îmi făcu semn şi ne apropiarăm de Henry Wallis. Poate avea ochi la spate sau poate tipul de lângă el ne remarcase şi îl atenţionase pe Wallis, dar acesta îşi întoarse capul brusc, mă văzu întinzând mâna după armă şi fugi spre ieşire.

Conklin strigă:

— Nu mişca! Wallis, rămâi unde eşti!

Dar bărbatul ocoli bucătăria şi continuă să alerge până ajunse la uşa din spate, care se închise cu putere în urma lui.

Câteva secunde mai târziu, când am deschis uşa, Wallis era deja în Camaro-ul său negru, ruginit, ţâşnind ca din puşcă pe Albion Street.

Capitalul 64

Am sunat la dispecerat şi am cerut ajutoare, în timp ce Conklin acceleră pe strada pustie.

Din radio se auzi vocea serioasă a dispecerei, Jackie Kam, care declară cod 33 – linişte pe banda noastră de frecvenţă – şi alertă toate maşinile din zonă că urmăream un Camaro negru ce rula pe Sixteenth spre Market.

Era de rău.

Tocmai ieşeau elevii de la ore, cel mai prost moment pentru o urmărire în viteză, periculos pentru mine şi Conklin, posibil letal pentru alţi şoferi şi pentru pietoni.

Am activat sirena şi girofarul. Wallis avea un avans de cel puţin treizeci de secunde şi, pe măsură ce se îndepărta de noi cu peste o sută zece kilometri la oră, era clar că n-avea să încetinească pentru nimeni şi nimic.

— Nu-i văd numărul de înmatriculare, i-am zis dispecerei.

Ajunseserăm destul de aproape când, imediat după scârţâitul puternic de metal, însoţit de claxoane de panică, am văzut o camionetă de taco răsturnându-se.

Maşina lui Wallis dădu înapoi, apoi se mişcă extrem de repede, ocolind camioneta căzută, ambală motorul, lăsând nori de fum în urma sa şi ţâşni din nou după ce lovi un vehicul parcat. Apoi Wallis apăsă pedala, lăsând urme de cauciuc pe asfalt şi camioneta stricată în mijlocul Market Street.

Am anunţat coliziunea şi am chemat de urgenţă salvarea. Gând am trecut în viteză pe lângă camionetă, şoferul ieşea clătinându-se în stradă, cu sânge pe frunte, încercând să ne facă semn să oprim.

Nu puteam să oprim. L-am înjurat pe nenorocitul de Wallis, în timp ce Conklin accelera spre intersecţia dintre Market şi Castro.

Acum aveam numărul maşinii şi l-am anunţat:

— Foxtrot Charlie Nouă Trei Unu Echo, merge spre Portola.

Portola e un drum sinuos şi noi zburam pe curbele alea cu optzeci de kilometri la oră, în timp ce Gamaro-ul se îndepărta şi mai mult de noi. De-a lungul străzii, maşinile se ciocneau în curbe, iar bicicliştii îmbrăţişau marginile clădirilor.

Am presupus că ne veneau în ajutor şi alte maşini de poliţie, dar, deocamdată, eram încă singurii care îl urmăream pe Wallis.

— Dispecerat! Sunt victime?

— Numai răniţi care se ţin pe picioare, sergent. Unde vă aflaţi?

I-am spus lui Kam că eram pe Twin Peaks Boulevard, în vârful unui munte mic din centrul oraşului. Arestaserăm adolescenţi care se pipăiau sub turnul nostru principal de radio în locul ăla, dar acum mă ţineam de bord în timp ce Conklin ţipa „Jigodia!” şi accelera pe

drumul nebunesc de înşelător, încadrat de parapete înalte de şaizeci de centimetri, ciobite unde şoferii şmecheri intraseră ca glonţul în ele.

Ne apropiam de Wallis, când acesta îşi începu coborârea rapidă spre Clayton, o stradă sinuoasă şi abruptă care-mi dădea flori. Am înşfăcat microfonul atât de tare, încât am lăsat urme de unghii în plastic.

Am anunţat din nou unde ne aflam: mergeam spre Upper Haight, o zonă rezidenţială cu case în stilul Tudor şi victorian, în care locuiau familii tinere, şi cu străzi elegante, străjuite de copaci.

În faţa noastră apărură un copil, o femeie şi un câine.

— Nuuuuu! am strigat eu.

Conklin apăsă pe claxon şi frână, maşina noastră ateriză pe trotuar, cu roţile zburând peste curbă şi sirena urlând ca un strigoi răpit când revenirăm cu o bufnitură în stradă.

— Totul e sub control, mârâi Conklin.

Pe cine păcălea?

M-am uitat în urma noastră şi nu am văzut niciun cadavru pe stradă, dar tot îmi stătea inima. Aveam să supravieţuim oare acestei curse nebuneşti? Aveam să omorâm oameni în ziua aceea?

— Unde ne duce idiotul ăsta? am întrebat eu aiurea.

— În *iad.* Ne duce în *iad,* zise Conklin.

Ştia oare?

Cred că ştia. Cumva, Conklin ştiu instinctiv unde se îndrepta Henry Wallis.

Mie mi-a luat încă un minut să înţeleg.

Capitalul 65

M-am prins de bord, am privit străzile trecând fulgerător prin faţa ochilor noştri, în timp ce noi ne jucam maşinuţe cu trecători nevinovaţi, întrebându-ne dacă Henry Wallis era omul nostru. Omorâse oare trei oameni săptămâna trecută?

Omorâse oare şapte, în total?

Câţi mai avea să omoare dacă nu-l opream?

— Ţine-te bine, Linds, zise Conklin smucind puternic volanul. Am cotit cu un sunet strident pe Haight Street, unde probabilitatea de a dărâma vagabonzi, hipioţi la pensie, bătrâni care intrau sau coborau din maşinile lor era aproape de sută la sută.

— Haight dă într-o fundătură la Stanyan! am ţipat eu.

L-am urmărit pe nebunul din Camaro, care gonea la treizeci de metri în faţa noastră, scoţând scântei din bara de protecţie din spate, dreapta, care acum atârna pe stradă.

Wallis încă era în faţa noastră pentru că, pur şi simplu, nu-i păsa ce loveşte – şi refuza să fie închis. Făcu dreapta pe Stanyan, conduse aproape toată lungimea străzii, când coti ilegal la stânga, peste două benzi de trafic, ca să intre în parcul Golden Gate.

În dreapta noastră se ridica impozanta grădină botanică, o seră uriaşă construită în alt secol. Mi-am imaginat o răsucire spectaculoasă a maşinii, o scenă demnă de James Bond, cu sera aia explodând într-un miliard de cioburi.

Dar Wallis patină şi evită coliziunea.

— Rich, fii atent! am ţipat.

Am urmărit Camaro-ul într-o cacofonie de claxoane şi scrâşnete de cauciucuri, cursa de maşinuţe ducându-ne tot înainte, pentru că nu aveam de ales.

În minutele frenetice în care fuseserăm pe urmele Camaro-ului, nu văzusem o altă maşină a poliţiei, nici marcată, nici nemarcată. Auzeam sirene în depărtare, dar eram singuri, turând Fordul nostru Crown Vic la viteza warp, în timp ce rabla lui Wallis rămânea în faţa noastră cu jumătate de stradă, până când coti la dreapta, spre Ocean Beach.

Ne-am târât după el pe terenul ce cobora brusc. Joggeri cu câini se fereau din calea noastră. Doamne, îmi venea să-mi pun mâinile la ochi, să nu mai văd, dar nu puteam.

Lacul pentru agrement era în dreapta noastră, plin de bătrâni şi copii care conduceau bărci cu telecomandă, apoi cele două maşini ale noastre goniră pe lângă terenurile de fotbal, lăsând echipele de liceeni cu gura căscată.

Urcam din nou, drumul ducând direct la Sutro Heights, aproape de capătul terenului, când Wallis viră afară din parc, pe Point Lobos

Avenue, un bulevard cu patru benzi de trafic rapid.

Chiar când urlam în microfon să anunţ locul unde ne aflam, Wallis viră brusc la stânga pe banda din mijloc şi îşi îndreptă maşina ca o rachetă spre Cliff House, un restaurant emblematic cocoţat pe marginea de vest a continentului, pe o stâncă ce se arunca direct în Pacific.

Am înţeles atunci: Wallis voia o ieşire dramatică, în stilul Thelma & Louise, numai că el avea să zboare singur. Când Camaro-ul se lovi de parapete şi ieşi de pe carosabil, am văzut o chestie de-a dreptul incredibilă: uşa şoferului s-a deschis şi Wallis a sărit.

Numai că nu şi-a calculat bine săritura.

Camaro-ul se lansă şovăielnic într-un drum fără întoarcere de pe stâncă în apa învolburată de dedesubt, iar Wallis atârnă pe lângă maşină, amândoi – om şi autovehicul – căzând cu încetinitorul, ca într-un vis.

Rick a pus frână în faţa zidului spart şi amândoi am privit peste promontoriu la timp să vedem Camaro-ul explodând în flăcări.

— Acolo! am zis eu. E acolo!

Corpul lui Wallis era la cincisprezece metri sub noi, un morman de carne însângerată.

Era imposibil de coborât pe acolo, peretele era drept, iar pietrele ude şi ascuţite. Conklin m-a luat de mână şi i-am strâns-o cu putere, privind hipnotizată la focul ce trosnea.

Am auzit vocea lui Jackie Kam în spatele meu, chemându-mă prin radioul din maşină:

— Sergent Boxer, unde vă aflaţi? Lindsay? Lindsay, răspunde-mi, te rog.

Rich îmi dădu drumul la mână, se aplecă deasupra stâncii, cu faţa în vânt, şi strigă către cadavrul proaspăt al lui Henry Wallis:

— Te-ai distrat, tâmpitule? Ai obţinut ce voiai?

Am sunat la dispecerat de pe telefonul mobil, dar maşinile deja se opreau cu scrâşnete de jur împrejurul rezervaţiei naturale Point Lobos.

Jacobi sări dintr-una dintre ele înainte să oprească. Alergă spre noi strigându-ne:

— Aţi păţit ceva? Aţi păţit ceva?

Eram atât de zguduită, că nu puteam să vorbesc.

— Linişteşte-te, Boxer, zise Jacobi punându-şi mâinile pe umerii mei. Prietena mea dragă. Încearcă să respiri.

În colţurile ochilor îmi apărură lacrimi, dar nu de tristeţe. Era altceva – surpriză şi uşurare că eram în viaţă.

Am inspirat aerul plin de fum şi am zis:

— Nu înţeleg, Warren. Wallis a sărit din maşină! Încerca să fugă? Sau aşa voia el să moară?

— Ce contează? zise Conklin de lângă mine.

Am încuviinţat. Ce conta? Henry Wallis, omul cu şarpele şi craniul tatuate pe umăr, era mort.

Capitalul 66

Jacobi ne duse pe mine şi pe Conklin să luăm cina la restaurantul Lulu, locul ideal pentru bucătăria provensală ca acasă, porţii bogate şi pizza pe vatră. Sala de mese aflată la demisol era plină ochi, de jur împrejur se auzea murmurul conversaţiilor, iar chelnerul nostru chiar ştia lista de vinuri, de mult considerată una dintre cele mai bune din oraş.

Ştiam de ce sărbătorea Jacobi.

Şeful şi primarul îl bătuseră pe umăr, cu clasicul „Bravo, domnule!”

Crainicii vorbeau numai despre dramă: filmări din elicopter şi ştirea că viaţa era din nou sigură pentru cei bogaţi şi celebri.

Dar nu puteam să suport aşa ceva şi trebuia să zic:

— Warren, a înnebunit toată lumea? Tu te simţi în largul tău să afirmi că Henry Wallis e tipul care i-a omorât pe milionari?

Jacobi răspunse cu o întrebare:

— Nu poţi să accepţi ceva bun în viaţa ta, Boxer? Şi apoi cu încă una: Nu poţi să fii fericită măcar o oră?

— Cred că nu, am zis eu uitându-mă urât la el. Ce e în neregulă cu mine? Sau sunt eu prea deşteaptă pentru gluma asta?

Conklin mi-a dat una pe sub masă cu genunchiul şi n-am înţeles ce naiba avea şi el.

Murise un om.

Aveam noroc că nu ne uitam în sus la Claire de pe masa ei de autopsie, sau că nu vedeam la televizor un reportaj despre copii morţi, cu părinţi în lacrimi care să ameninţe că dau municipalitatea în judecată pentru încă o urmărire fatală în mare viteză, iar crainicul să anunţe că „înmormântarea copiilor Beckwith va avea loc duminică, la biserica Surorile Inimii Sacre”.

Chelnerul turnă vinul, Jacobi îl degustă, decretă că era excelent şi, peste zarva mesenilor cu portofele grase care sporovăiau veseli în jurul nostru, ridică paharul în cinstea mea şi a lui Conklin.

— Mersi, zise el, de la şefu’, de la primar şi mai ales de la mine. Vă iubesc, copii!

Jacobi zâmbi, ceea ce nu-l mai văzusem făcând decât, poate, de două ori în ultimii zece ani, apoi el şi Conklin se înfipseră în midiile la tigaie şi raţa la rotisor.

Eu n-aveam poftă de mâncare.

Muşchii feţei îmi deveniseră rigizi, dar rotiţele continuau să se învârtă în capul meu.

Chiar era Henry Wallis ucigaşul celor din înalta societate?

Sau era doar un fost condamnat ratat, care avea ceva de ascuns – aşa că se speriase şi-şi pusese capăt zilelor?

Îi mai păsa cuiva în afară de mine?

Capitalul 67

în ciuda opiniei generale, am găsit o doamnă procuror în biroul ei la ora nouă în seara aceea, neobosita Kathy Valoy. A sunat un judecător şi ne-a obţinut un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui Henry Wallis, iar la miezul nopţii, eu şi Conklin eram acolo.

Wallis locuise într-o clădire cu trei niveluri, fără lift, pe Dolores Street, la câteva străzi de Torchlight Bar.

Am sunat până l-am trezit pe proprietarul clădirii, un bărbat îndesat, pe nume Maury Silver. Avea un început de chelie, proteza dentară desprinsă, respiraţie urât mirositoare şi o cămaşă de lucru murdară ce-i atârna peste boxeri.

Silver se uită pe mandatul nostru prin uşa întredeschisă, citi fiecare pagină faţă-verso, apoi ne lăsă să intrăm în clădire.

— Ce s-a întâmplat cu Henry? ne întrebă el. A, nu se poate! Vreţi să spuneţi că el e ăla care s-a aruncat de pe stâncă? Henry e un *criminal?*

Apartamentul lui Wallis era la parter, în partea din spate.

Am aprins lumina, am închis uşa în nasul domnului Silver şi, pur şi simplu, am răscolit locul. N-a durat mult.

Ca mulţi alţi foşti condamnaţi, Henry Wallis avea doar strictul necesar de mobilă şi puţine obiecte, pe care le păstra în ordine.

Conklin se ocupă de dormitor şi de baie, iar eu de sufrageria mică şi de bucătărie. Din când în când, strigam unul la *altul:* când Conklin găsi iarba înfăşurată în plastic în cutia cu nisip a pisicii şi când eu am găsit o carte despre tatuaje, cu colţurile îndoite la paginile cu şerpi.

Dar asta fu tot.

Nu tu decupaje din ziare vechi sau noi, nu tu altare închinate sieşi, nu tu trofee de la bogaţi. Şi, mai ales, niciun şarpe.

Nici figurine de şerpi, nici artefacte de şerpi, nici cărţi despre şerpi.

— Nu sunt alte reptile în afară de astea, i-am zis lui Conklin arătându-i cartea de tatuaje.

— Ia vino să vezi ceva, zise el.

L-am urmat în dormitor şi m-am uitat la ce găsise: un sertar plin de chiloţi de damă mărimea XL.

— Doar dacă nu cumva avea o prietenă solidă, dar nu văd nicio poză, cosmetice, nimic să indice asta, zise Conklin, Henry Wallis era travestit.

— Un traficant de droguri travestit. Felicitări Sarei Needleman că i-a dat papucii. Hai să închidem văgăuna asta, am zis eu.

— Locuiesc la doar câteva străzi distanţă, zise Rich când am închis şi baricadat uşa. Vino să bem ceva, să vorbim pe îndelete despre toate astea.

— Mersi, dar nu, am spus eu. Asta a fost cea mai lungă zi din viaţa mea, Rich. Trebuie să mă duc acasă. Să mă dezbrac. Şi în pat cu mine!

Conklin râse.

— Asta e un ordin, sergent?

Am râs şi eu cu el mergând spre maşină, simţindu-mă un pic ciudat, gândindu-mă că poate doctorul Freud era cel care râdea cu-adevărat.

— Bine, am zis, cu o mână pe portieră, fiind foarte atentă unde puneam piciorul. Numai un pahar.

Capitalul 68

Diferenţa dintre apartamentul lui Conklin şi cea a lui Henry Wallis era enormă. Conklin locuia într-un bloc similar, ambele străzi fiind încadrate de case de două şi trei etaje din anii ’50, cu nimic ieşite din comun, construite din materiale ieftine şi banale, dar, odată înăuntru, casa lui Conklin părea locuită şi călduroasă.

Sufrageria era primitoare: lumină bună, canapele confortabile grupate în jurul unui şemineu, şi obiectul care nu trebuie să lipsească din casa unui burlac: televizorul cu plasmă cu diagonala de 132 de cm.

Rich se ghemui lângă combină, trecu în revistă un teanc de CD-uri şi mă întrebă:

— Îţi place Van Morrison?

— Sigur, am răspuns eu privind la fotografiile de pe pereţi, imagini mărite alb-negru ale unor bărci cu pânze în golf, cu velele umflate de vântul verii, cu lumina sclipind printre valuri, trei cadre diferite şi toate trei îţi tăiau respiraţia.

— Tu ai făcut pozele astea, Rich?

— Da.

— Sunt minunate.

Van Morrison cânta *Brown Eyed Girl,* o melodie care mă făcea să vreau să cânt şi eu. Am zâmbit când Rich mi-a dat un pahar cu vin şi l-am privit aşezându-se în capătul îndepărtat al canapelei şi ridicându-şi picioarele pe un capac de trapă lustruit, pe care îl transformase în măsuţă de cafea.

Am sorbit din paharul îngheţat de chardonnay, mi-am aruncat pantofii şi m-am aşezat în capătul *celălalt* al canapelei supradimensionate. Pe măsură ce vinul îmi aluneca pe gât, rece, sec şi bun, tensiunea îmi părăsea corpul.

— Ştii, mă gândesc că povestea asta n-are cum să se termine aici.

Conklin încuviinţă, încurajându-mă să continui.

— Un om *a murit.* Vor fi urmări pe care Tracchio şi Jacobi, pur şi simplu, nu vor să le vadă. Wallis trebuie să aibă o familie pe undeva. Vor fi întrebări şi noi amândoi ştim, Rich, că nu Wallis e vinovatul. Uite ce cred eu că s-a întâmplat: noi doar am contribuit la moartea unei *diversiuni.*

Conklin râse şi spuse:

— Pictezi un tablou minunat în cuvinte.

— Iar tu ai un râs superb, Rich, i-am zis eu. Îmi place să te aud râzând.

Mi-a susţinut privirea până când am cedat prima şi am clipit.

Singurul ceas din cameră era pe aparatul video, iar eu stăteam prea departe de el ca să văd cifrele luminoase, dar ştiam că era târziu.

Probabil se făcuse două dimineaţa şi mă simţeam agitată, începeau să-mi vină idei, de exemplu să văd şi restul apartamentului lui Rich. Şi poate şi restul de Rich.

Mintea şi corpul îmi erau supraîncălzite şi nu cred că Rich voia să mă răcorească atunci când s-a dus la bucătărie să aducă sticla de vin răcită. Cât timp a lipsit din cameră, mi-am desfăcut un nasture de la cămaşă.

Şi apoi încă unul.

În timpul ăsta, mi-am schimbat poziţia pe canapea şi am simţit ceva tare şi ascuţit între perne. Am apucat obiectul cu degetele, l-am scos şi am văzut o clamă de păr. Ţineam între degete o agrafa cu strasuri.

Şocul produs de acea bijuterie de cinci centimetri a făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Agrafa lui Cindy nu putea să cadă printre perne decât dacă Rich şi Cindy s-ar fi zbenguit pe canapea.

Am pus agrafa pe măsuţa de cafea şi mi-am ridicat privirea când s-a întors Rich cu sticla. A văzut agrafa, a văzut privirea din ochii mei. A deschis gura să zică ceva, dar n-a ieşit niciun sunet.

Mi-am întors privirea, să fiu sigură că nu-mi vede durerea.

Am mormăit că era târziu, că-i mulţumesc pentru vin şi că o să ne vedem dimineaţă.

Am plecat cu pantofii pe jumătate încheiaţi şi cu inima pe jumătate frântă. Mi-am găsit maşina pe strada unde o lăsasem şi am vorbit singură în drum spre casă.

— Ce, eşti geloasă? am ţipat. Pentru că e o prostie să fii geloasă! Atenţie, neuroni: Rich plus Lindsay? Asta e o mare, mare prostie!

Capitolul 69

Când Pet Girl ajunse la casa lui Molly Caldwell-Davis din Twin Peaks, cu panorama ei uimitoare asupra oraşului, petrecerea începuse de ore bune. Pet Girl apăsă pe sonerie, lovi ciocanul până când „Tyco" deschise uşa şi extravaganţa voit amuzantă a formaţiei Scissor Sisters din epoca post-disco năvăli afară în noapte.

Tyco purta hainele lui de petrecere: un boa din pene în jurul umerilor lui zvelţi, inele în sfârcuri şi o chingă neagră de satin. Îi înmână Pet Girl un pahar de şampanie, o sărută pe buze şi-i spuse „Bună, sexoaso!" pe un ton atât de haios, încât Pet Girl râse în loc să-i mulţumească.

Pet Girl trecu pe lângă Tyco şi intră în camera principală, cu decorul ei ameţitor: mese şi canapele având dimensiunile uriaşe din Alice în Ţara Minunilor, pereţi vopsiţi în negru, covoare cu imprimeuri imitaţie de leopard, trupuri împreunate pe pernele de pe duşumea, întregul loc arătând mai degrabă a bordel decât a casa unei fete care lucra la o ceainărie şi avea un fond fiduciar de opt cifre.

Pet Girl o găsi pe Molly, cu corpul ei bronzat şi tonifiat prin yoga, aşezată pe o canapea joasă, aplecată deasupra unei mese cu oglindă, trasând linii cu un pai de argint. Culcat într-o rână, lângă ea, se bălăngănea cu două bătăi în urma ritmului legendarul miliardar din domeniul software, în vârstă de cincizeci şi doi de ani, Brian Caine.

— Ia. Uite. Cine-i? Aici, zise Câine, aruncându-i lui Pet Girl o privire atât de libidinoasă încât acesteia îi veni să-i scoată ochii.

— Molly, zise Pet Girl, întinzând o sticlă de Moet & Chandon de şaizeci şi opt de dolari, asta e rece.

— Pune-o oriunde, spuse Molly întorcându-se cu spatele la Pet Girl când Tyco aduse un teanc de poze. Ţipă de plăcere când apucă instantaneele cu scene de sex pe care băiatul în casă le făcuse musafirilor care şi-o trăgeau în dormitorul ei.

Pe cât de brusc fusese distrasă atenţia lui Molly de la Pet Girl, pe atât de repede se întoarse, ca un bumerang.

— Nu simţi mirosul ăsta? o întrebă Molly. Arde ceva. De ce *stai?*

Pet Girl îşi înăspri expresia.

Se duse în bucătărie, luă din cuptor tigaia cu plăcinta de ciuperci cât o înghiţitură şi aruncă o tavă de friptură de vită Kobe pe pâine prăjită – în valoare de peste şase sute de dolari kilogramul – în vasul de mâncare al câinelui. Apoi se întoarse cu paşi apăsaţi la petrecere.

O strigă pe Molly, în sfârşit surprinzându-i privirea rătăcită de sub fruntea ei goală, plină de botox.

— I-am dat de mâncare lui Mischa, spuse Pet Girl. Nu uiţi să-l plimbi, nu?

— O să-l plimbe Tyco.

— Bine atunci. *Au revoir,* scumpilor.

— Dar abia ai ajuns, se îmbufnă Brian Caine. Pijamaua lui de mătase neagră se desfăcu şi lăsă la vedere sânii bărbăteşti păroşi, dezgustători. Rămâi, o imploră el pe Pet Girl. Vreau să te cunosc mai bine.

— Mda, imediat ce reuşesc să mă abţin să nu vomit, ripostă Pet Girl. Se întoarse pe balerinii aurii pe care-i cumpărase pentru ocazia asta şi-şi făcu drum prin mulţimea neatentă. Se opri să-şi ia înapoi sticla de şampanie pe care o adusese, apoi ieşi repede din casă.

Capitalul 70

Era aproape miezul nopţii când Pet Girl coborî din taxi şi merse pe jos patru străzi, inspirând aerul cald şi umed dinspre ocean pe măsură ce se apropia de apartamentele prăpădite din capătul cel mai îndepărtat al parcului Presidio.

Deschise uşa de la apartamentul ei, îşi atârnă rucsacul într-un cui pe hol şi se duse la bucătărie. Descuie cu cheia uşa mică, glisantă, împingând-o la locul ei în perete. Apoi intră în camera lungă, îngustă, care fusese cândva o cămară şi care acum era lumea ei privată.

Pet Girl apăsă pe întrerupător, inundând cu lumină cele şase acvarii ţinute pe nişte stative pentru tăvi, aliniate de-a lungul peretelui din spate. Îşi simţi frumuseţile desfăşurându-şi corpurile lucioase chiar înainte de a le vedea târându-se silenţios prin cutia de coajă de copac şi frunze – alerte, flămânde, dornice să se hrănească.

Pet Girl deschise un dulap şi-şi scoase instrumentele: cleştele cu mânerul de apucat, cizmele cu bombeu de oţel şi mănuşile de sudor, confecţionate din piele de căprioară, căptuşite cu Kevlar, groase, dar flexibile, cu manşete lungi până la coate.

După ce se echipă, se apropie de cuşca lui Vasuki, admiră corpul puternic, musculos al şarpelui, inteligenţa din ochii săi, simţind o comunicare aproape telepatică cu kraitul ei preferat.

Trase în sus capacul greu de pe cuşca şarpelui şi-l prinse cu cleştele, zicând:

— Poţi să mănânci când ne întoarcem acasă, puiule.

Îl puse cu grijă într-o faţă de pernă şi apoi într-o cutie pentru transportul animalelor de companie, pe care o încuie.

După aceea, luă unul dintre puii de şarpe-jartieră dintr-un bazin pepinieră şi îl aruncă în cuşca lui Vasuki, pentru ca animalul ei preferat să-şi găsească recompensa la întoarcere.

Aruncând o ultimă privire în jur pentru a se asigura că totul era în regulă, Pet Girl ieşi din ferma ei de şerpi şi încuie uşa.

Băgă mâna sub bluză şi scoase medalionul vechi pe care îl purta pe un lanţ gros de aur. Era un cadou de la tatăl ei şi înăuntru avea poza lui.

Pet Girl duse medalionul la buze, îl sărută şi spuse: „Te iubesc, tati”, apoi stinse lumina.

Capitolul 71

Atmosfera de acasă de la Molly se mai potolise faţă de când fusese Pet Girl acolo, în urmă cu două ore. Zeci de lumânări se scurgeau în suporturi, tăvile cu mâncare erau goale, iar invitaţii la petrecere care-şi pierduseră cunoştinţa pe podea sforăiau şi zvâcneau, dar erau cu siguranţă *duşi*.

Din bucătărie se auzea un sunet ca de metal târşâit pe duşumea. Pet Girl îngheţă, se ascunse după o canapea, pregătită să pretindă că fusese acolo tot timpul. Dar când o siluetă o trânti pe întuneric, aproape că ţipă.

— Mischa! Şşşşş! Mângâie capul mătăsos al câinelui de vânătoare, străduindu-se să-şi potolească bătăile inimii. Te-a dus Tyco la plimbare? şopti ea desfăcând lesa câinelui de zgardă. Mischa dădu din coadă, se ghemui şi făcu pipi pe covor, apoi îşi feri capul, aşteptându-se să fie certat – dar nu fu.

Pet Girl îi spuse câinelui să stea, apoi urcă repede scara care se încolăcea strâns până la nivelul al doilea. Dormitorul lui Molly se afla la capătul holului, iar de sub uşa închisă nu răzbătea nicio lumină.

Pet Girl răsuci mânerul de alamă.

Dar dacă se trezeşte careva?

Ce se întâmplă atunci?

Intră în cameră şi închise uşa în urma ei, rămase tăcută în semiîntuneric, cu pulsul zvâcnindu-i în urechi şi simţurile ascuţite de pericol – cu fiorul acela incomparabil.

Patul se afla exact în faţa ei, aşezat între două ferestre, plin dintr-un capăt la celălalt de o amestecătură de corpuri goale.

Un cearşaf mototolit, cu un fel de imprimeu de animal, era răsucit aproape ca o sfoară şi lega uşor trupurile la un loc.

Pet Girl încercă să-şi dea seama cui îi aparţineau părţile de corp şi, când se simţi pregătită, îşi puse mănuşile şi-l scoase pe Vasuki din cutie.

Şarpele, atent la noul mediu, se tensionă în mâinile lui Pet Girl, iar aceasta simţi puterea letală pură a lui Vasuki. Ca toţi şerpii krait, Vasuki era nocturn, agresiv noaptea. Şi nu mâncase de trei zile.

Capul lui Vasuki se legănă când Pet Girl îl ţinu deasupra patului. Sâsâi şi, brusc, corpul lui subţire, ca de oţel, se zvârcoli în mâinile proprietarei. Fu nevoie numai de o fracţiune de secundă pentru ca şarpele să alunece din strânsoarea lui Pet Girl, să cadă pe cearşafuri şi să se strecoare printre faldurile lenjeriei.

Se camuflă instantaneu. Era complet invizibil.

Pet Girl icni, de parcă ar fi simţit cu adevărat durere.

Vasuki dispăruse. Planul ei scăpase de sub control.

Preţ de o secundă, Pet Girl îşi imagină că ar aprinde lumina să-l

caute pe Vasuki şi ar inventa o poveste în caz că s-ar trezi cineva – dar Molly n-ar crede nimic din ce i-ar spune.

Pur şi simplu n-ar merge.

Dezgustată de sine, îngrozită de ce s-ar întâmpla cu Vasuki dacă ar fi găsit, Pet Girl aruncă o ultimă privire inutilă asupra patului luminat de lună. Nimic nu se mişcă.

Strânse cutia de transportat animale şi ieşi din dormitorul lui Molly, închizând uşa la loc, pentru ca măcar Mischa să fie la adăpost.

Afară din casă, începând să parcurgă pe jos lungul drum de pe Twin Peaks Boulevard, Pet Girl îşi dădu asigurări că totul avea să fie bine. Oricât de îngrozitor era să îl piardă pe Vasuki, şarpele nu avea acte de identitate.

Nimeni nu putea să stabilească o legătură între *ea* şi Vasuki.

Capitolul 72

în timp ce eu şi Conklin vorbeam cu ea în salon, Molly Caldwell-Davis mă privea de parcă încerca să-şi revină după o amnezie profundă. Avea ochii roşii şi răspundea monosilabic, cu o voce guturală, între lungi momente de pauză în care se străduia să-şi aducă aminte ce se întâmplase în noaptea precedentă.

— Molly, ia-o încet, spuse Conklin. Ia-o de la început şi povesteşte-ne despre petrecerea de azi-noapte, bine?

— Vreau. Avocata.

Deasupra noastră se auzeau zgomote apăsate de paşi.

Ambulanţa venise şi plecase, dar dormitorul lui Molly colcăia de poliţişti care cercetau locul crimei. Tot sus, Claire şi doi dintre asistenţii ei aşteptau să plece echipa de anchetatori ca să-şi poată face şi ei treaba.

Se auzi vocea lui Claire peste balustradă.

— Lindsay, poţi să urci? Trebuie să vezi asta.

— Ai *nevoie* de un avocat, Molly? întrebă Conklin. Pentru că nu eşti suspectă. Vrem doar să înţelegem ce s-a întâmplat aici, ştii? Pentru că ceva s-a întâmplat.

Molly privea în gol peste umărul lui Conklin când m-am ridicat de la masă şi m-am îndreptat spre scări. Charlie Clapper m-a întâmpinat în hol, spilcuit, binedispus, la fel de ironic ca întotdeauna.

— E o reluare, Lindsay. O grămadă de amprente, fără armă, fără sânge, fără bilet de sinucigaş, fără semne de luptă. Am prelevat şase sticle de medicamente prescrise şi nişte prostii luate de pe stradă, dar nu cred că avem de-a face cu o supradoză. Cred că aici a fost ori Sodoma, ori Gomora şi Dumnezeu şi-a spus cuvântul.

— Sincer, nu ştiam că eşti aşa familiarizat cu Vechiul Testament, am zis eu uitându-mă pe după Clapper ca să văd mai bine pe patul din spatele lui.

— Da, mama se trage din Vechiul Testament, zise el.

Aş fi râs, dar ceea ce apucasem să zăresc din locul crimei făcuse brusc totul prea real. Am mormăit „ţinem legătura” şi am trecut pe lângă el în dormitorul lui Molly, unde doi bărbaţi goi zăceau morţi.

Băiatul era întins pe jos, cu capul într-o parte, părea adolescent. Părul de un blond platinat era aranjat cu ţepi, iar ochii săi verzi erau încă deschişi. Părea că se târâse spre uşă când sucombase.

Bărbatul mai în vârstă era pe pat, într-o poziţie pe jumătate fetală, grăsimea de pe burtă atârnându-i ca un şorţ peste organele genitale. Şi el avea ochii deschişi. Nu murise în somn.

Aşa arăta moartea provocată de krait. Sistemul nervos central este afectat şi se ajunge la paralizie musculară. Victimele nu mai pot să respire.

— Când au murit?

— Încă sunt calzi, Lindsay. Mi-ar plăcea să-ţi dau un interval mai exact, dar tre' să-ţi zic că au murit între şase şi douăsprezece ore în urmă. Molly a zis ceva util?

— Nu. Doar cele patru cuvinte urâte: „Vreau să vină avocata".

Claire oftă:

— Înainte să se oprească din vorbit, Molly mi-a zis că puştiul mort era băiatul ei în casă, îl chema Jordan Priestly. Ea-i zicea Tyco.

— Tyco, la fel ca firma de jucării? A, înţeleg, băiat de jucărie.

— Dar n-am avut nevoie să-l identifice pe tataie ăsta. E Brian Caine.

— O-o.

— Mda. *Acel* Brian Caine. Tony Tracchio ar face bine să se dea cu alifie, zise Claire, pentru că Caine Industries o să i-o tragă rău de tot.

Claire le spuse asistenţilor ei să apuce colţurile cearşafului şi să înfăşoare corpul lui Caine în el, pentru a păstra probele şi abia apoi să-l bage în sacul de cadavre.

— Când terminaţi aici, îmi zise, tu şi Conklin să veniţi la morgă. N-o să mă grăbesc deloc cu domnii ăştia, o să le fac o examinare externă mai atentă decât le-a făcut mama lor la naştere.

Capitolul 73

Am coborât înapoi în bucătărie şi am văzut-o pe Christine Rogers alături de Molly şi Conklin.

Rogers era o celebritate şi pe bună dreptate, o avocată bună-la-toate pentru oamenii bogaţi. Era o blondă cu ochii gri, îngrijită şi drăguţă, arătând dezamăgitor de tânără pentru un partener principal la o mare firmă de avocatură, care avea un birou cu numele ei pe uşă. E doar o presupunere, dar probabil că doamna Rogers cerea o mie de dolari pe oră.

A trebuit să mă întreb de ce Molly Caldwell-Davis avea nevoie de un tun când şi o praştie ar fi fost prea mult.

Nu o consideraserăm suspectă pe Molly.

Ne înşelaserăm oare?

O mie de întrebări îmi veniră în minte. Molly îi cunoştea pe soţii Bailey? Dar pe Sara Needleman? Unde era Molly când fuseseră ucişi aceştia? Avea vreo legătură cu victimele muşcăturilor de şarpe de la începutul anilor ’80?

Fata asta bogată, pe jumătate drogată, era destul de solidă, de deşteaptă, de motivată să fie un ucigaş în serie?

Şi dacă era aşa, ce-o apucase să omoare oameni în propriul pat?

Christine Rogers arăta obosită, dar părul îi strălucea, bluza ei era apretată, iar costumul Armani cu dunguliţe costa cât salariul meu pe o lună. Avocata asta putea să aibă programul nebun al unui partener principal, dar avea o atitudine foarte profesională.

— Doamna Caldwell-Davis doreşte să colaboreze, spuse ea. Când s-a dus la culcare, în jurul orei unu şi jumătate dimineaţa, Brian Caine şi Jordan Priestly erau în viaţă. Când s-a trezit, cândva după ora zece, erau morţi.

Am privit-o pe Rogers în ochi şi am zis:

— Poate dacă-şi adună gândurile, unul sau două dintre ele ar putea să ne ofere un indiciu.

— Orice s-a întâmplat, clienta mea a dormit în timpul ăsta şi a scăpat printr-o minune, spuse Rogers. Vreau ca poliţia, superiorii, presa, toată lumea, inclusiv Dumnezeu să ştie că Molly nu a avut nicio legătură cu decesele bunilor ei prieteni. Este devastată că au murit. Şi nu are nimic de ascuns.

— Minunat, zise Conklin. Molly, începem cu începutul. Avem nevoie de o listă cu toţi cei care au fost aici aseară, inclusiv furnizorul, curierii şi persoana care-ţi plimbă câinele.

Molly se uită la Conklin cu ochii ei mari, înroşiţi. Avea salivă uscată în colţurile gurii.

— Tyco mi-a plimbat câinele. Eu am gătit pentru petrecere, iar Brian s-a ocupat de bar. Nu cunoşteam nici jumătate din lumea care a

venit, ăsta e adevărul. Fiecare a adus pe cineva care a adus pe altcineva.

— Să începem cu cei pe care îi cunoşti, zise Conklin.

Capitolul 74

Era după-amiază târziu când eu şi Conklin am intrat în sala de autopsie şi am văzut corpul lui Tyco întins pe masă. Avea ochii închişi, dar colecţia lui de piercinguri sclipea într-un borcan de oţel inoxidabil de sub lampă.

— Aproape că renunţasem, ne zise Claire. Dar ia uitaţi-vă aici.

Ridică braţul drept al băiatului şi îmi dădu lupa ca să văd ceea ce ea numea „două puncţii minuscule clare".

Lângă mine, Bunny Ellis, asistenta numărul unu a lui Claire, trase fermoarul celui de-al doilea sac de cadavre, cel în care se aflau rămăşiţele lui Brian Caine.

M-am întors şi, pentru o clipă înfricoşătoare, mi s-a părut că Brian Caine era în viaţă.

Cearşaful în care era înfăşurat Caine s-a mişcat, dar în timp ce priveam îngrozită, mi-am dat seama că nu Caine se mişca. Era ceva lung şi dungat, abia perceptibil pe modelul pestriţ al cearşafului.

— *Şarpe!* am ţipat. Ăsta e *şarpele!*

Animalul părea lichid aşa cum se prelungea el din sac şi aluneca pe unul dintre picioarele mesei spre duşumea, cu capul turtit, pregătit de atac, unduindu-se pe gresia gri către Claire.

— *Nu te mişca!* strigă Conklin.

Apucă pistolul şi trase către ţinta agilă o dată, de două ori, iar şi iar, arma smucindu-se, gloanţele ricoşând cu zgomot din gresie, împuşcăturile făcând ecou în sală.

Era zero la şase.

Eu aveam mâinile peste urechi şi ochii larg deschişi. Mă uitam fix la şarpele care continua să se apropie, acum la doar un metru de vârful cizmelor lui Claire.

Am văzut groaza de pe chipul ei. Mişcarea ar fi atras şarpele, dar Claire nu avea de ales. Sări pe scara pe care o folosea de obicei să facă poze de sus.

Eu am fugit pe hol.

Era un extinctor pe perete. Am spart geamul cu podul armei, am scos cioburile, am luat toporul de incendiu şi am fugit înapoi în cameră.

Conklin ţintea din nou. Claire stătea pe treapta de sus a scării, iar asistentele ei ţipau şi se urcau pe pereţi.

Am ridicat toporul, am lovit şarpele cu lama şi l-am tăiat în două de la mijloc.

Ambele jumătăţi ale şarpelui continuau să se zbată.

— A murit, nu-i aşa? am strigat eu cu vocea ascuţită şi transpiraţia curgându-mi pe sub cămaşă. Nu mai poate să facă nimic, nu?

Brusc, în minte îmi veniră imagini cu rechini care zăceau pe punţile

bărcilor – presupus morţi – şi care „reveneau la viaţă” să înşface picioarele pescarilor între fălcile lor.

Şarpele *ăsta* încă se zvârcolea, cu gura deschisă, cu colţii lui letali expuşi.

Cu toţii ne uitam înmărmuriţi, absorbiţi de ucigaşul care nu mai murea. În cele din urmă, Conklin ieşi din transă, dispăru în biroul lui Claire şi reveni cu un coş de gunoi din metal, pe care îl răsturnă peste ambele părţi ale şarpelui.

Se aşeză pe coşul de gunoi.

Arăta de parcă stătea pe o bombă.

— Nu, asta e de bine, îmi zise el roşu la faţă, transpirat, cu ochii uşor ieşiţi din orbite. E un moment la fel de bun ca oricare să mă vindec de frica de şerpi.

Cei de la controlul animalelor sosiră la morgă după patruzeci de minute. Îl eliberară pe Conklin şi ridicară coşul de gunoi.

Ambele părţi ale kraitului se mişcau încă.

Partea din faţă scrâşni în aer.

Capitolul 75

Yuki facea curat în frigider ascultând Faith Hill, gândindu-se la ponei tărcaţi şi străini cu picioare lungi, când sună telefonul.

Stomacul i se strânse brusc: „O fi Doc?”

Aruncă buretele în chiuvetă, îşi şterse mâinile pe blugi şi merse la telefonul care cânta pe măsuţa de cafea a mamei ei.

Numărul afişat era de la Departamentul de Justiţie SF. Yuki apăsă butonul de răspuns cu degetul mare şi spuse:

— Castellano.

O oră mai târziu, stătea într-un fotoliu de piele din biroul judecătorului Brendan J. Duffy, aşteptând să ajungă Phil Hoffman.

Duffy arăta tulburat, dar nu voia să facă niciun comentariu până nu ajungea şi Hoffman. Aşa că Yuki folosi timpul să studieze biblioteca judecătorului şi să ia în calcul multiplele posibilităţi. Dar numai una părea probabilă, şi anume că blestematul, nenorocitul de juriu care trebuia să delibereze în cazul lui Stacey Glenn nu ajunsese la un verdict.

Juriul se blocase – din nou.

Aşa că urma ca Duffy să declare procesul nul şi că tupeista aia de regină a frumuseţii care îşi stâlcise în bătaie părinţii neajutoraţi şi iubitori să iasă ţanţoş din închisoare cu mersul ei unduios.

Duffy nu făcea conversaţie de dragul de-a vorbi. Lucra, deschidea dosare, lua notiţe, arunca hârtii la coş, în timp ce razele soarelui de după-amiază se întindeau peste covorul lui persan, iar inima lui Yuki continua să bată SOS în pieptul ei.

În cele din urmă, auzi vocea lui Hoffman în anticameră.

Se aplecă la intrarea în birou, îşi trecu o mână prin părul negru ciufulit şi spuse:

— Scuze, domnule judecător. Yuki. Eram cu soţia în Sausalito. N-am putut să grăbim feribotul.

— Ia loc, Phil, zise Duffy.

Hoffman se aşeză în al doilea fotoliu şi întrebă:

— Aveţi veşti de la juriu?

Yuki deja ajunsese la concluzia că, în momentul acela, Hoffman ar fi la fel de mulţumit şi cu un proces nul, şi cu o achitare. Petrecuse prea mult timp lucrând la cazul ăsta. Dacă se hotăra proces nul, clienta lui era eliberată, iar el putea să se întoarcă la cazurile plătite.

— Am veşti proaste, zise Duffy. A avut loc o bătaie în închisoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hoffman.

— Clienta ta şi-a făcut o prietenă în ultimele două săptămâni şi, din câte înţeleg, prietena asta avea deja o prietenă. A avut loc o luptă la duşuri şi Stacey Glenn a pierdut, zise Duffy. Prietena doamnei Glenn a apucat-o de gât, cealaltă fată a strâns-o pe Stacey de talie şi au tras

amândouă.

Duffy dădu din cap când îşi imaginară cu toţii scena, dar Yuki tot nu vizualiza ce fusese aşa oribil.

— Îmi pare rău, nu înţeleg, domnule judecător.

— E vina mea. Nu explic bine. Capul lui Stacey Glenn a fost separat de şira spinării. Îşi duse o mână la propriul gât şi continuă: gâtul în sine, muşchii şi aşa mai departe erau la locul lor, dar coloana a fost ruptă. Din punct de vedere medical, doamna Glenn a suferit o decapitare internă.

— N-am auzit niciodată de o decapitare internă, zise Hoffman.

— Şi pentru mine e o premieră, dar asta mi-au zis de la Departamentul de Corecţii, pe baza constatărilor autopsiei şi citez, zise Duffy citind dintr-un carneţel: „Proastele alea au transformat-o pe Stacey Glenn într-o păpuşă care dă din cap”.

Yuki se ridică, ieşi în trombă din biroul judecătorului Duffy şi continuă să meargă chiar dacă Phil Hoffman o strigă din urmă. Se îndreptă spre scări, strânse bine balustrada şi se împletici în jos pe scări, gândindu-se la ce final avusese cazul.

Când ajunse în hol, ştiu că trebuia să-l găsească pe Parisi. Trebuiau să se gândească bine ce aveau să declare publicului şi *el* trebuia să se descurce cu asta, pentru că n-ar fi fost bine ca publicul s-o vadă pe ea aproape incapabilă să-şi stăpânească bucuria.

Stacey Glenn primise pedeapsa cu moartea.

Fără condamnare, fără desesizarea instanţei, fără anularea procesului. Asta era sentinţa finală.

Se terminase.

Yuki nu pierduse procesul, iar sociopata Stacey Glenn era moartă.

Partea a patra
DOC

Capitolul 76

Eram cu Cindy la Susie's, la începutul serii, şi chiar şi la şase după-amiaza birtul în stil caraibean era plin.

O nebunie generală.

Formaţia de percuţie cânta; Susie acompania la tobe un concurs de limbo, scandalagiii beţi de tequila cădeau pe masa de biliard, iar Lorraine, care de obicei ştie să anticipeze momentul, îşi pierduse îndemânarea.

Aceasta ne luă comanda de băuturi, se întoarse să ne citească ofertele speciale din seara aceea, apoi încă o dată să ne arate inelul de logodnă şi mai veni o dată să ne întrebe dacă aveam tot ce ne trebuia.

Asta în primele cinci minute.

Am fixat-o cu privirea până s-a retras şi a plecat fugind. Claire şi Yuki aveau să apară din clipă în clipă şi eu încă n-o lămurisem cu Cindy.

— Nu te mai învârti atâta în jurul degetului şi zi odată, îmi spuse Cindy, draga mea prietenă.

Ba chiar forţă lucrurile un pic, aşa încât să sune a provocare.

— Bine. Te vezi cu Conklin?

— Ţi-a *zis?* Uite, nu a început aşa, dar…

— Te *culci* cu el?

— Scuză-mă, dar cine te crezi? Sora Mary Margaret de la Micile Surori ale Centurii de Castitate?

— Da, la naiba, exact asta sunt.

— De ce? Care e problema ta?

Am ridicat halba goală pentru ca Lorraine să-mi mai aducă una.

— O Corona!

— Lorraine, am zis, ia ascultă fază aici. Cindy se culcă cu *partenerul* meu şi mie nu mi-a zis.

— A-ha.

— Păi, nu crezi că, fiind *prietena* mea, ar fi trebuit să-mi zică?

— Nu, nu, Lindsay, spuse Lorraine. Nu mă băga pe mine în asta. Sunt foarte fericită acum şi nu vreau să mă cert cu niciuna din voi.

— Bine, am zis eu. Mai adu-mi una.

— Vin imediat.

— Glumeşti, nu-i aşa, Lindsay? Crezi că ar fi trebuit să-ţi spun că mă văd cu Rich când ştiam că aveai să ne faci pe amândoi să ne simţim prost din cauza asta – şi nici măcar nu ştiu de ce! Cindy se lăsă pe spătarul scaunului şi chiar arăta nedumerită.

— Nu ştii de ce? am zis eu. Am avut senzaţia că mă prăbuşesc, că eu mă înşelam şi ea avea dreptate, că nu fusese frumos din partea mea. Şi că orice făceau Cindy şi Rich împreună era treaba lor.

Cindy nu ştia multe despre povestea mea cu Rich şi eu n-aveam de

gând să-i spun, dar poate avea să-i spună el.

Poate îi spusese deja.

Probabil că pe chipul meu trecu o urmă de îndoială, pentru că Cindy simţi miros de sânge. Se aplecă în faţă, îşi scoase bărbia în faţă şi spuse:

— *Înţeleg*. O faceţi voi doi, Lindsay? Asta e? Zi-mi acum, pentru că dacă te culci cu el, îi trag una de nu se vede.

— Nu. Nu. Nu facem nimic. Nu vrem şi n-am vrut niciodată.

— Bine, zise Cindy. Asta e minunat. Atunci mai zi-mi o dată care e problema?

— E vorba de ierarhie, Cindy…

— Ai înnebunit? Nu eşti şefa mea.

— Dar sunt şefa lui Conklin. Şi noi doi vorbim despre chestii pe care tu n-ar trebui să le ştii, pentru binele tuturor. Şi aş fi vrut să am ocazia să-i amintesc asta.

— Chiar dacă asta ar avea vreo logică – şi nu are, noi doi nu vorbim despre tine. Nu vorbim despre cazurile voastre. Doar facem sex mişto şi ne uităm la filme în pat.

M-am înroşit toată şi am coborât privirea. Cindy tocmai îmi dăduse prea multe informaţii şi mi-o cerusem singură.

Berea îmi stătea în gât când am auzit:

— Hei, fetelor!

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o pe Claire măturând culoarele spre masa noastră. Avea bebeluşul în braţe, pe fina mea, Ruby Rose. Iar în spatele ei veneau Yuki şi Doc.

— N-am terminat de discutat, am mârâit eu la Cindy.

— Foarte bine, spuse ea. Nu aştepta prea mult să-mi ceri scuze.

Capitalul 77

Yuki era aproape euforică de încântare.

Erau toţi împreună, îngrămădiţi în separeul de la Susie's, şi prietenele ei îl plăceau pe Doc. Corecţie. Îşi dădea seama din expresiile lor că îl *iubeau* toate. Doc tocmai le povestea cum fusese ziua lui la Urgenţe.

— Vine o pacientă, zice că de când a început să ia somnifere face tot felul de chestii ciudate în timpul nopţii. Se pare că, fără să-şi dea seama, s-a dus la dulăpiorul cu medicamente şi a înghiţit o cutie întreagă de pastile. Şi-mi arată cutia goală, zise Doc.

Claire se aplecă în faţă şi Yuki avu impresia plăcută că Claire era bucuroasă că mai avea un doctor cu care să vorbească. Îl întrebă pe Doc ce pastile erau acelea.

— Dramamine.

— Pentru rău de mişcare? zise Claire. Alea nu-i fac rău.

Doc zâmbi şi spuse:

— Voia să-i facem spălături la stomac, dar i-am explicat că nu e nevoie. I-am zis: „Helen, eşti pregătită acum, poţi să pleci în croazieră!"

Claire începu să râdă, iar copilaşul se întinse, dădu peste o sticlă de bere, care căzu în poala lui Cindy, iar Lindsay izbucni în râs şi râse până îi dădură lacrimile.

— Scuză-mă că râd, îi zise Lindsay lui Cindy. Nu, vorbesc serios, nu e de râs.

Claire îi dădu copilul lui Doc ca să o şteargă pe Cindy de bere, iar copilul îl trase pe Doc de nas şi îi spuse „Buuu!". El râse, iar fetiţa chicoti făcând bule de salivă.

Şi seara continuă aşa, cu un râset ducând la altul, şi mai mare, iar Yuki se simţea de parcă era ziua ei, poate cea mai frumoasă zi de naştere pe care o avusese vreodată.

Le spuse prietenelor ei că se terminase cazul Stacey Glenn, iar Lindsay povesti despre „şarpele care nu voia să moară" şi Claire îşi întinse braţele ca să arate cât era de lung animalul, fiind cât pe-aci să răstoarne *iar* o bere în poala lui Cindy.

— Serios, e bine să ştiţi ce fel de şarpe era, spuse Doc. Există un antivenin, ştiţi?

— Antivenin? întrebă Cindy.

— Da, dar nu e aşa uşor de găsit. Oricum, pacienţii *mei* nu mai au nevoie de el, Doc. Bine că sergentul Boxer poate să mânuiască un *topor*.

Toată lumea continua să comande bere, mai puţin Doc, care bineînţeles că trebuia să se întoarcă la spital. Apoi veni partea cea mai frumoasă. Când Yuki se ridică să-şi ia la revedere, el o luă în braţe şi o

sărută, dând-o pe spate până când aceasta începu să râdă şi toată lumea strigă şi aplaudă, *toată lumea*, chiar şi oamenii de la alte mese.

— Ne vedem în weekend? întrebă el.

Ea încuviinţă, gândindu-se ce lenjerie să poarte.

Şi apoi Doc plecă.

Imediat după aceea, Cindy spuse că avea întâlnire şi trebuia să meargă acasă să se schimbe, şi plecă şi Claire:

— Trebuie s-o bag p-asta mică la culcare.

— Yuki, nu eşti doar şoferiţa desemnată, eşti *singura* şoferiţă, zise Lindsay.

Yuki nu voia să se încheie seara.

— Ce-ar fi să mergem la mine acasă? Vrei să rămâi la mine în noaptea asta?

— S-a făcut, zise Lindsay dând berea pe gât.

Yuki zâmbi. S-o aibă pe Lindsay numai pentru ea, să aibă şansa de a retrăi seara şi de a vorbi despre Doc – ei bine, asta era cireaşa de pe tort.

Capitolul 78

Am început să trăncănesc de îndată ce am urcat în maşină cu Yuki.

— Doc e fantastic.

— Chiar crezi? Adică, *mersi* şi *da*, nu-i aşa că e *minunat?*

— E mai mult decât minunat. Şi chiar îi place de tine.

— Cum îţi dai seama?

— Pur şi simplu, se vede. Şi apoi sărutul ăla ca la Hollywood în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor.

Yuki râse. Asta este unul dintre lucrurile cele mai frumoase cu care a fost Yuki înzestrată, un râs care poate să facă soarele să răsară noaptea. Între timp, mintea mea o lua înainte şi nu mai aveam răbdare să aştept. Oare Yuki ştiuse? Toată lumea ştiuse în afară de mine?

De îndată ce a pornit motorul şi maşina a început să se mişte, am izbucnit:

— Yuki, tu ştiai că Rich şi Cindy sunt împreună?

— Nuuuuuuu. Serios? Nu pot să cred că nu mi-a zis!

— Exact, am spus eu. Cum mă simt eu ştiind că partenerul meu se culcă cu una dintre cele mai bune prietene ale mele?

— Se potrivesc totuşi, zise Yuki făcând stânga, şi maşina coborî dealul cu viteză, agitând conţinutul stomacului meu. Mereu i-a plăcut de el, zise ea, dar cui nu-i place? Stai puţin, Linds. Mi-a scăpat ceva evident?

Am dat geamul în jos şi vântul mă lovi în faţă.

— Vrei să opresc? Ţi-e rău? mă întrebă Yuki.

— Nu, am râgâit eu.

— Bun, deci care-i faza? Partenerul tău se întâlneşte cu prietena ta? De ce e asta o problemă?

Am ridicat geamul, lăsându-l doar crăpat un pic.

— Eu şi Rich… am avut nişte *momente,* m-am auzit spunând.

Yuki rămase cu gura căscată cât traversă o porţiune dreaptă a drumului şi se opri la un semafor, apoi se întoarse ca să mă privească.

— Ce înseamnă „momente”?

Deodată, am început să-i povestesc lui Yuki tot: cât de aproape ajunseserăm când cazul la care lucram eu şi Conklin ne dusese la Los Angeles; că ne opriserăm înainte ca lucrurile să meargă prea departe şi cum atracţia dintre noi continua să existe; că fuseseră scântei chiar şi când îmi arsese apartamentul şi mă mutasem cu Joe, ba chiar şi în urmă cu o săptămână, când Conklin mă sărutase pe buze, lângă maşină.

Încă vorbeam când Yuki parcă în garajul subteran al blocului ei. Opri motorul şi se întoarse spre mine.

— Eşti îndrăgostită de el?

— Îndrăgostită? Nu ştiu cum să-i spun, dar avem *ceva* special…

— Deci nu e vorba despre Cindy, ci despre Conklin.

Am ridicat din umeri.

— Ai ceva destul de special cu Conklin, pe care l-ai refuzat de mai multe ori şi nu ai nicio intenţie să acţionezi în sensul ăsta, corect?

Eram beată şi eram interogată de prietena mea, procuroarea. Nu aveam nicio apărare.

— Am vorbit despre asta cu el, am zis eu. A fost alegerea mea şi mă bucur că n-am făcut niciodată nimic care l-ar distruge pe Joe.

— Şi ce simţi faţă de Joe? Zi-mi adevărul.

— Îl iubesc.

— Dovedeşte-mi, pentru că în momentul de faţă nu înţeleg.

M-am scuzat, am ieşit din maşină, m-am dus la tomberonul imens de lângă lift şi mi-am vărsat maţele. Yuki stătea acolo cu un pachet de şerveţele umede, cu un braţ petrecut pe după mijlocul meu şi un pachet de gumă.

Dar nu m-a lăsat să scap aşa uşor.

Ne-am întors la maşină şi ne-am reluat locurile, iar ea mi-a zis:

— Spune-mi tot adevărul şi doar adevărul.

I-am povestit că atunci când l-am cunoscut pe Joe simţisem un fulger între ochi şi că fusese reciproc. Şi că din ziua aceea, Joe nu mă dezamăgise niciodată. Că îşi schimbase toată viaţa ca să fie cu mine. Că era nu numai iubitul meu, ci şi cel mai bun prieten al meu, persoana cu care puteam să fiu în largul meu. Că singura mea teamă legată de dragostea mea pentru Joe era să fac pasul următor cu el, pentru că era pentru totdeauna.

— Dacă ne căsătorim, nu pot să-l părăsesc niciodată, am zis eu.

— Şi ăsta e un lucru rău? mă întrebă Yuki.

— E ceva care mă sperie.

— Nu sunt expertă, dar te sperie ceva atunci când ai fost traumatizat, nu? Când cineva pe care-l iubeai a murit?

Am încuviinţat. Vorbea despre Chris, fostul meu partener şi iubit, care fusese ucis la datorie.

Yuki se întinse şi mă luă de mână.

— Lindsay, nu-i nimic dacă există atracţie între tine şi Rich. N-ai ce face. E amuzant, poate, şi plăcut să ai tot timpul pe cineva care e îndrăgostit de tine. Ai hotărât deja că nu e pentru tine, dar e portiţa ta, evadarea ta, pentru că ţi-e teamă să te măriţi. Am înţeles corect?

Începură să-mi curgă lacrimile. Yuki mă strânse şi mai tare de mână.

— Lasă-l să plece, zise ea. Şi pleacă şi tu de lângă el.

Yuki îşi deschise braţele şi mă îmbrăţişă. Ea e micuţă, iar eu sunt cât Amazonul, dar cumva, îmbrăţişarea aia ciudată fu tot ce aveam nevoie. Plângeam în voie, iar Yuki mă mângâia pe păr.

— Ştii ce vreau eu cu Doc? Exact ce ai tu cu Joe.

Capitalul 79

În dimineaţa următoare, Cindy era la biroul ei, uitându-se prin notiţe să verifice că n-a uitat nimic. Apoi găsi: îşi notase interviul neprevăzut pe care i-l luase fetei ce-şi spunea Sammy, adolescenta dependentă de droguri care afirmase că Rodney Booker fusese omorât de nişte „oameni”, nu de o persoană, ci de cel puţin două.

Cindy se simţise bântuită de cuvântul acela – „oameni” – şi-i părea rău că Sammy fugise înainte ca ea să afle mai multe despre ceea ce ar fi putut fi un indiciu important pentru descoperirea ucigaşului lui Rodney Booker.

Cindy o sună din nou pe Lindsay, de data aceasta lăsându-i un mesaj de mulţumire pentru trandafiri. Apoi îşi luă poşeta şi plecă din clădirea *Chronicle*, mergând pe jos la Din Inimă.

Un vagabond cam de vârsta ei, pe nume Angel, îşi flutură zâmbetul placat cu aur şi îi deschise lui Cindy uşa cantinei, cu o reverenţă până la pământ.

— Săru’mâna, domnişoara Cindy Thomas. V-am numit „drăguţa de la Din Inimă”. Am votat cu toţii.

Cindy zâmbi şi îl întrebă pe Angel dacă ştia o fată pe care o chema Sammy. Angel zise:

— Sigur, o ştiu pe Sammy. E înăuntru acum.

Cindy căută cu privirea prin camera mare şi, în cele din urmă, o văzu pe Sammy la linia de servire, oferind prânzul unui şir lung de oameni ai străzii. Sammy purta nişte pantaloni drăguţi, o bluză scumpă în culori aprinse, iar părul ei blond-deschis era împletit frumos pe spate.

Şi, deşi pupilele lui Sammy erau destul de mari să vadă până în partea cealaltă a camerei, adolescenta era clar voluntară, nu clientă acolo.

Cindy traversă camera spre linia de servire şi îi spuse:

— Bună, Sammy. Ai un pic de timp pentru mine?

Sammy păru nu numai agitată, ci şi speriată.

— Nu, zise ea. Pur şi simplu, nu pot.

— Te rog.

— Nu pot să vorbesc aici cu tine, bolborosi ea. Ne vedem la Moe’s peste o jumătate de oră dacă pleci acum.

Cindy o aşteptă pe Sammy la Moe şi, după o oră, îşi comandă brânză la grătar pe pâine de secară. Cum îi veni comanda, se aruncă şi Sammy pe locul din faţa ei.

— Eşti prea de tot, Cindy, zise fata dând din cap. Te-am avertizat să ai grijă, dar, pur şi simplu, nu poţi să stai deoparte.

— Pot să păstrez un secret, zise Cindy, dar nu pot să renunţ la articolul ăsta.

— Nu? Ei bine, tatăl meu m-a pus în arest la domiciliu. Nu vrea să vorbesc cu nimeni, în special cu tine. Fata crănţănea bomboane de mentă şi-şi comandă o Cola. Clasică, îi spuse ea chelneriţei.

— De ce nu cu mine?

— Pentru că îţi cauţi moartea cu lumânarea.

Cindy amestecă în cafea şi spuse:

— Vezi, asta nu înţeleg eu, Sammy. De ce sunt în pericol? Ce e aşa de special la Rodney Booker, încât este periculos să scrii despre el?

— Pentru că cei care l-au omorât nu sunt oameni ai străzii, Cindy. Ucigaşii lui nu vor să fie expuşi, arestaţi, acuzaţi de *crimă*.

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Cindy.

Sammy se lăsă pe spate, cu ochii măriţi de frică.

— Şi eu am nevoie de ajutorul tău, zise. Vreau să scap de aici. Să mă mut din oraş. Dar nu am bani. Facem o înţelegere. Poţi să-mi dai un avans din recompensa aia? Vreo zece mii?

— Nici vorbă, zise Cindy. Banii ăia stau acolo până când ucigaşii Curierului sunt condamnaţi. Pot să-ţi fac rost de vreo două sute de dolari, dacă te ajută.

— Lasă. Mersi, dar nu e cazul. Am zis că am nevoie de ajutor şi, apropo, du-te naibii, zise Sammy.

De îndată ce Sammy plecă din restaurant, Cindy plăti nota şi se întoarse la birou. Sammy ajunsese să o îngrijoreze în cele din urmă. Teama adolescentei putea să fie paranoia drogaţilor dusă la maximum, dar Cindy avea altă senzaţie – că uciderea lui Rodney Booker era legată de ceva mai mare, ceva *organizat*.

Ceea ce însemna că era depăşită de situaţie.

Sună la un număr pe care îl ştia pe de rost.

— Rich, zise, trebuie să vorbim.

Capitolul 80

Conklin îl găsi pe Skip Wilkinson la Macbain's, cu o mână într-un castron cu alune şi cu cealaltă ţinând o halbă de bere proaspăt trasă. Wilkinson era un puşti slăbănog, tuns periuţă, care fusese coleg de academie cu Conklin. Acum lucra la Narcotice şi Moravuri sau cum zicea el: „Droguri şi Curve".

— Deci vrei să vorbim despre Curier, zise Wilkinson.

— Orice poţi să-mi spui. E un caz de omucidere care se învecheşte.

— Da, păi, nu pot să-ţi spun prea multe. Ne-am ciocnit de câteva ori. Era un traficant de droguri mărunt.

— Ce fel de droguri?

— Cocaină. Ţi-am adus dosarul ăsta.

Wilkinson scoase un dosar cu colţurile protejate din servieta lui ponosită şi i-l dădu lui Conklin.

— N-am avut niciodată destule suspiciuni rezonabile ca să-l arestăm. Era scârbos ce făcea.

— Ce făcea? întrebă Conklin.

Nu exista mandat de arestare, nici fotografie judiciară, numai nişte notiţe scrise de mână şi prinse pe spatele dosarului marcat CURIERUL ISUS. Nu-i aflaseră numele.

— Transforma adolescente în traficanţi. Avea o întreagă reţea. Le trimitea pe stradă să vândă. Nu sunt sigur dacă făcea sex cu ele. Toate astea sunt zvonuri de pe stradă, nu am avut surse de încredere. Aşa că am trimis câteva poliţiste pe stradă, am aşteptat să muşte momeala, dar n-a făcut-o.

— Şi aţi renunţat? Uite, nu vreau să vă critic. Noi n-am avut timp să lucrăm la cazul ăsta decât vreo câteva ore…

— N-am renunţat, zise Wilkinson. Dar, după cum am spus Conklin, era un traficant mărunt. Cocaina e rea, dar suntem copleşiţi de metamfetamină, care e mult mai rea. Copiii o făceau în subsoluri. Era uşor şi ieftin, dar de când cu crizele violente din cauza efedrinei, metamfetamina a luat amploare. Reţeaua de consumatori e imensă, scapă de sub control. Se implică şi crima organizată. Marfa e adusă din Mexic. Nu vreau să te plictisesc cu detalii, dar ne scapă printre degete. Şi omoară copii buni. Iau o dată şi pe urmă nu mai au scăpare.

— Deci Rodney Booker era traficant de cocaină, spuse Conklin. Noi nu ştiam asta.

— L-am fi prins pe Curier în cele din urmă, dar aveam peşti mai mari de prins. Şi apoi, altcineva a ajuns în subsolul ăla înaintea noastră. Şi mă bucur. Îmi pare bine că l-au pus la pământ pe nenorocitul ăla şi că s-au asigurat că nu se mai ridică de acolo.

Capitolul 81

La doar ora opt într-o dimineaţă cenuşie, Cindy stătea între mine şi Conklin şi arăta cu degetul spre o femeie tânără care mergea cu paşi repezi pe Fifth Street.

— Ea e! Cămaşă roşie, coadă împletită blondă. Ea e Sammy!

Sammy îşi auzi numele, întoarse capul, îl văzu pe Conklin alergând spre ea şi o luă la goană de parcă ar fi avut motoare la picioare. Zbură de pe trotuar pe stradă şi se aruncă în faţa unui camion de peşte care acceleră când semaforul se făcu verde.

Am crezut că a agăţat-o camionul, dar acesta băgă într-a treia şi prinse viteză când Conklin îl ocoli prin spate. Alergam şi eu, strecurându-mă prin spaţiile goale de pe strada aglomerată şi de pe trotuare, strigând în timpul ăsta:

— Poliţia! La o parte!

Îl auzeam pe Conklin pufnind nervos, aşa de aproape eram, când mi s-a prins tocul pantofului într-o crăpătură de pe trotuar şi am căzut. Am rămas fără suflare.

M-am ridicat împleticindu-mă şi un cetăţean mi-a indicat direcţia. Până când i-am prins eu din urmă, Conklin o înghesuise pe Sammy într-un gang dintre două clădiri şi ţipa la puştoaica cu ochii mari care gâfâia:

— Nu mai fugi şi *ascultă!*

Un grup de vagabonzi se ridicară de pe trotuarul din faţa cantinei, unii plecând pe furiş, alţii făcând un cerc în jurul lui Conklin şi al lui Sammy. Era o gaşcă ameninţătoare şi erau mulţi. Le-am arătat insigna şi mulţimea s-a retras boscorodind, făcându-ne loc.

— Vrem să vorbim cu tine la secţie, îi zise Conklin fetei. Vii cu noi, fii un cetăţean bun. Ai înţeles? Cooperează şi nu te luăm în evidenţă.

— Nu. Nu înţeleg. N-am făcut nimic.

— Vezi tu, eu vreau să te cred, zise inspectorul Conklin cu ochii săi căprui înduioşători. Dar *nu* te cred.

Capitolul 82

Douăzeci de minute mai târziu, Sammy, nume de familie încă necunoscut, stătea în faţa noastră în camera de interogatoriu numărul unu, cu camera video spionându-ne din colţul tavanului.

Sammy nu avea acte la ea, dar admise că avea optsprezece ani. Avea vârsta legală, aşa că puteam să o interogăm. Făcusem tot ce putusem să mă împrietenesc cu ea, să-i spun că înţelegeam de ce era speriată şi să îi dau asigurări, dar puştoaica nu avea încredere în mine.

Răspunsurile ei erau evazive şi atitudinea ei de rahat îmi spunea că ascundea ceva important. Şi oricât de nervoasă eram, aveam o senzaţie din ce în ce mai clară că orice ştia Sammy putea să ne ajute să rezolvăm cazul Curierul Isus – poate chiar în ziua aceea.

Adolescenta îmbufnată avea cercuri negre sub ochi şi obrajii supţi ai unei dependente de metamfetamină care trece prin faza de sevraj. Rupse un tub de bomboane şi ronţăi una între molari. Am simţit miros de vişine sălbatice şi, pentru prima dată, aş putea să jur că am simţit mirosul fricii la ea.

Oare Sammy se temea că ucigaşul Curierului avea să vină după ea dacă vorbea? Sau era chiar ea implicată în moartea lui?

Am încercat din nou, cu blândeţe.

— Sammy, ce te deranjează?

— Faptul că sunt aici.

— Uite, nu încercăm să te speriem. Încercăm să aflăm cine l-a omorât pe Curier. Ajută-ne şi o să ne asigurăm că nu ţi se întâmplă nimic.

— A, de parcă asta era problema.

— Ajută-mă să înţeleg. Care este problema atunci?

Masca de dură îi căzu. Sammy ţipă:

— Sunt doar un copil! Sunt doar un copil!

Asta m-a impresionat şi am vrut să mă retrag. În schimb, am forţat. Mi-am dat jos haina, ca Sammy să-mi vadă arma.

— Lasă prostiile, am zis. Spune-mi ce ştii sau o să-ţi petreci cei mai buni ani din viaţă în închisoare în calitate de complice la uciderea lui Rodney Booker.

Conklin intră în joc. Îmi vorbi ca unui superior, îmi spuse „Sergent”, îşi înăspri privirea de câte ori Sammy se uită spre el pentru ajutor.

Nu i-am dat copilului din ea nici cea mai mică şansă.

Capitolul 83

Conklin îmi spusese că Curierul avea o reţea de fete care făceau trafic de cocaină, dar nu mă gândisem la o fată ca Sammy: încă drăguţă, bine îmbrăcată, o fată albă care vorbea de parcă ar fi fost crescută cu valori familiale şi ar fi primit o educaţie bună.

Cum reuşise Curierul să o prindă în gheare?

Când am presat-o pe Sammy, a început să plângă, aşa că Rich a făcut vânt unui pachet de şervetele de-a lungul mesei. Sammy s-a şters la ochi, şi-a suflat nasul şi a inspirat adânc.

Apoi a început să vorbească:

— Vindeam cocaină, bine? Curierul ne plătea cu cristale şi le foloseam împreună cu el. Am petrecut zile în şir trăgând pe nas, fără să mâncăm sau să dormim, doar făcând sex în draci! îmi ţipă ea în faţă. Orgasmele alea excesive, de zece, douăzeci de ori, unul peste altul…

— Sună *minunat*, i-am zis.

— Mda, răspunse Sammy nesesizând sarcasmul. *Ireal.* Apoi ne ducea cu maşina la muncă şi, când făceam norma, ne întorceam acasă la Curierul Isus.

— Când fete eraţi?

Sammy ridică din umeri.

— Trei sau patru. Nu locuiam mai mult de cinci în casă în acelaşi timp.

— Scrie aici numele lor, zise Conklin aducându-i fetei un carnet şi un pix. Sammy reveni cu picioarele pe pământ şi îi aruncă lui Conklin o privire care voia să zică: „Ai înnebunit?”.

— Cum adică vă ducea cu maşina la muncă? am întrebat-o. Avea maşină?

— Curierul avea o camionetă, bineînţeles.

Vocea lui Sammy începea să cedeze. Conklin ieşi din cameră şi se întoarse cu o cola energizantă, pe care i-o dădu fetei, iar ea goli doza cu o sorbitură lungă.

M-am gândit la Rodney Booker, bărbatul arătos care fusese la Stanford, făcuse parte din Corpul Păcii, apoi decăzuse şi se apucase de afaceri cu droguri, cărora le dăduse o întorsătură originală şi deosebit de crudă.

Sammy descrisese oroarea, aparent fără să înţeleagă ce-mi provoca mie greaţă. Booker ţinuse un harem voluntar de adolescente care făceau trafic de droguri şi le făcuse dependente de un drog care le aducea partide uluitoare de sex – până când se consumau şi *mureau.*

Booker fusese un diavol al timpurilor moderne.

Sigur că îl omorâse cineva.

Am întrebat-o pe Sammy unde era camioneta lui Booker şi ea ridică

din umeri încă o dată.

— Habar n-am. Mi-am făcut datoria civică? Acum îmi daţi voie să plec, vă rog?

Conklin insistă:

— Stai să văd dacă am înţeles bine. Booker prepara met în casa lui?

— O vreme, da, dar era periculos.

Sammy oftă din greu, rămase tăcută câteva secunde, apoi continuă:

— Toată viaţa mea şi-a pierdut sensul când a murit Curierul. Acum, bulangiii ăia de părinţi mă „curăţă". Ştiţi cum e să cazi într-o prăpastie? Aşa e viaţa mea. Îmi pierd minţile.

— A-ha, zise Conklin.

Îi admiram tenacitatea.

— I-ai zis lui Cindy Thomas că ştii cine l-a omorât pe Curier…

— N-am zis niciodată aşa ceva.

— Sergent? spuse Conklin.

— Avem destul, am zis eu ridicându-mă şi îmbrăcându-mi jacheta.

— Ai dreptul să nu spui nimic, îi zise Conklin lui Sammy. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta…

— Mă arestaţi?

Sammy înţepeni când Conklin o ridică în picioare şi îi prinse cătuşele în jurul încheieturilor.

— Vreau să dau un telefon, zise ea. Vreau să vină *tata*.

Capitolul 84

Numele complet al lui Sammy era Samantha Pincus, după cum am aflat când tatăl ei se năpusti în secţia de poliţie ca un uragan.

Neil Pincus era un avocat care lucra pro bono pentru obişnuiţii săraci ai districtului Mission, unde el şi fratele lui aveau împreună o firmă de avocatură în aceeaşi clădire care găzduia Din Inimă.

L-am măsurat din priviri pe Pincus când veni la biroul meu, privindu-mă de sus, şi ceru să-şi vadă fiica. Avea un metru şaptezeci şi şapte, şaptezeci şi două de kilograme, cu indulgenţă, aproape cincizeci de ani, un început de chelie, iar scalpul îi transpira din cauza aburului care-i ieşea din urechi.

— Îmi reţineţi fiica pentru ceva ce a spus fără să fie prezent un avocat? O să vă dau în judecată pe fiecare, individual, şi o să dau în judecată poliţia, aţi înţeles? Nu i-aţi citit drepturile decât când s-a incriminat singură.

— E adevărat, am zis. Dar nu a fost un interogatoriu în custodie, domnule Pincus. Nu i-au fost încălcate drepturile.

— Sam nu ştia asta. Aţi îngrozit-o. Ce i-aţi făcut a fost echivalent cu o tortură. Sunt un avocat al naibii de bun specializat în drepturile omului şi o să vă trimit pe amândoi în *iad!*

Jacobi ne urmărea din spatele geamurilor de sticlă ale biroului său şi alte douăsprezece perechi de ochi din secţie erau aplecate în jos, aruncând doar priviri furişe.

M-am ridicat cât sunt de lungă, un metru şaptezeci şi şapte, plus vreo cinci centimetri tocurile, şi am zis:

— Calmaţi-vă, domnule Pincus. Deocamdată, asta e doar între noi patru. Ajutaţi-vă fiica. Convingeţi-o să coopereze şi n-o să-i facem cazier.

Pincus mârâi dezgustat, încuviinţă şi apoi ne urmă în camera de interogatoriu unde aştepta fiica lui, cu mâinile încătuşate în faţă. Tatăl ei o strânse uşor de umăr, apoi smuci un scaun de la masă şi se aşeză.

— Ascult.

— Domnule Pincus, aşa cum a recunoscut singură, fiica dumneavoastră este o drogată şi o traficantă, am zis eu. A fost implicată cu Rodney Booker, cunoscut şi drept Curierul Isus, decedat în mod violent. Samantha nu numai că vindea cocaină pentru Booker, dar a şi spus unei surse foarte credibile că ştie cine l-a omorât. Este un martor important, de aceea o reţinem, şi avem nevoie să ne spună cine l-a omorât pe Booker.

— Nu recunosc că făcea trafic, ne-a zis Pincus, dar dacă făcea, acum nu mai face şi nici nu foloseşte.

— Păi, atunci, totul e bine, am ripostat eu.

— Ascultaţi, şi eu, şi mama ei ne ţinem de ea. Trebuie să vină

devreme acasă. Nu are voie cu telefon mobil, nici cu computer. Face voluntariat la o cantină, ca să vadă cât de rea poate să fie viaţa – şi lucrează sub biroul meu.

Pincus ridică încheieturile încătuşate ale fiicei lui astfel încât să-i văd ceasul.

— E un GPS. Nu poate să se ducă nicăieri fără ca eu să nu ştiu. Sam a devenit un model de abstinenţă. Vă dau cuvântul meu.

— Asta e tot, domnule Pincus?

Samantha se tângui.

— Nu mai ai pic de decenţă? se burzului Pincus. Booker era un gunoi. Vindea droguri copiilor, care, la rândul lor, vindeau altor copii. Nu numai fiicei mele, ci şi altor fete. Multe fete bune. L-am reclamat.

— Cine? am întrebat.

— Noi, Asociaţia Fifth Street. Căutaţi-o. Am depus o reclamaţie în numele asociaţiei în februarie, şi apoi încă una în martie. Apoi în aprilie. Poliţiştii n-au făcut nimic. Ni s-a zis: „Dacă nu aveţi dovezi, completaţi un formular”.

— Deţineţi o armă, domnule Pincus?

— Nu. Şi vă rog să luaţi o pauză. Eliberaţi-o pe Samantha în custodia mea. Închisoarea, chiar şi pentru o noapte, ar putea să distrugă copilul ăsta.

Am fost de acord să o eliberăm pe fată şi l-am avertizat pe Pincus să nu o lase să plece din oraş.

De îndată ce au părăsit secţia, eu şi Conklin ne-am întors la birourile noastre şi l-am căutat pe Pincus în baza de date. Nu figura cu niciun mandat, dar Conklin a găsit altceva.

— Neil Pincus are permis de portarmă şi deţine un Rohm 22 înregistrat, zise Conklin peste monitorul său. Un pistolaş murdar şi ieftin pentru un avocăţel murdar şi ieftin. Nenorocitul ăla ne-a minţit.

Capitolul 85

Înainte de prânz, eu şi Conklin eram deja în faţa firmei de avocatură Pincus and Pincus, însoţiţi de alţi patru poliţişti. Când s-a deschis uşa, am intrat forţat pe lângă recepţie şi i-am înmânat un mandat lui Neil Pincus.

— Mâinile la vedere, i-am zis.

Pincus clipi năuc.

— Ce?

— Credeaţi că n-o să aflăm de pistol?

— *Chestia* aia a fost furată, zise Pincus. Am reclamat furtul. Avocatul îşi împinse scaunul în spate şi spuse: îl ţineam aici.

Am deschis sertarul din dreapta, jos, al biroului şi am văzut o cutie metalică pentru pistol. Am ridicat capacul şi am văzut cutia din carton a unui Rohm 22. Cutia era goală.

— Ţineaţi cutia pistolului încuiată?

— Nu.

— Unde ţineaţi muniţia?

— În acelaşi sertar. Uitaţi-vă. Ştiu că asta e o încălcare, dar dacă era să am nevoie de pistol, atunci aveam nevoie de el *repede.* Sergent, abia dacă am deschis cutia, zise Pincus. Putea să fie furat oricând în ultimele şase luni. Aici, dacă te întorci cu spatele o clipă, să răspunzi la telefon sau să faci un pipi…

Am trecut în faţa lui Pincus şi am tras restul sertarelor de la biroul lui, în timp ce Conklin făcea acelaşi lucru cu biroul identic al fratelui Al, din camera alăturată.

Apoi toţi şase am forţat fişetele, am răscolit arhiva, ne-am uitat sub pernele de pe canapeaua crăpată de piele. După scurt timp, fraţii Pincus s-au liniştit, au discutat cu clienţii lor făcând abstracţie de noi, s-au comportat normal de parcă nici n-am fi fost acolo.

Negăsind nimic, eu şi Conklin ne-am dus la casele fraţilor Pincus, una situată în Forrest Hill, cealaltă pe Monterey Boulevard. Vecini buni, locuri în care nu erau copii cu probleme. Le-am cunoscut pe cele două soţii cumsecade, Claudia şi Reva, ambele rugate de soţii lor să coopereze.

Ne-am familiarizat cu interiorul şifonierelor, dulapurilor, cuferelor şi cutiilor de unelte ale familiilor, iar soţiile Pincus ne-au lăsat de bunăvoie să le inspectăm maşinile.

Casele lor străluceau de curăţenie, la fel ca nişte cearşafuri albe atârnate la uscat într-o zi însorită.

Executarea acelor mandate fusese epuizantă fizic şi psihic. Eram extenuată şi deprimată şi după atâta muncă nu găsiserăm nimic.

Oare pistolul lui Neil Pincus fusese folosit pentru a-l omorî pe Curier?

Tot nu ştiam, dar dacă era să ghicesc unde se afla pistolul ăla acum, aş fi zis că ucigaşul îl aruncase de pe pod după executarea lui Rodney Booker. Iar acum era îngropat de nisipurile mişcătoare de pe fundul golfului San Francisco.

Capitolul 86

Eu şi Conklin ne-am urcat în maşina poliţiei, pe care o parcaserăm în faţa casei lui Alan Pincus.

Îi datoram o explicaţie lui Jacobi şi ştiam că o s-o ia razna când aveam să-i spun că ne petrecuserăm ziua vânându-l pe ucigaşul Curierului în timp ce un psihopat îi omora pe prietenii primarului cu o reptilă veninoasă.

Tocmai voiam să-i spun asta lui Conklin, dar acum, că eram singuri în maşină, nu mai puteam evita ceea ce era atât de evident.

Conklin opri radioul, se jucă cu cheile de la maşină o clipă, apoi spuse:

— Cindy ţi-a zis despre… ă… noi.

— Mda. A fost chiar o surpriză, am zis eu, susţinându-i privirea până când cedă el.

— A zis că te-ai supărat.

Am ridicat din umeri.

— Îmi pare rău că nu ţi-am zis, Linds…

— Hei. Sunt OK. Serios, am minţit eu. Odată ce am stat şi m-am gândit la asta, mi-am dat seama că vă potriviţi.

— E numai de vreo săptămână.

— Nu contează. Cum zice Jacobi: „Vă iubesc, copii!”

Conklin râse şi râsul ăla spuse tot. Se simţea minunat cu prietena mea îndrăzneaţă, obraznică, cu suflet mare şi nu voia să se termine.

Tipul care mă sărutase cu o săptămână în urmă dispăruse. Sigur, îl respinsesem şi, sigur, nu era proprietatea mea. Dar, chiar şi aşa, durea. Mi-era dor de Richie care visa la mine.

M-am întrebat dacă se culca cu Cindy ca un mod indirect de a se culca cu mine. Era un gând mizerabil, deloc demn de mine, dar – *ha!* – am gândit asta oricum.

Şi mi-am adus aminte de sfatul lui Cindy:

— Lasă-l să plece. Şi pleacă şi tu de lângă el.

Conklin îmi urmărea faţa să detecteze vreun semn, poate o binecuvântare din partea mea, aşa că m-am bucurat când a ciocănit cineva în geam. Era Alan Pincus, întors devreme de la serviciu.

Era mai solid decât fratele lui mai mare şi avea mai mult păr. Altfel, semănau ca două picături de apă.

Am coborât geamul.

— Sergent Boxer? Aţi terminat aici? Pentru că vreau ca familia mea să-şi reia viaţa normală.

— Am terminat deocamdată, dar nu plecăm.

— Înţeleg.

— Dacă apare ceva ce-ar trebui să ştim, sunaţi-ne.

— Pe cuvânt de cercetaş.

Pincus ridică trei degete, apoi se întoarse şi mărşălui până la uşa din faţă. Făcea mişto de noi? Nu-mi dădeam seama. După ce-a intrat, i-am zis lui Conklin:

— Hai s-o sunăm pe Cindy.

Capitolul 87

Mai târziu în ziua aceea, eu, Cindy şi Conklin eram aproape singuri în barul MacBain's Beers O' the World. Aveam o masă în spate, un castron cu alune uscate şi cola dietetice.

Cindy era roşie la faţă şi asta n-avea nicio legătură cu faptul că stătea aproape de partenerul meu.

— I-aţi lăsat să plece? Nu i-aţi ţinut, strâns…

— Sună ca un cântec pop, râse Conklin şi era aşa de captivat de Cindy încât chiar cântă câteva versuri: „Ţine-mă, strânge-mă, nu mă lăsa niciodată să plec…" Dar Cindy n-avea dispoziţia necesară.

— Cum poţi să râzi de mine?

Lui Conklin i se şterse zâmbetul de pe faţă.

— Cin, am fi făcut asta dacă am fi putut, dar nu putem să-l punem sub urmărire. Deocamdată.

— Dar lucraţi la cazul ăsta? Juraţi pe ce aveţi voi mai sfânt?

Şi eu, şi Conklin am încuviinţat, iar Conklin a adăugat:

— Lucrăm serios la caz.

Cindy îşi luă capul în mâini şi mârâi:

— L-am pus pe tipul ăsta pe prima pagină din *San Francisco Chronicle* „Curierul Isus, sfântul străzii". Şi el ce făcea, de fapt? Transforma adolescente în traficanţi de droguri? Şi credeţi că de asta l-a omorât cineva? Doamne Dumnezeule! Ce mă fac acum?

— Fă ce faci mereu, i-am zis prietenei mele. Spune adevărul. Oricum, Cindy, asta e o poveste mai bună, nu?

Ochii ei se măriră când văzură ditamai titlul în mintea ei.

— Pot să citez surse de încredere apropiate de Departamentul de Poliţie din San Francisco?

— Da, sigur.

Conklin plăti nota şi toţi trei am ieşit din bar împreună. Cindy s-a întors la *Chronicle*, unde avea o şedinţă de urgenţă cu şefa ei, iar eu şi Conklin ne-am dus la secţie.

Înapoi în atmosfera sumbră a biroului, Conklin şi-a deschis laptopul. Eu am sortat mesajele care veniseră în lipsa noastră şi am găsit unul de la St. Jude pe care Brenda îl marcase URGENT. Formasem jumătate din numărul lui McCorkle, când Conklin a exclamat:

— Incredibil!

M-am oprit.

— Ce-ai aflat?

— Camioneta lui Rodney Booker este confiscată, Lindsay. În ziua de după uciderea lui, a fost ridicată dintr-o zonă cu parcarea interzisă.

Am sunat la garaj, am localizat maşina şi am făcut o cerere urgentă să ne fie adusă la laboratorul de criminalistică.

Fundătura noastră tocmai se deschisese larg.

Şi asta i-am strigat peste umăr lui Jacobi, care venea spre noi suflând foc pe nări, când am fugit cu Conklin din biroul poliţiei.

Capitolul 88

Pe la şapte în seara aceea, anchetatorii de la locul crimei profitau cât puteau de mandatul nostru pentru a percheziţiona camioneta lui Booker. Cerebralul Brett Feller şi însoţitorul lui musculos, Ray Bates, dezmembraseră camioneta albastră în mormane de părţi asortate şi găsiseră geanta Curierului prinsă sub un scaun din spate cu o coardă elastică.

Cei doi tineri încă nu terminaseră. Au deşurubat bucşe şi bolţuri şi au scos jante, sperând să găsească o doză secretă ascunsă pe acolo sau o armă, dar când eu şi Conklin am deschis geanta din piele maro, în stilul celor purtate de poştaşi, şi ne-am uitat înăuntru, am zis:

— Faceţi loc, băieţi! Asta e!

Am scos obiectele din geantă. Conklin le înşiră pe masă, iar Feller, un tip ciudat de douăzeci şi patru de ani cu un pic de tulburare obsesiv-compulsivă şi intenţia de a deveni următorul Gil Crissom{14} aranjă totul în pătrate şi făcu fotografii.

În tot timpul ăsta, inima-mi bătea cu putere şi, sincer, am fost şi eu surprinsă de propriul meu entuziasm.

În ultimele săptămâni, tot alternasem stările în care ba îmi păsa, ba nu-mi mai păsa de Curierul Isus. La început, renunţasem la el, considerându-l doar unul dintre zecile de oameni ai străzii care erau ucişi în fiecare an în vreo dispută pe un loc de dormit sau un deget de băutură.

Când Cindy a zis „Nimănui nu-i pasă”, mie deja îmi păsa.

Când s-a dovedit că Curierul Isus fusese traficant de droguri, iar mi-am pierdut interesul. Acum se metamorfozase într-un prădător fără conştiinţă, iar pe mine mă treceau fiorii gândindu-mă la Curierul Isus.

Cine îi făcuse de hac tipului ăstuia?

Ce vom afla din lucrurile lui?

Când i-am deschis geanta, m-am simţit ca şi cum tocmai mă trezisem în dimineaţa de Crăciun şi găsisem tot sacul lui Moş Crăciun răsturnat sub bradul meu.

Mi-am scos carneţelul şi mi-am notat tot.

De la unu la paisprezece, erau numai diverse obiecte mărunte: un sandvici mucegăit într-o pungă sigilată, câteva teancuri de bancnote legate cu cauciuc în funcţie de denominaţie – nu păreau să fie mai mult de două mii de dolari.

Era o Biblie uzată, pe care era scris numele Rodney Booker pe foaia de gardă, şi ceea ce părea să fie prada cea mai importantă: şase pliculeţe cu o pudră albă, strălucitoare – poate o sută optzeci de grame de cristale de metamfetamină.

Dar adevăratul interes îl prezenta obiectul cu numărul cincisprezece: un dosar de piele, cam de treisprezece pe douăzeci de

centimetri, cum folosesc turiştii pentru a-şi păstra biletele de avion şi paşapoartele.

Conklin deschise dosarul, scoase conţinutul şi desfăcu hârtiile, ţinându-le de parcă erau *Manuscrisele de la Marea Moartă*. Când partenerul meu puse hârtiile pe masă, Feller făcu poze, iar eu am numit documentele cu voce tare.

— Fişă de revizie pentru camionetă. Schimbare ulei şi lubrifianţi, două sute şaptezeci şi şapte de mii, trei sute patruzeci şi patru de kilometri. Arată a bilet de loterie câştigător, cinci numere din opt, datat cu o zi înainte să fie găsit cadavrul Curierului.

Am notat câteva chitanţe de depunere, puţin peste trei mii în numerar în decurs de trei zile, şi chitanţe de la restaurante fast-food.

Dar când Bates de la CSI găsi portofelul Curierului ascuns în căptuşeala portierei, conţinutul lui aproape că aruncă în aer pereţii laboratorului de criminalistică.

Capitolul 89

Portofelul era subţire, din piele de capră de bună calitate, cu iniţialele RB marcate cu aur într-un colţ. Am scos carnetul de şofer al lui Booker şi am găsit o bucată de hârtie galbenă în compartimentul de bancnote.

Am desfăcut-o, ochii mei înregistrau datele, creierul meu, un pic defazat, încerca să le înţeleagă.

— Asta este un contract de vânzare-cumpărare, am zis. Rodney Booker a cumpărat un autobuz de la un magazin de maşini uzate din Tijuana, pe 2 mai, cu câteva zile înainte să moară. Zice aici că era un autobuz şcolar vechi, din o mie nouă sute optzeci şi trei.

M-am holbat la hârtia galbenă, dar în mintea mea vedeam intersecţia dintre Market şi Fourth imediat după ce explodase un autobuz şcolar vechi, ce umpluse aerul cu o ceaţă sângeroasă, iar strada cu bucăţi de cadavre.

Zece oameni nevinovaţi muriseră atunci.

Alţii fuseseră răniţi şi rămăseseră cu cicatrice pe viaţă.

Mi-am amintit cum stătusem pe vine printre cioburi, vorbind cu anchetatorul de incendieri premeditate, Chuck Hanni, care îmi arătase părţile sparte şi bucăţile topite din ce mai rămăsese din spatele autobuzului şi-mi spusese că vehiculul fusese un laborator mobil de metamfetamină.

Proprietarul autobuzului nu fusese niciodată identificat.

— Ce a zis Sammy? l-am întrebat pe partenerul meu. Curierul pregătise met în casă, dar devenise prea periculos?

— Da.

Am mai scos o hârtie din portofel. Era albă, simplă, de cincisprezece pe zece centimetri, cu o margine lipicioasă, evident ruptă dintr-un carneţel, împăturită în două. Pe hârtie era scris de mână un borderou, cu pesos convertiţi în dolari. Un cuvânt mâzgălit mi-a sărit în ochi: efedrină, principalul ingredient din metamfetamină.

Conklin îmi respira peste umăr.

— Aia e o semnătură, nu? J ceva Gomez.

— Juan.

Numele Juan Gomez era la fel de comun ca John Smith. Poate nu însemna cine ştie ce, dar ăsta era numele din actul de identitate al celui care pregătea metamfetamina şi fusese azvârlit peste intersecţia dintre Fourth şi Market, ucis de explozie înainte să se lovească cu capul de un stâlp de iluminat.

Nici nu-mi venea să cred ce comoară ţineam în mâini.

Rodney Booker se extinsese de la vânzările mărunte de cocaină la ditamai producţia de met. Cumpărase ingredientele, angajase pe cineva s-o prepare, cumpărase un autobuz şi îl transformase în

laborator de met.

Şi în prima lui cursă cu droguri, laboratorul lui Booker trimisese zece oameni la Dumnezeu. Mottoul Curierului nu mi se păruse niciodată aşa ironic ca acum: Iisus salvează.

Capitolul 90

Yuki făcea gimnastică cu antrenorul ei de pe video când sună intercomul şi din cutia de pe perete răsună vocea portarului:

— A venit doctorul Chesney.

Yuki jubilă.

Doc ajunsese mai devreme! Se auzi soneria şi Yuki deschise uşa larg, iar Doc o sărută. Yuki profită de asta cât putu, trecându-şi mâinile prin părul lui blond à la Ricky Schroder, şerpuindu-se şi gemând în prag.

El îi zâmbi şi o întrebă:

— Te bucuri să mă vezi?

Ea încuviinţă, zâmbi şi răspunse:

— Îhî, apoi se sărutară din nou, iar Doc închise uşa în spatele lui cu o lovitură de picior.

Asta era de nepreţuit: cum săruturile astea erau numai ale lor.

Numai ea şi Doc se sărutau aşa.

— Bună, iubitule. Cum a fost azi? zise Yuki, când avu iar gura liberă, râzând la ideea că face o glumă de „cuplu”.

Când făcuse aşa ceva ultima dată?

Făcuse vreodată aşa ceva?

— Nu prea rău, iubito, zise Doc luând-o pe sus şi purtând-o în braţe până la canapea, unde o lăsă uşor jos, printre pernele prea umflate, dar ea spuse „oof” oricum şi el se aşeză lângă ea.

— O înţepătură de albină, o claviculă ruptă şi un copil pe care aproape că l-am adus pe lume în sala de aşteptare, zise Doc, atingându-i părul, mângâindu-i tunsoarea periuţă pe care el o începuse cu foarfecă în urmă cu câteva săptămâni şi care îi plăcea aşa de mult.

Şi ei începea să-i placă.

— Orice zi în care nu sunt înţepat cu o seringă de un pacient pozitiv HIV este o zi bună pentru mine, spuse el.

— Sunt de acord, răspunse Yuki. Deci eşti entuziasmat, împachetat, gata de plecare?

Pentru că ea era. De îndată ce-şi închidea fermoarul de la geantă, aveau să plece în weekendul lor prelungit de Ziua Eroilor către Napa, plimbarea romantică, hotelul acela frumos şi patul imens cu privelişte.

— Sunt. Dar mai întâi trebuie să-ţi spun ceva.

Yuki îi căută privirea. Recapitulând în gând ultimele minute, îşi aminti că Doc arăta cam nervos când deschisese ea uşa, dar cum şi ea se simţea cam emoţionată, pusese asta pe seama marelui weekend ce îi aştepta. A faptului că în curând aveau să facă dragoste pentru prima dată.

Acum, zâmbetul lui era nesigur şi asta o alarmă.

Weekendul lor avea să fie întrerupt?

Sau era ceva mai grav?

— John, ce s-a întâmplat? S-a întâmplat ceva?

— Depinde cum priveşti lucrurile, răspunse el. O să fie dur ce urmează să-ţi spun, Yuki. O ţinea de mână, dar continua să privească în jos. Problema este că dacă spui cuiva prea devreme, eşti încrezut. Dacă-i spui prea târziu, îl dai peste cap. În cazul nostru, e şi prea devreme, şi prea târziu…

— Mă sperii, John. Spune odată!

— Acum câteva zile, când ai spus că nu ai mai făcut sex de vreo doi ani…

— A fost o prostie din partea mea. E *adevărat*, dar aveam emoţii. Pur şi simplu, m-a luat gura pe dinainte.

Doc o fixă cu ochii lui albaştri-cenuşii:

— Nici eu n-am mai făcut sex de vreo doi ani.

— Tu? Fugi de aici. Nu te cred.

Yuki revedea totul cu ochii minţii: se gândea cum *ea* se dusese la spital să-l vadă pe Doc după accident; cum *ea* fusese de acord să-i arate oraşul; cum, după primul lor sărut, *ea* se aruncase într-unul mai lung şi mai sexy, exact aşa cum făcuse şi acum.

Ea conducea toată fantezia.

El doar se lua după ea.

Yuki era îngrozită. De ce nu o ascultase pe mama ei?

„Fii ca lebădă, Yuki-e. Ţine cap sus. Înoată puternic şi tăcut.” Nu avea răbdare. În schimb, semăna cu tatăl ei. Tanchistul.

— Te rog, spune odată.

Şi atunci îi spuse, cu o voce ezitantă, iar povestea ieşi fragmentată ca un joc de puzzle. Şi deşi Yuki abia reuşea să înţeleagă ce îi spunea el, vederea i se îngustă şi capul îi vui.

Apoi, totul deveni negru.

Capitolul 91

Stăteam într-un scaun şubred, faţă în faţă cu Yuki şi Cindy la Casa Loco, un birt mexican de lângă apartamentul lui Cindy, specializat în fajitas cu pui de două stele. Afară se întunecase, iar ferestrele ne reflectau imaginile lipsite de culoare, făcându-ne să arătăm ca nişte stafii.

Mai ales Yuki.

Cindy o şi sprijinea pe Yuki, dar o şi presa să ne dea mai multe informaţii când sosi Claire şi se aruncă pe scaunul de lângă mine.

— Ai procedat corect că nu te-ai dus cu el, îi spuse Cindy lui Yuki. Nu poţi să iei decizii când ai creierul varză.

Chelneriţa adolescentă ne luă farfuriile şi Claire comandă cafea pentru toate patru.

— Mă tot gândesc că poate era mai bine să fi fost mai puternică, spuse Yuki. Pur şi simplu să urc în maşină şi…

— Şi dacă nu te-ai fi simţit mai bine? o întrebă Cindy. Îţi dai seama ce îngrozitor ar fi fost weekendul ăsta dacă ai fi fost blocată în Napa cu cineva care putea să-ţi provoace repulsie?

— Nu-mi place când îndulceşti lucrurile, Cindy.

— Păi, am dreptate, nu-i aşa?

— Ia staţi să înţeleg şi eu, zise Claire punându-se la curent cu cele povestite de când vorbise ea cu Yuki la telefon. Doc s-a născut cu organe genitale ambigue? Doctorii nu ştiau sigur dacă e băiat sau fată?

Yuki încuviinţă, ştergându-şi lacrimile cu un arătător.

— I-au spus părinţilor lui că dacă îl obligau să fie fată n-avea să afle niciodată.

— Aici au greşit, am spus eu.

— E tragedia naibii, Yuki, zise Claire. Sunt sigură că părinţii erau presaţi să spună cunoscuţilor ce sex are copilul. Oricum, a fost o teorie bazată pe aspecte practice. Chiar dacă cromozomii erau XY, dacă organele erau încurcate, au făcut operaţia. „E mai uşor să faci o gaură decât un stâlp”, se zicea. Şi apoi sfătuiau părinţii să se poarte cu copilul ca şi cum ar fi fată. Să-i dea estrogen în adolescenţă şi, ce Dumnezeu, avea să fie fată.

— I-au pus numele Flora Jean, izbucni Yuki. Cum ai zis, Claire, au luat un băieţel şi l-au transformat în fată! Dar el nu s-a simţit niciodată fată, niciodată – pentru că nu era fată. O, Doamne! E scârbos!

— Şi el a inversat procesul la ce vârstă? întrebă Claire.

— A început când avea douăzeci şi şase de ani. Apoi, totul a fost un iad vreo patru sau cinci ani.

— O, Doamne! Săracul! am zis eu.

Yuki îşi ridică privirea spre mine.

— Sunt nebună după Doc, Lindsay. E un dulce. E amuzant. M-a văzut şi ca o nebună isterică, şi ca o bleagă absolută. Mă înţelege – dar cum să nu mă gândesc că e un tip care a fost fată?

— Of, Yuki. Cum a rămas cu el?

— A zis că o să mă sune în weekend. Să ieşim la cină săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă.

— Doc ţine la tine, am zis eu. Îţi arată cât de mult ţine la tine spunându-ţi ce s-a întâmplat. Dându-ţi timp.

— Nu ştiu ce să fac, spuse Yuki cu vocea gâtuită.

Cindy o ţinu în braţe şi o lăsă să plângă până când Claire se întinse peste masă şi luă mâna lui Yuki într-a sa.

— Dulceaţă, nu te mai chinui aşa. Pare complicat, dar poate că nu e. Şi nu trebuie să hotărăşti nimic acum.

Yuki dădu din cap da şi începu iar să plângă.

Capitalul 92

Am ajuns la secţie înainte de opt luni dimineaţa şi am găsit un plic gros pe biroul meu. Avizul de însoţire arăta că Sf. Jude îl trimisese de la Divizia de Cazuri Nerezolvate şi ştampilase plicul URGENT, URGENT, URGENT.

Mi-am amintit atunci – McCorkle mă sunase şi eu nu-l mai căutasem pe urmă. Am rupt plicul, am scos un carnet zdrenţăros de detectiv şi pe copertă am găsit lipit un bilet de la McCorkle.

„Boxer, uită-te aici. Persoana asta le-a cunoscut pe ultimele victime ale şerpilor din 1982 şi pe câteva dintre celelalte. Aşteaptă să o suni."

Am sperat că „persoana" era un indiciu fierbinte care nu se răcise peste weekend, pentru că deocamdată tot ce aveam despre ucigaşul cu şerpii erau ştiri negative în presă şi cinci cadavre care se răsuceau în mormânt.

Conklin nu venise încă, aşa că am omorât câteva minute în camera de cafea, punând lapte şi zahăr în ultimele picături de zaţ rămas de la schimbul de noapte.

Când m-am întors la birou, partenerul meu tot nu ajunsese, iar eu nu mai puteam să-l aştept.

Am deschis carnetul unde un post-it verde fosforescent marca un interviu vechi de douăzeci şi trei de ani, luat unei figuri sociale importante, Ginny Howsam Friedman.

Ştiam câte ceva despre Ginny Friedman.

La un moment dat, prin anii '80, fusese măritată cu un viceprimar, decedat între timp, iar acum era măritată cu un cardiolog foarte cunoscut. Era o protectoare a artelor şi o pictoriţă talentată, la rândul ei.

Am trecut rapid cu privirea peste notiţele mâzgălite şi am văzut unde-şi subliniase McCorkle numărul ei de telefon, pe care l-am format.

Friedman răspunse la al treilea ţârâit şi, spre surprinderea mea, spuse:

— Sunt liberă dacă veniţi acum.

Am lăsat un bilet pe scaunul lui Conklin şi mi-am luat Explorerul la plimbare către adresa lui Friedman din Pacific Heights.

Casa înzorzonată cu alb şi albastru a lui Ginny Friedman se afla pe Franklin Street, una dintre străzile cu case victoriene complet renovate, care fac din San Francisco o minune vizuală.

Am urcat treptele şi am apăsat pe sonerie, şi o femeie încântătoare, cu părul cărunt, de vreo şaptezeci şi ceva de ani, mi-a deschis uşa.

— Intraţi, doamnă sergent, spuse ea. Mă bucur să vă cunosc. Cu ce să vă servesc? Cafea sau ceai?

Capitalul 93

Eu şi doamna Friedman ne-am instalat în câte un fotoliu de răchită pe veranda din spate şi dumneaei a început să-mi povestească despre crimele cu şerpi care terorizaseră înalta societate din San Francisco în 1982.

Friedman amestecă în cafea şi spuse:

— Trebuie să fie o legătură între crimele acelea vechi şi cele recente.

— Şi noi credem la fel.

— Sper că vă pot ajuta, zise Friedman. I-am spus locotenentului McCorkle că a fost absolut oribil când oamenii ăia de vază au început să moară în ’82. Ne-am speriat de moarte. Şi noi n-am ştiut de ce muriseră până când Christopher Ross a fost găsit cu un şarpe încolăcit la subraţ.

— Îl cunoşteaţi pe Christopher Ross?

— Foarte bine. Eu şi primul meu soţ ieşeam adesea cu el şi soţia lui. Era un tip arătos. Îi plăceau senzaţiile tari, avea o personalitate exuberantă şi era bogat, bineînţeles. Grămezile lui de bani făceau grămezi de bani, la rândul lor. Chris Ross avea totul. Şi apoi a murit. Unii au spus că a fost dreptate divină, îmi spuse Friedman. Că un şarpe a fost ucis de un alt şarpe – dar mi-o ia gura pe dinainte.

— Nu vă grăbiţi, am răspuns eu. Vreau să aud toată povestea.

Friedman încuviinţă şi povesti:

— În 1982, predam la clasa a cincea de fete din şcoala Katherine Delmar Burke, în Sea Cliff. Sunt sigură că aţi auzit de ea.

Auzisem. Sea Cliff era o comunitate de elită de pe ţărmul oceanului, extraordinar de frumoasă, populată de cei extraordinar de bogaţi.

— Fetele purtau uniforme verzi cadrilate şi dansau în jurul unui stâlp simbolic în fiecare an, cu panglici şi tot tacâmul. Sara Needleman şi Isa Booth au fost elevele mele în ’82. Tot nu-mi vine să cred că au murit! Aveau nişte vieţi ca în poveşti. Iar când le-am cunoscut eu, erau amândouă nişte copile încântătoare. Ia uitaţi-vă aici!

Friedman îmi dădu un album mic din piele, cu pagini transparente, plin de poze. Dădu la ultima pagină şi îmi arătă o fotografie de grup cu fete de zece ani aranjate pe rânduri decalate.

— Asta e Isa. Asta e Sara. Iar copila asta, sărăcuţa, cea cu ochii trişti, era mereu exclusă, spuse Friedman despre o fată cu păr închis la culoare, până la umeri.

Copilul îmi părea cunoscut, dar, deşi m-am străduit, n-am putut să-mi aduc aminte de unde.

— Era fiica nelegitimă a lui Christopher Ross, explică Friedman. Mama ei era menajera lui Ross, iar Ross plătea pentru educaţia fiicei

lui la Burke. Eu am ajutat-o să fie primită acolo. Celelalte fete îi cunoşteau situaţia, desigur, iar unele dintre ele erau răutăcioase. Odată i-am spus: „Dragă, ce nu te omoară te face mai puternică” şi asta a părut să o încurajeze atunci. Apoi Chris a murit, iar soţia lui, Becky, care înainte se făcuse că nu observase nimic, a concediat-o pe mama Normei şi a lăsat-o, pe ea şi pe copilul ei, fără niciun ban. Chris probabil a crezut că o să trăiască veşnic şi nu le-a trecut în testament. Oricum, biata Norma a fost retrasă de la şcoală. Şi să ştiţi că am avut dreptate. Asta n-a omorât-o, cred că a făcut-o mai puternică.

M-am holbat la fotografia fetiţei cu ochii trişti şi, deodată, piesele puzzleului s-au aranjat cu atâta forţă, încât aproape că le-am auzit îmbinându-se. Când am cunoscut-o pe Norma Johnson, avea părul blond-caramel şi avea treizeci şi trei de ani.

— Ultima dată, continuă Friedman, am vorbit cu Norma în urmă cu vreo zece ani. Îşi făcuse o afacere de prestări servicii, se folosise de vechile contacte pentru a găsi de lucru. Mi s-a confesat odată când am luat prânzul la Fort Mason şi, vă zic, domnişoară sergent, deşi nu-mi face nicio plăcere, Norma era foarte supărată. Ştiţi cum o numeau fetele alea bogate pe fosta lor prietenă din şcoală? O numeau „Pet Girl”.

Capitolul 94

Conklin se aşează pe un scaun în biroul lui Jacobi, dar eu eram atât de agitată că nu puteam să stau jos. Începeam şi să mă panichez. O interogaserăm pe Norma Johnson de două ori, şi tot de două ori o eliminaserăm ca suspectă şi îi făcuserăm vânt.

— Îmi scapă mie ce e evident aici? mă întrebă Jacobi. Sau ţie îţi scapă?

Mâinile lui dolofane erau împreunate pe biroul lui aglomerat.

— Poate mie. Ce e evident?

— Te-ai gândit că Ginny Friedman ar putea fi vinovată? Nu numai că recunoaşte că o ştia pe una dintre victimele de atunci, dar le ştie şi pe jumătate din victimele actuale.

— Are un alibi serios, Jacobi. Nu am zis?

— Ai zis că are alibi, Boxer. Vreau detalii.

Uneori, să-i raportezi lui Jacobi era ca şi cum te înţepa cineva cu ace de bambus pe sub unghii. Uitase oare că lucraserăm împreună mai bine de zece ani? Uitase că înainte el îmi raporta mie?

— Când au avut loc crimele, Ginny Friedman era într-o croazieră pe Mediterana, pe o barcă cu pânze, i-am zis. A aflat despre crime când barca a ancorat săptămâna trecută în Cannes. Franţa.

— Ştiu unde e Cannes, spuse Jacobi, pronunţând s-ul.

— Am biletul ei de avion dus-întors şi documentele de călătorie de la *Royal Clipper* pe biroul meu. Ambarcaţiunea a plecat din port înainte de uciderea soţilor Bailey şi s-a întors abia după moartea lui Brian Caine şi a lui Jordan Priesdy.

— Eşti sigură?

— I-am verificat paşaportul, am răspuns eu. Fotografia era recentă şi ştampilele erau corespunzătoare. Nu a fost în San Francisco în ultima lună, Jacobi, nicio şansă. Dar McCorkle o verifică, oricum.

Jacobi ridică receptorul, apăsă pe toate cele cinci butoane corespunzătoare liniilor, ca să nu primească niciun apel. Apoi, îşi fixă privirea asupra mea.

— Zi-mi mai multe despre această Pet Girl.

I-am povestit lui Jacobi că tatăl lui Johnson, Christopher Ross, nu fusese căsătorit cu mama Normei, că aceasta doar schimba aşternuturile şi dădea cu aspiratorul în conacul acestuia.

— Ross era atât de bogat, încât nu-l atingea niciun scandal, am zis eu, cel puţin cât a fost în viaţă. După ce a murit, mama Normei a fost dată afară şi mica Norma a devenit oficial o paria. Tăticul ei nu i-a lăsat nimic. Prietenele ei au început s-o trateze ca pe un gunoi. Apoi a început să lucreze pentru ele.

— Avea chei de la casele lor, adăugă Conklin, şi parolele de la sistemele lor de securitate. A mai avut şi o grămadă de ocazii. Ce a zis,

Lindsay? Că nimeni nici măcar nu ştia că fusese acolo. Că aşa le plăcea clienţilor.

— Avea numai zece ani când a fost omorât tatăl ei? întrebă Jacobi.

— Da. Nu putea să-i fi omorât ea pe bogătaşii ăia din anii ’80. Dar faptul că tatăl ei a fost o victimă putea să o inspire.

— Copiatoare, zise Jacobi.

— Aşa credem şi noi, am spus eu.

Jacobi bătu cu palma în birou, stârnind praful.

— Arestaţi-o, zise el. Duceţi-vă după ea.

Capitolul 95

Stăteam lângă Conklin la masă în camera de interogatoriu, gata să intervin dacă era nevoie, dar el avea totul sub control. Normei Johnson îi plăcea de el, iar Conklin îi arăta ce persoană de treabă era el, un tip în care puteai să ai încredere – chiar dacă erai o nenorocită de psihopată.

— Nu înţeleg de ce nu ne-ai spus că tatăl tău a fost ucis de un şarpe, Norma, zise Conklin.

— Mda. Păi, v-aş fi spus dacă m-aţi fi întrebat, dar ştiţi, n-am făcut legătura între moartea tatălui meu şi povestea asta decât când aţi spus că soţii Bailey şi Sara au fost omorâţi de un şarpe.

— Brian Caine şi Jordan Priestly? Pe ei îi cunoşteai?

— Nu prea bine. Lucrez pentru Molly Caldwell-Davis ocazional şi l-am întâlnit pe Brian acasă la ea o dată sau de două ori. Jordan era acolo tot timpul, dar nu eram prieteni.

— Ai lucrat pentru Molly în seara de douăzeci şi patru?

— Trebuie să verific în agendă, a, ba nu, stai. N-a avut petrecerea pe douăzeci şi patru? Pentru că am fost invitată. Am trecut pe acolo, nu cunoşteam pe nimeni, am salutat-o pe Molly şi am plecat după vreo zece minute. Nu avea nevoie de mine să-l plimb pe Mischa.

— Ce fel de relaţie aveai cu Molly? Cum ai descrie-o?

— Păi, de afaceri, dar relaxată. Am cunoscut-o printr-un fost prieten de-al meu. Poate aţi auzit de el. McKenzie Oliver?

— Vedeta rock care a murit de supradoză?

Norma Johnson se juca cu o şuviţă de păr.

— Mda, el. Nu eram împreună în perioada aia.

Conklin îşi notă ceva în carneţel şi întrebă:

— Ce părere ai despre toate astea, Norma? Ştii pe cineva care ar fi putut să-l omoare pe tatăl tău şi apoi, după douăzeci şi trei de ani, să omoare o grămadă de oameni pe care-i cunoşti?

— Nu, spuse Johnson, dar oraşul ăsta e foarte mic, domnule inspector. Toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Râcile pot ţine şi câteva generaţii. Dar chiar şi aşa, nu cunosc niciun criminal. De asta sunt sigură.

Atitudinea lui Johnson era rezervată, aproape arogantă – şi asta era o nebunie. Pentru a treia oară se afla într-o cămăruţă împreună cu poliţişti. Trebuia să ştie că e suspectă. Avea motive să aibă emoţii, chiar dacă era nevinovată.

Ar fi trebuit să întrebe dacă avea nevoie de avocat. În loc de asta, se juca cu şuviţele de păr şi flirta cu Conklin.

Mi-am făcut o notiţă mentală: „Să-i spun lui Claire să verifice raportul autopsiei lui McKenzie Oliver”.

Şi încă una: „Să aflu dacă Norma Johnson avea acces la un şarpe

veninos sau dacă deţine unul”.

M-am scuzat, am ieşit din camera de interogatoriu şi m-am dus lângă Jacobi, în spatele geamului-oglindă. Împreună, am privit-o şi am ascultat-o pe Norma Johnson povestindu-i lui Conklin despre pedigriul ei.

— Nu ştiu dacă ştiţi, dar tatăl meu era stră-stră-strănepotul lui John C. Fremont.

— Pionierul? Exploratorul care a făcut harta drumului spre California chiar înainte de goana după aur?

— Chiar el. Am sânge albastru în vine, domnule inspector. N-am nimic împotriva parveniţilor pentru care lucrez, în caz că la asta vă gândiţi. John C. Fremont a rămas în istorie şi a început de jos, la fel ca mine. A fost un copil din flori.

— Sunt foarte impresionat, Norma. Aşa că te rog să mă ajuţi. Tu cunoşti San Francisco mai bine decât oricine. Sus, jos, în toate direcţiile. Eu sunt pe dinafară. Nici măcar nu m-am născut aici.

— Vreţi să ştiţi cine i-a omorât pe toţi oamenii ăia? V-am spus deja. Habar n-am.

Conklin zâmbi, arătându-şi gropiţele.

— De fapt, voiam să te întreb cine crezi că ar putea să fie următoarea victimă a ucigaşului cu şarpele.

Johnson se lăsă pe spătarul scaunului, apoi îşi înclină capul într-o parte şi îi zâmbi lui Conklin.

— Cine o să moară data viitoare? Ştiţi, cercul meu devine din ce în ce mai strâns. Mă gândesc că următoarea victimă aş putea fi chiar eu.

— Rahat! i-am zis lui Jacobi. N-mi place cum sună asta. Ce are de gând să facă?

— Puneţi-o sub urmărire, răspunse Jacobi. N-o scăpaţi din ochi.

Capitolul 96

Am pierdut-o pe Pet Girl de îndată ce a ieşit din clădire. Dacă se făcuse nevăzută în traficul pietonal de pe Bryant sau sărise într-un taxi, nu ştiam, dar stăteam cu Conklin ca proştii pe stradă, cu ochii în soare, căutând din priviri o blondă îmbrăcată în negru şi văzând orice, numai asta nu.

— Încearcă s-o suni, i-am zis lui Conklin. Zi-i că mai ai o întrebare. Stabileşte să vă vedeţi.

— Am înţeles, spuse Conklin. Să aflu unde e.

Am mormăit un „scuze" pentru comportamentul meu à la Jacobi şi l-am privit pe Conklin formând numărul lui Johnson şi ascultând robotul telefonic.

— Bună, Norma. Sunt inspectorul Conklin. Sună-mă, da? Am o întrebare scurtă pentru tine.

Îşi lăsă numărul şi închise.

— Hai să…

— … Să-i verificăm locuinţa, zise el.

Am bombănit un „Deşteptule", el a râs, apoi ne-am îndreptat spre maşină. După treizeci de minute de trafic, am parcat aproape de poarta parcului Presidio, care dădea pe Twenty-fifth Avenue.

Presidio datează de mult timp. Mai întâi a fost o fortăreaţă spaniolă chiar în Golful San Francisco, apoi a găzduit armata când a fost confiscat de armata SUA în 1846. După aproape o sută cincizeci de ani, a devenit privat, un ansamblu combinat de clădiri rezidenţiale şi de afaceri.

Renovarea a dat naştere unor clădiri frumoase din cărămidă roşie, cu verande albe, ce readuceau în atenţie stilul colonialist. Alte clădiri au fost lăsate în paragină şi se prăbuşeau treptat în golf.

Adresa lui Pet Girl arăta că apartamentul ei era în partea pitorească şi mai ieftină a fostelor barăci, departe de unde ne aflam noi. Ce m-a frapat pe loc a fost că locuinţa Normei Johnson era la o distanţă de unde se putea vedea Sea Cliff, locul unde fusese la şcoala Burke şi unde căzuse în dizgraţie.

Crezusem că statutul era important pentru ea. Atunci de ce se pusese singură în bătaia puştii şi mai cumpărase şi muniţie?

Am mers repede cu Conklin prin împrejurimile împădurite, aglomerate în acea zi de lucru cu surferi care se schimbau în parcare, bucurându-se de briza ce bătea dinspre plaja Baker.

Apoi am zărit apartamentul Normei, una din două locuinţe cu câte o curte mică în faţă. Gardul avea nevoie de nişte vopsea, iar pe iarba înaltă din faţa uşii ei zăcea o bicicletă, de parcă ar fi fost aruncată acolo în grabă.

Am ciocănit, am strigat-o pe Norma, am ciocănit din nou mai tare,

tot fără răspuns. Mi-am amintit cum Pet Girl îi spusese lui Conklin: „Următoarea victimă aş putea fi chiar eu”.

— Condiţii de urgenţă, Rich. Poate s-a rănit singură. Poate e pe moarte.

I-am zis să spargă uşa, dar Conklin puse mâna pe clanţă şi-o răsuci, iar uşa se deschise. Aveam arma în mână când am intrat în apartamentul lui Pet Girl. Era mic şi curat, cu mobilă ce părea luată la mâna a doua, cu excepţia unui tablou al lui Christopher Ross cu o ramă elaborată, aflat pe măsuţa din hol.

Am auzit paşi înăbuşiţi şi un zăngănit, dar nu am putut să identific nici zgomotul, nici direcţia din care venea.

Cu Conklin în urma mea, m-am dus în spatele micului duplex, strigând:

— Norma, sunt sergentul Boxer. Era uşa deschisă. Poţi să vii, te rog? Trebuie să discutăm.

Era linişte peste tot.

I-am făcut semn lui Conklin să rămână la parter, iar eu am urcat scările. Camerele de sus erau atât de mici, încât puteam să văd fiecare colţ, dar tot am răscolit paturile, dulapurile, am căutat panouri desfăcute în perete, am verificat zidăria.

Unde naiba era îngrijitoarea?

Am căutat în ambele camere, în baie şi în dulapuri încă o dată, dar Norma Johnson nu era acolo.

Pet Girl invizibilă devenise încă o dată invizibilă.

Capitalul 97

M-am speriat de bubuitul unor obiecte grele care cădeau pe podea la parter, apoi am auzit iar zăngănitul acela, ca un fulger surd, poate o uşă glisantă grea, şi voci.

„Conklin vorbeşte cu Norma Johnson.”

Când m-a strigat el, eu eram deja la jumătatea scărilor.

Partenerul meu era în bucătărie, privind fix într-o despărţitură care mi se părea prea îngustă să dea în altceva decât într-un dulap de mături. Se pare că într-o spărtură din perete fusese instalată o uşă glisantă, iar în spatele ei, o încăpere care arăta ca o cămară.

— Lindsay, spuse Conklin pe un ton măsurat, Norma are o armă.

M-am apropiat încet de bucătăria de doi jumătate pe trei până am văzut-o pe Johnson. Era cu spatele la cămară. Conklin stătea la doar un metru şi ceva de ea, barându-i ieşirea.

Mi-am întors rapid privirea spre Norma Johnson şi atunci mi-am dat seama că arma ei era un şarpe, pe care îl ţinea strâns în mâna dreaptă. Şarpele era subţire, cu gri şi alb, un krait mortal care plesnea din coadă şi-şi unduia capul la numai câţiva centimetri de gâtul lui Johnson.

— Dă-te din calea mea, inspectore Conklin, şuieră Johnson. Ies pe uşa din faţă şi o să mă lăsaţi să plec. O să încui uşa în urma mea. Şerpii nu vă vor deranja atât timp cât nu faceţi gălăgie şi vă mişcaţi foarte încet.

Când Johnson se aplecă un pic spre Conklin, am văzut interiorul cămării. Pe rafurile metalice înşirate pe perete se aflau câteva acvarii de şaptezeci şi cinci de litri, iar podeaua încăperii era acoperită cu cioburi.

Mi-au îngheţat mâinile când am înţeles de unde venise zăngănitul. Pet Girl răsturnase câteva acvarii, care se spărseseră pe jos. Şerpii erau liberi prin apartament, căutând găuri în care să se ascundă, probabil unduindu-se pe după colţuri în bucătărioara în care stăteam eu şi Conklin.

— Deschide cuptorul şi pune şarpele ăla înăuntru! i-am strigat lui Pet Girl. Acum sau încep să trag.

Pet Girl râse.

— Nu, nu, n-o să fac aşa ceva, zise ea arătându-mi un zâmbet drăguţ pe care nu i-l mai văzusem până atunci. Deci, cum facem, sergent? Mă lăsaţi să plec? Pentru că dacă nu, pentru mine nu mai contează dacă mă muşcă şarpele sau mă împuşcaţi voi. Pentru mine nu e nicio diferenţă.

Pe peretele de deasupra aragazului ticăia un ceas. Am auzit-o pe Norma Johnson respirând precipitată şi l-am văzut pe Conklin albindu-se la faţă. Îi era frică de şerpi, murea de frică, dar stătea acolo

ca o stâncă la o distanţă infimă de ceea ce nebuna de Pet Girl considera un animal de casă. Nu aveam poziţie bună să trag.

— Dă-te la o parte, inspectore, îi spuse Johnson lui Conklin. Salvează-te şi lasă-mă să plec.

— Nu pot să fac asta, răspunse Conklin.

Apoi îşi lansă mâna în aer de parcă voia să prindă o muscă în zbor. Voia să o apuce de încheietură, dar înainte s-o poată înşfăca, Pet Girl aruncă şarpele spre Conklin.

Conklin sări înapoi, dar şarpele zbura prin aer. Partenerul meu îşi ridică mâna în timp ce acesta venea spre el, zbătându-se sinuos, şi se opri în palma lui. I se agăţă de mână timp de o clipă, atârnă deasupra încheieturii, până când Conklin îl scutură şi şarpele căzu pe podea.

Conklin făcu un pas înapoi, ţinându-se de încheietură, apoi îşi întoarse faţa pământie către mine:

— M-a muşcat, spuse el, încremenit. Nenorocitul m-a muşcat!

Capitolul 98

Norma Johnson a luat-o la fugă.

A încercat să treacă cu forţa pe lângă mine, dar mi-am revenit din transa provocată de groază, am prins-o de braţ şi i l-am sucit la spate.

Umărul i-a pocnit şi Norma a ţipat, dar durerea n-a oprit-o. A apucat o cană de cafea cu mâna liberă şi, ţinând-o strâns de parcă era o piatră, şi-a luat avânt şi mi-a ţintit maxilarul.

Eu m-am ferit şi i-am dat una în genunchi cât am putut de tare. Ea a ţipat din nou şi a căzut la pământ. Urla. Am răsucit-o pe stomac, i-am îndoit braţele la spate şi am încătuşat-o, în timp ce strigam la Conklin:

— Rich! Întinde-te pe canapea. Coboară-ţi braţul spre podea ca să fie sub nivelul inimii. *Acum!*

Conklin merse în camera următoare clătinându-se, de parcă era deja pe moarte. M-am uitat la ceas, am pus mâna pe telefon şi am sunat la dispecerat s-o anunţ pe Kam că Rich Conklin fusese rănit.

— Avem nevoie de o ambulanţă imediat, am zis eu dând adresa. Sună la spital, spune-le că victima a fost muşcată de un şarpe. E un krait. K-R-A-I-T. Avem nevoie de antivenin *acum.*

— Şi trimite agenţii să ia captura în custodie.

M-am dus la Johnson, care se zbătea, scoţând nişte ţipete ascuţite, ca nişte chelălăieli. M-am aplecat şi am întrebat-o:

— Ai antivenin aici?

— Dacă aş avea, nu ţi-aş spune ţie, scânci ea.

I-am dat una cu piciorul în coaste, iar ea a urlat. Am întrebat-o din nou.

— Nu. Nu am.

N-am crezut-o. Am deschis frigiderul şi am făcut inventarul. Trei borcane de iaurt, un carton cu ouă. Un pachet de şase beri Coors. Ridichi pălite. Nicio sticluţă care să arate a ceva ce i-ar putea salva viaţa lui Conklin.

Nu pot să mint. Mă simţeam de parcă eram ţintuită de zeci de ochi. Îmi ieşeam din minţi de frică şi, deşi îmi făceam griji pentru partenerul meu, tot mai rămăsese un pic de groază şi pentru mine.

M-am uitat la duşumea în timp ce mă duceam în sufragerie, unde Conklin stătea întins pe o canapea bleu cadrilat, cu braţul în jos ca otrava să nu ajungă la inimă.

Nu trecuse decât un minut sau două de când fusese muşcat, dar habar n-aveam în cât timp muşcătura aia avea să-i paralizeze întregul sistem nervos. În cât timp Conklin n-avea să mai fie în stare să respire.

Era deja prea târziu?

I-am smuls cureaua lui Conklin şi i-am prins-o chiar sub cot, ca un garou.

— Am eu grijă de tine, prietene. Ambulanţa e pe drum.

Panica creştea în mine ca un tsunami, iar lacrimile lucrau din greu să dărâme barajul. Dar nu puteam să-mi las partenerul să vadă asta. Voiam să am măcar zece la sută din curajul lui.

M-am forţat să nu mă mai gândesc care erau şansele să scape.

M-am concentrat pe distanţa dintre noi şi cel mai apropiat spital. M-am gândit la cursa ca în *Amazing Race* pe care aveau să fie nevoiţi să o facă paramedicii ca să care targa de la poarta de pe Twenty-fifth Avenue până la destinaţie.

Şi apoi mai era şi antiveninul.

Cum avea spitalul să găsească antivenin la timp?

Pe când îi ţineam mâna lui Richie şi eram atentă să aud sirenele, m-au vizitat sufletele tuturor celor pe care îi iubisem şi muriseră: Jill, şi Ghris, şi mama – dacă murea Conklin, nu puteam să fac faţă.

Am auzit sirenele urlând şi oprindu-se.

O senzaţie de uşurare m-a cuprins când, douăsprezece minute după ce Gonklin fusese muşcat, paramedicii s-au năpustit pe uşă cu o targă.

Capitalul 99

Am strigat la paramedici şi poliţişti:

— Mişună şerpi veninoşi pe toată nenorocita asta de podea! Sunt *letali!*

— Ai zis că a fost rănit un poliţist? întrebă un agent.

Îl cunoşteam. Tim Hettrich. De douăzeci de ani în poliţie şi unul dintre cei mai buni. Dar între el şi Conklin era o râcă ce se declanşase când Conklin se mutase la Omucideri. Am crezut că poate se urăsc.

— Un şarpe veninos l-a muşcat pe Conklin.

— Un poliţist e rănit, sergent. Intrăm.

În timp ce Conklin era pus pe targă, m-am îndreptat spre locul unde Norma Johnson zăcea încătuşată pe podea. Avea faţa umflată şi din nas îi curgea sânge, dar am avut senzaţia că, dacă un şarpe se târa din cămară şi o muşca, ar fi fost în extaz.

Poate voia să moară la fel cum murise tatăl ei.

Aproape că voiam să i se îndeplinească dorinţa, dar partea mai raţională din mine voia să-i audă povestea.

Voiam să ştiu ce făcuse Norma Johnson, cui şi de ce. Apoi, voiam ca statul să o judece, să o condamne şi să o omoare.

Am stat în picioare lângă ea şi i-am citit drepturile.

— Ai dreptul să nu spui nimic, laşă dezgustătoare ce eşti, am zis eu. Orice spui poate şi, să fii sigură, va fi folosit împotriva ta în faţa unei instanţe de drept. Ai dreptul la un avocat, dacă găseşti unul destul de perfid să te apere. Dacă nu-ţi permiţi un avocat, statul California îţi va asigura unul.

Facem asta chiar şi pentru gunoaie ca tine. Îţi înţelegi drepturile, Pet Girl?

Îmi zâmbi.

Am tras-o de braţe prinzând-o de cătuşe şi am scuturat-o, apăsând-o pe umărul dislocat, facând-o să urle.

— Te-am întrebat dacă-ţi înţelegi drepturile.

— Da, da!

— O iau eu, sergent, spuse Hettrich.

O ridică în picioare şi o împinse afară pe uşă. Voiam să plec şi eu. Dar trebuia să văd ce se afla în cămara aia.

Trebuia să ştiu.

M-am dus la uşă şi m-am holbat la rafturile metalice din camera îngustă. Am văzut şerpii târându-se printre rămăşiţele majorităţii acvariilor, fiecare dintre ei extrem de veninos.

Era şocant să te gândeşti ce intenţii avusese Norma Johnson crescând atâţia şerpi. Câţi oameni spera să mai omoare până avea să fie prinsă?

Ce era în mintea femeii acesteia bolnave?

I-am zis unui agent să încuie şi să sigileze locul, apoi am plecat din casa Pet Girl. Am alergat către ambulanţă şi am urcat chiar când paramedicii îl băgau pe partenerul meu înăuntru.

M-am aşezat lângă Richie, l-am ţinut de mâna sănătoasă şi i-am strâns-o.

— Stau lângă tine până faci flotări. Până arunci cu mingea la coş, i-am zis partenerului meu şi vocea mi se sparse, în sfârşit, într-o mie de cioburi. O să fii bine, Richie. O să fii perfect.

— Bine, zise el aproape în şoaptă. Dar fa-mi o favoare, Linds. Roagă-te oricum pentru mine.

Capitolul 100

Când şoferul ambulanţei viră la stânga, am ştiut că mergeam într-un loc pe care nu voiam să-l mai văd niciodată.

Mama lui Yuki murise la Spitalul Municipal din San Francisco.

Am bătut holurile alea zile în şir, sperând să prind un „înger al morţii", aflând pe parcurs că Municipalul urmărea să facă profit mare, nu să îngrijească pacienţii.

Am strigat şoferului în faţă:

— Spitalul General este mai aproape decât Municipalul.

— Transportăm victima muşcată de şarpe, nu-i aşa, sergent? Antiveninul e pe drum către Municipal.

Am tăcut şi am făcut ce mă rugase Conklin. M-am rugat la Dumnezeu în timp ce îl ţineam de mână şi m-am gândit ce om bun era Richard Conklin, prin câte trecuserăm împreună, ce norocoasă fusesem să-l am ca prieten şi partener.

Maşinile se dădeau la o parte din faţa noastră în timp ce ambulanţa gonea cu sirenele pornite pe Pine, apoi intră brusc în parcare şi se opri cu o zdruncinătură în faţa intrării de la camera de urgenţă.

Uşile se deschiseră şi medicii se căţărară în ambulanţă.

Am alergat pe lângă targa lui Conklin în timp ce era dus prin uşile automate. Lovită în faţă de mirosul îngrozitor de dezinfectant de spital, am simţit un val de panică.

De ce aici?

Dintre toate locurile, de ce a trebuit să-l aducem pe Richie aici?

Apoi l-am văzut pe Doc venind spre noi.

— Elicopterul e pe drum, ne spuse el mie şi lui Conklin. Rich, cum te simţi?

— Speriat ca naiba! zise partenerul meu.

Mi s-a părut că vorbeşte nedesluşit. Mi-am acoperit gura cu mâna. Mi-era teamă că o să-mi pierd controlul. Ca o să-l pierd pe el.

— Simţi vreo amorţeală? îl întrebă Doc pe Conklin.

— Îhî. La mână.

— Încearcă să te relaxezi, zise Doc. Durează ceva până îşi face efectul veninul. Dacă ai fi în junglă, ar fi o problemă. Dar aici avem noi grijă de tine, Rich. O să te faci bine.

Voiam să-l cred pe Doc, dar nu puteam să mă liniştesc până când Rich nu avea să fie din nou pe picioare. Când partenerul meu fu dus de acolo într-un scaun cu rotile, i-am zis că o să fiu în sala de aşteptare şi l-am prins pe Doc de mânecă.

— John, eşti sigur că antiveninul pe care îl aveţi e ce trebuie?

— Am anunţat Acvariul Pacificului de când mi-a zis Claire despre oamenii care au murit de la muşcăturile de krait. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie de antivenin.

— Mersi, Doc, am zis eu plină de recunoştinţă. Mersi că eşti al naibii de deştept.

— N-ai pentru ce, spuse el şi adăugă: mă duc să văd ce face Rich.

Am găsit un colţ mai întunecat al sălii de aşteptare şi am sunat-o pe Cindy. I-am repetat ce îmi spusese Doc. Apoi am sunat la un hotel în Amman.

Acolo era unu dimineaţa, dar după o confruntare verbală, recepţia îmi făcu legătura. Vocea lui era somnoroasă, dar se însenină când mă auzi. Fu un miracol că l-am găsit când aveam mai multă nevoie de el.

— Tocmai te visam, îmi zise el.

— Un vis frumos?

— Cred că eram la circ.

— Şi?

— Mergeam pe sârmă. Purtam un costum din ăla elastic. Cu ceva strălucitor.

— Tu?

— Şi îmi ieşea părul de pe piept din el.

— Joe! am râs eu.

Eram tocmai sus pe platforma aia cât un dinar.

— Ce-i aia?

— O monedă iordaniană. Şi tu erai pe sârmă, veneai spre mine.

— Ce purtam?

— Erai goală.

— Nu!

— Ba da. Aveai multe chestii în braţe şi îţi ţineai echilibrul pe sârmă. Iar eu trebuia să te prind când ajungeai la dinarul meu.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A sunat telefonul.

— Joe, iubitule, mi-e dor de tine. Când vii acasă?

Capitalul 101

Umărul Normei Johnson fusese pus la loc şi i se administraseră câteva sute de miligrame de Motrin. Stătea în faţa mea în camera de interogatoriu, jucându-se cu o carte de vizită, cu aceeaşi expresie indiferentă pe chip.

Dacă ar fi fost Conklin acolo, ar fi luat-o cu binişorul. Mie îmi venea să-i trag una ca să-i şterg rânjetul ăla de pe bot.

Pet Girl trânti cartea de vizită pe masă şi o împinse spre mine ca să pot citi ce scria pe ea: FENN ŞI TARBOX, AVOCAŢI.

George Fenn şi Bill Tarbox erau doi avocaţi care primiseră ratingul triplu A şi apărau primii doi la sută din crema societăţii în cazuri penale. Fenn era calm şi meticulos. Tarbox era volatil şi fermecător. Împreună răsturnaseră verdicte de vinovat, considerate iniţial succese aproape sigure, în mai multe cazuri decât voiam eu să-mi amintesc.

— Plăteşte doamna Friedman, spuse Pet Girl.

Se juca cu mine, facându-mă să mă întreb dacă refuza să răspundă la întrebări în absenţa avocatului sau, ceea ce era mai probabil, se credea mai deşteaptă decât mine.

— Sună-ţi avocaţii, am zis scoţându-mi celularul de la centură şi trântindu-l pe masă. Foloseşte telefonul meu. Dar fiindcă toate astea sunt noi pentru tine, lasă-mă să-ţi explic cum funcţionează sistemul.

— A-ha. Iar eu o să cred tot ce spui tu.

— Taci, proasto! Ascultă doar! Odată ce ceri un avocat, nu mai pot să fac o înţelegere cu tine. Aşa vedem noi lucrurile din partea asta a mesei: ai atacat un poliţist cu o armă mortală. Dacă moare Conklin, ai încurcat-o. În afară de asta, te-am prins la cinci capete de acuzare. Aveai acces la fiecare dintre victime şi au fost omorâte de un şarpe rar, importat ilegal, de care tu creşti cu zecile în apartamentul tău. Şi un stagiar la drept ar putea să te condamne. Dar noi nu vom folosi un stagiar. Vei avea de-a face cu Leonard Parisi, cel mai bun procuror al nostru, pentru că ai omorât persoane foarte importante şi pentru că ăsta e un caz care se bucură de foarte multă atenţie. Nu putem să pierdem şi nu vom pierde.

— Ce tare e globul ăla de cristal, sergent!

— Ai face bine să crezi. Pentru că uite ce mai văd eu în globul meu: în timp ce avocaţii tăi sunt lăudaţi în presă pe banii doamnei Friedman, fostele tale amice din şcoală o să depună mărturie în favoarea acuzării. O să te facă praf în instanţă, Norma. Şi apoi o să spună presei totul despre tine, ce silă le e de tine, cât eşti de patetică. Şi după ce te dau de gol ca o psihopată fără Dumnezeu şi fără inimă ce eşti, juriul o să te condamne de cinci ori. Înţelegi? O să cazi în dizgraţie şi apoi o să *mori*.

Am văzut o sclipire de panică în ochii femeii. O atinsesem? Chiar îi

era frică Normei Johnson?

— Păi, dacă e ceva aşa de sigur, de ce mai stai de vorbă cu mine?

— Pentru că procurorul este de acord să cadă la învoială cu tine.

— A, asta ar trebui să fie bună. De parcă n-am văzut tactica asta de o sută de ori în *Lege şi ordine*.

— E o şmecherie, Norma. Un pic de loc de manevră în condamnarea aia la moarte. Aşa că ascultă bine. Legistul-şef a verificat raportul autopsiei în cazul fostului tău iubit şi zice că nu-i miroase a bine.

— McKenzie Oliver? A murit de o supradoză de droguri.

— Testul sângelui a fost la limită pentru supradoză. Dar avea cam treizeci de ani, altfel era sănătos. Aşa că legistul care a făcut autopsia nu a căutat mai departe. Dar noi vedem lucrurile altfel, Norma. Noi credem că tu l-ai omorât pentru că te-a părăsit. Coşciugul lui este dezgropat chiar acum. Şi, de data asta, legistul o să caute urme de colţi.

Johnson se uită la cartea de vizită pe care i-o dăduse Ginny Friedman, apoi la telefonul meu şi, în cele din urmă, la mine.

— Care-i înţelegerea?

— Îmi spui despre crime, despre toate, inclusiv ce i-ai făcut lui McKenzie Oliver, te scutim de umilinţa unui proces şi renunţăm la pedeapsa cu moartea. Oferta asta expiră când mă ridic de pe scaun.

Urmă o pauză lungă. Două minute întregi.

Apoi Norma Johnson spuse:

— Nu e destul.

— Asta e tot ce oferim.

Mi-am strâns hârtiile, mi-am încheiat haina şi m-am ridicat de la masă.

Pet Girl se repezi:

— Ce-mi scoateţi din sentinţă dacă vă zic cine i-a omorât pe bogătanii ăia în ’82?

M-am abţinut să-mi arăt surpriza… şi entuziasmul.

M-am întors spre oglinda semitransparentă şi, după o secundă, Jacobi deschise uşa şi-şi băgă capul în camera de interogatoriu.

— Stai aşa, îmi zise el. Îl sun pe Parisi.

Capitolul 102

Camera de interogatoriu se micşoră când intrară cele două sute de kilograme combinate ale Câinelui Roşu şi ale lui Jacobi.

Parisi are un metru optzeci şi opt, păr roşcat şi aspru, tenul cu urme de vărsat de vânt, mărimea 50 la haine şi vocea de bariton a unui fumător. Poate să fie amuzant, dar, dacă vrea, poate să-i provoace un atac de cord şi propriei mame.

Jacobi este o altă arătare, dacă nu-l cunoşti şi iubeşti ca mine. Ochii lui cenuşii, indescifrabili, sunt ca nişte sfredele, iar mâinile lui mari sunt mereu agitate, de parcă ar căuta un motiv să strângă pumnul şi să lovească.

Cei doi bărbaţi mătăhăloşi îşi traseră scaune şi atitudinea arogantă a Normei Johnson se mai înmuie.

— Acum cred că ar trebui să-mi chemaţi un avocat, zise ea.

— E dreptul tău, mormăi Parisi, apoi mi se adresă mie: Boxer, du-o înapoi în celulă.

Când m-am ridicat în picioare, Norma Johnson strigă:

— Aşteptaţi!

— N-am venit aici să mă distrez, o avertiză Parisi. Aşa că nu-mi irosi timpul. Deschise un dosar, etală pozele de la morgă pe masă şi o întrebă pe Pet Girl: I-ai omorât pe oamenii ăştia?

În timp ce Johnson trecea încet în revistă fotografiile de la stânga la dreapta şi înapoi, mi-am dat seama că nu-şi văzuse niciodată victimele moarte.

Oare avea mustrări de conştiinţă?

Sau, la naiba, era impresionată de ea însăşi?

Cu ochii tot la fotografii, Johnson îl puse pe Parisi să promită că avea să fie scutită de pedeapsa cu moartea dacă îi povestea ce rol avusese ea în moartea lui McKenzie Oliver, iar când acesta fu de acord, oftă prelung.

— I-am omorât pe toţi, spuse ea şi vocea îi tremură de milă faţă de propria persoană, iar pe obraji i se rostogoliră câteva lacrimi. Dar le-am provocat mai puţină suferinţă în moarte decât mi-au provocat ei mie într-o singură zi din viaţa mea.

Pet Girl nu ştia că lacrimile nu erau necesare? Că nu ne păsa decât de mărturia ei? Că tot ce voiam erau cuvintele?

Îşi şterse lacrimile cu podul palmei şi întrebă dacă era înregistrată pe video. I-am zis că da, iar ea se bucură.

— Vreau ca declaraţia mea să fie înregistrată, spuse ea. Vreau ca oamenii să-mi înţeleagă *motivele*.

Trecu mai mult de oră în care Norma Johnson îşi expuse motivele, detaliind vieţile victimelor aşa cum numai un voyeur obsedat putea, descriind „comportamentul lor incredibil de insultător” faţă de ea, pe

care ea nu-l merita, şi ne povesti cât de uşor îşi ucisese victimele.

După ce Johnson descrise cum îl urmărise pe McKenzie Oliver, îl atrăsese în pat pentru o partidă de rămas-bun şi apoi îl înţepase cu colţii unui krait, Parisi avu tot ce voia. Nu era nevoie de înfloriturі.

O întrerupse din peroraţia narcisistă în mijlocul frazei şi îi spuse:

— Trebuie să fiu în instanţă, domnişoară Johnson. Spune-mi despre crimele din 1982 dacă vrei să luăm în calcul o reducere a sentinţei.

— Ce-mi oferiţi?

— În momentul ăsta, te aşteaptă şase sentinţe consecutive la închisoare pe viaţă fără posibilitatea de a fi eliberată condiţionat, îi zise el. Dă-ne ucigaşul din 1982 şi, după ce faci închisoare un timp, o să poţi să spui unui comitet de eliberare condiţionată cât de rău îţi pare.

— Asta-i tot?

— Asta e *speranţă.* E o şansă să fii liberă poate, înainte să mori.

Johnson îşi acoperi gura cu mâna. Se gândi îndelung, cu concentrare maximă şi, în tăcerea care se lăsă peste cameră, nici măcar n-am putut să-mi dau seama ce va face.

Parisi se uită la ceas şi se ridică de la masă, făcând picioarele scaunului să scârţâie ca frânele unui camion cu optsprezece roţi.

— Mi-a ajuns, locotenente, îi spuse Parisi lui Jacobi. Hai să terminăm cu asta.

— Tatăl meu, zise Norma încet.

— Cristopher Ross a fost una dintre victime, am spus eu. Îl cunoştea pe ucigaş?

— El *era* ucigaşul, spuse Pet Girl. Mi-a zis tati. El i-a omorât pe toţi.

Capitolul 103

Pet Girl tocmai îşi pârâse tatăl mort ca fiind ucigaşul victimelor din înalta societate din 1982. Dacă povestea era adevărată, atunci tatăl ei fusese un ucigaş în serie.

Ea îi urmase exemplul, devenind, la rândul ei, unul.

Chiar era adevărat?

Sau totul era o ficţiune disperată pentru a se salva?

Am vrut s-o aud spunând-o din nou şi ea repetă.

— Mi-a zis pe cine a omorât şi de ce. Tati îi ura pe snobii ăia care se dădeau bine pe lângă el pentru că era bogat. O iubea pe mama mea pentru că era *reală*.

Pet Girl băgă mâna sub bluză şi scoase un medalion, îl deschise cu mâini tremurânde şi îl ţinu pentru a-i arăta lui Parisi fotografia lui Christopher Ross.

Parisi nici nu-şi mişcă ochii. Pur şi simplu, o sfredelea pe Johnson cu privirea lui fixă de Câinele-Roşu-o-să-ţi-sfâşie-beregata şi spuse:

— O alegaţie nu valorează nimic. Vrei să cădem la învoială? Am nevoie de dovezi.

Pet Girl îşi întoarse capul spre mine pentru prima dată de când intraseră în cameră Jacobi şi Parisi.

— Am cheile în poşetă, îmi spuse ea. E una din piele de struţ, roşie, cred că am lăsat-o pe consola din hol.

Am confirmat din cap:

— Poşetă roşie. O găsesc eu.

— Caută o cheie de alamă cu capătul rotund, deschide lacătul de la boxa mea, spuse ea. Bay Storage, boxa numărul douăzeci şi doi. Am depozitat acolo toate hârtiile tatălui meu. Într-una dintre cutii este un dosar pe care scrie „Natajara”.

— Cutia este numerotată? Are vreo etichetă?

— Ar trebui să fie chiar în faţă. Cred că al doilea sau al treilea rând pe dreapta…

Tocmai mă gândeam cum o să fug sus să iau un mandat de percheziţie pentru apartamentul lui Johnson, când îmi sună celularul – Brenda, asistenta echipei noastre, striga în telefon:

— Lindsay, doi tipi în vârstă…

Uşa camerei de interogatoriu se deschise cu putere şi înăuntru dădură buzna doi domni distinşi.

Bill Tarbox purta un costum reiat albastru şi un papion cu bulinuţe în alb şi roşu, arătând de parcă îşi lăsase pălăria panama în Rolls. Tunsoarea lui Fenn era aşa de ascuţită că te puteai tăia în perciunii lui.

Fenn se uită prin cameră, îşi identifică imediat clienta şi zise:

— Norma, nu mai spune nimic. Suntem avocaţii tăi şi interogatoriul

ăsta se încheie aici.

Capitalul 104

Eram cu Conklin în salonul privat de spital, cu vedere spre parcare. Era palid, părul îi cădea umed pe frunte, dar avea un zâmbet puternic şi facea glume, iar astea erau semne foarte bune.

Am îndreptat scaunul rabatabil spre patul lui.

— Nu eşti supărat, nu-i aşa, Rich?

— De ce? Pentru că ai facut-o pe Pet Girl să cedeze în timp ce eu zăceam aici ca un sac de nisip? De ce aş fi supărat? Adică hai să fim serioşi, Lindsay, spuse el întorcându-şi ochii căprui spre mine. Ce e *important* e că am prins-o pe psihopata aia, chiar dacă eu n-am fost *acolo* în momentul *triumfal.* Soră! Am nevoie de o picătură de cianură, *imediat!*

Am râs. Rich ţinuse piept atacului nenorocitului ăla de şarpe şi asta era suficient să-l facă erou. *Era în viaţă* – iar eu şi McCorkle ne lustruiserăm insignele ca s-o predăm pe Norma Johnson procurorului.

Asta era „o zi minunată să fii poliţist", cum ne plăcea nouă să zicem.

O soră medicală îi aduse lui Conklin meniul special al zilei pentru primii pacienţi şi, în timp ce el muta fiertura prin farfurie, i-am povestit despre întoarcerea mea în apartamentul Pet Girl.

— Cei de la Protecţia Animalelor au spus că locul era curat, dar, serios acum, de unde ştiau ei că prinseseră şi ultimul şarpe? Am mers pe *vârfurile picioarelor,* Rich, şi nici nu-s sigură că vârfurile au atins pământul.

Conklin zâmbi şi spuse cu accent irlandez:

— Eşti o fetişcană curajoasă, Lindsay!

— Am înşfăcat poşeta aia, am trântit uşa în urma mea, am găsit cheile. Cincizeci din cele şaizeci şi două erau din alamă cu capătul rotund.

— S-a potrivit vreuna cu lacătul?

— Te grăbeşti undeva? l-am întrebat eu.

— Nu, nu. Nu te grăbi.

Am râs din nou, bucuroasă că Rich avea să scape din casa groazei de îndată ce Doc îi dădea voie.

— M-am întâlnit cu McCorkle la boxa Pet Girl, am zis. A adus cu el un puşti gras de la laborator. Deci, deschidem uşa şi dăm de vreo nouă metri de cutii din carton. Puştiu' gras începe să coboare cutiile, iar eu şi McCorkle căutăm „Natajara" timp de cinci ore, am zis eu. Cică Natajara este numele unui zeu indian, care poartă o cobră pe umeri. Natajara Exports vinde reptile otrăvitoare.

— Lindsay, eşti tare.

— Da, sunt. Am găsit corespondenţa dintre un domn Radhakrishnan de la Natajara Exports şi Christopher Ross, director executiv al Pacific

Cargo Lines. Şi am găsit o factură pentru un coş cu şerpi krait. Din ianuarie 1982.

— Nemernicul ăla ţinea evidenţa achiziţiei şerpilor? Dar cum îţi explici faptul că el a fost şi ucigaş, şi victimă?

— McCorkle crede că moartea lui a fost un accident, posibil o sinucidere. Nu vom şti niciodată, dar un lucru e sigur: Norma Johnson o să execute şase condamnări consecutive la închisoare pe viaţă, iar McCorkle a pus ştampila *închis* pe cazul lui nerezolvat.

Tocmai băteam palma cu partenerul meu când în camera lui Conklin intră ca o tornadă o blondă creaţă cu un cadou împachetat şi un buchet de baloane cu heliu.

— Bună, zise Conklin, clar încântat.

— Bună şi ţie.

Zâmbind, Cindy mă salută, îl sărută pe Conklin, îl îmbrăţişă, puse cutia de cadou pe stomacul lui şi îi ceru să o desfacă.

— E un halat de baie, spuse ea. Nu vreau să-ţi mai vadă nimeni popoul în afară de mine.

Conklin râse şi se înroşi.

În timp ce se chinuia să desfacă funda, am zis:

— Cred că e momentul să plec. Sper să te văd mâine la secţie, prietene.

L-am pupat pe Conklin pe obraz şi am îmbrăţişat-o pe prietena mea zvăpăiată, Cindy, gândindu-mă în timp ce ieşeam din cameră:

„Cindy şi Rich se înţeleg bine. Chiar le stă bine împreună.”

Capitalul 105

În seara aceea, chiar când eu, Claire şi Yuki intram la Susie's, se produse o pană de curent care aruncă instantaneu locul într-un întuneric ameţitor. Clienţii se loveau unii de alţii, comandau bere cât mai era încă rece, iar bateristul continua fără microfon, forţându-şi vocea caldă şi cântând tare: „Sare, ceai, orez, peşte afumat sunt bune, iar romul merge în orice perioadă a anului…"

Noi trei ne-am croit drum până în salonul din spate, ne-am aşezat la masa noastră obişnuită, păstrând locul lui Cindy până când îl ducea pe Conklin acasă cu noul lui halat.

— Dar vine totuşi, nu? întrebă Yuki.

Eu şi Claire am ridicat din umeri dramatic, la unison. Yuki râse, iar Lorraine puse lumânări pe masă. Ne aduse bere la draft, un coş mare cu chipsuri şi un castronaş cu salsa, spunând:

— Asta e cina până revine curentul.

M-am folosit de timpul rămas până la sosirea lui Cindy ca să le povestesc lui Claire şi lui Yuki despre mărturia lui Pet Girl şi despre închiderea vechiului caz al lui McCorkle.

Claire interveni să ne spună despre noua autopsie asupra cadavrului lui McKenzie Oliver şi murmură:

— Urma de muşcătură era chiar deasupra omoplatului. Nimeni n-ar fi găsit înţepăturile alea decât dacă le căuta în mod special.

Chiar atunci, Cindy îşi făcu apariţia şi ne văzu la masă. Răsufla greu, dar radia când se aşeză lângă Yuki.

Lorraine mai aduse o halbă mare de bere rece şi ne zise:

— Închidem, doamnelor. Asta e ultima şi e din partea casei.

I-am umplut paharul lui Cindy şi ea-l ridică în cinstea noastră.

— Pentru voi, fetelor, că i-aţi salvat viaţa lui Richie.

— Ce? spuse Claire împroşcând.

— Ţie, Claire, pentru că i-ai spus lui Doc despre şerpii ăia. Altfel n-ar fi anunţat din timp acvariul. Şi ţie, Linds, că i-ai pus cureaua în jurul braţului şi i-ai spus ce să facă.

— Ai de gând să mulţumeşti Academiei acum? Ce am făcut eu pentru Conklin ar face şi el pentru mine. Asta înseamnă să fim *parteneri.*

— E adevărat, dar ai făcut-o.

— N-o băga în seamă. Amor, amor…

— Ah, mor!

— Şi ţie, îi zise Cindy lui Yuki.

— Eu sunt nevinovată. N-am făcut nimic să-i salvez viaţa lui Conklin.

— L-ai găsit pe Doc.

— Păi, zise Claire, cred că toate ar trebui să-ţi mulţumim ţie, Cindy.

— Ei, na.

— Conklin suspina după Cindy de aşa de mult timp şi, din moment ce ea nu i-a căzut în plasă, cred că e bine că i-ai dat băiatului ăla un motiv pentru care să trăiască.

Cindy îşi coborî genele şi o întoarse voioasă:

— Plăcerea e a mea.

Am râs toate, chiar şi eu, chiar şi Cindy. Când ne-am şters lacrimile, Yuki ne-a zis că are de făcut un anunţ.

— O să plec pentru câteva săptămâni. M-a invitat unchiul meu Jack şi urmează să am vacanţă.

— Te duci la Kyoto? am întrebat eu.

— O să-mi facă bine să plec undeva, departe.

— Te mai vezi cu Doc?

— Păi, o să vedem cum merge pe parcurs. Dar nu prea mă trage inima, Lindsay. Sau, mai degrabă, capul.

— Nu poţi să te prefaci, draga mea, spuse Claire.

— Nu pot, n-aş putea şi n-o voi face, zise Yuki.

Capitalul 106

Dimineaţă, Conklin era deja la birou când am ajuns eu. Era curat şi bărbierit şi arăta de parcă tocmai câştigase un milion de dolari. Poliţiştii din tura de zi se adunară în jurul birourilor noastre, vrând să dea mâna cu Conklin şi să-i spună cât se bucură că s-a întors.

Brenda făcuse o prăjitură şi tocmai zicea:

— Nu există cineva căruia să nu-i placă prăjitura cu ciocolată şi unt de arahide.

Avea dreptate, numai că nu muşcaserăm mai mult de două ori din ea când Conklin fu sunat de Skip Wilkinson, unul dintre amicii lui de la Narcotice şi Moravuri.

După ce Conklin îşi spuse numele, nu mai rosti decât:

— Îhî. Îhî. *Serios?* Mda. Mda. Venim imediat.

Închise telefonul şi îmi zise:

— Cei de la Narcotice au arestat o curvă drogată aseară. Avea la ea un douăzeci şi doi înregistrat pe numele lui Neil Pincus. O ţin acolo până ajungem noi.

Am condus până la secţia de poliţie indescriptibilă, o fostă fabrică Roto Rooter care ocupa un sfert din stradă, situată la numărul optsprezece pe Potrero. Am urcat scările în fugă până la etajul trei.

Skip Wilkinson ne ieşi în cale.

Ne conduse în camera de observaţie, unde o puteam vedea pe suspectă prin geamul-oglindă. Era o negresă tânără, osoasă, îmbrăcată cu nişte jeanşi jerpeliţi şi cu un maiou roz murdar.

Extensiile blonde i se desfăceau şi, judecând după starea ei agitată şi după tremurat, avusese o noapte grea în închisoare şi avea nevoie de o doză.

— Asta e Lawanda Lewis, şaptesprezece ani, spuse Wilkinson. Uite cazierul ei.

Am citit:

— Două arestări pentru prostituţie. Asta e prima dată când e arestată pentru droguri. O consideraţi suspectă de crimă?

Orice era posibil, dar eu nu prea o vedeam făcând aşa ceva.

— I-ai văzut adresa? mă întrebă Wilkinson împungând cazierul cu degetul. E pe Cole Street. Acolo e casa Curierului.

— Acolo locuia. Poate încă locuieşte. Oricum, era una dintre fetele lui. Poate ea a facut-o. Încercaţi şi voi, zise Wilkinson.

Era unul dintre momentele alea în care nu-ţi vine să crezi ce se întâmplă.

Neil Pincus, avocatul binefăcător, minţise când spusese că nu are armă. Apoi susţinuse că îi fusese furată. Crezusem că şi asta fusese o minciună, dar nu mă aşteptasem ca pistolul să apară.

Mă înşelasem.

Capitalul 107

Am intrat în sala de interogatoriu şi Conklin îmi trase un scaun, arătând ce domn era. M-am aşezat, el la fel, iar fata încercă să se facă mică în scaunul ei când Conklin îi spuse cine suntem.

— Lawanda, rosti el cu blândeţe, este adevărat? Vindeai droguri pentru Curier?

Fata se uită în jos, spre masă, îşi curăţă oja de pe unghii, nu-şi ridică deloc privirea.

— Uite ce e, pe noi nu ne interesează drogurile, continuă Conklin. Ştim ce fel de viaţă duceai cu el. Ştim cum te-a folosit.

— Curierul m-a tratat bine.

— Da? Deci, nu aveai motiv să-l omori.

— Să-l omor? Eu? Nu l-am omorât eu. Nu, nu, nu. Nu eu.

Nu aveam nicio dovadă că Lawanda Lewis folosise pistolul sau măcar că Rodney Booker fusese omorât cu arma lui Neil Pincus.

Gloanţele din capul Curierului erau atât de moi şi de fragmentate că nu puteau fi atribuite niciunei arme. Dar eram sigură că Lawanda Lewis nu avea de unde să ştie asta.

— Fii atentă, Lawanda, ai dat de mare necaz. Curierul a fost omorât cu pistolul tău. Dacă nu ne zici ceva ca să ne convingi că nu-i aşa, te înfundăm pentru crimă.

Lawanda Lewis sări de pe scaun, se ghemui lângă perete, într-un colţ al camerei, şi-şi acoperi capul cu mâinile. Era în sevraj maxim. Peste un minut, avea să ţipe şi să facă spume la gură.

— N-am fost eu! N-am omorât pe nimeni!

— Pistolul ăla spune altceva, zise Conklin.

— Daţi-mi ceva. *Mor aici.*

— Mai întâi vorbeşte, apoi îţi dăm ce ai nevoie.

În timp ce Lawanda se ghemuia în colţ, legănându-se şi tânguindu-se, derulam crima în capul meu, încercând să descifrez puzzle-ul.

Să zicem că fata avusese nevoie de o doză. Booker îi spusese să iasă să muncească. Ea avea pistolul lui Pincus. Aşa că îl urmărise şi-l ameninţase pe stradă, iar când el refuzase să-i dea drogurile, ea-l împuşcase şi-l jefuise. Dar cum ar fi putut să-l şi bată? Era mică. Cu siguranţă nu era pe potriva lui Booker.

— Îmi aduceţi o doză? îl întrebă ea pe Conklin.

— O să te ajutăm, promise Conklin.

Lawanda se scărpina şi se trăgea de păr. Eram sigură că o pierduserăm, că alunecase în gaura neagră a suferinţei şi nu ştiam dacă mintea ei mai era prezentă.

Dar ea rezistă. Încă legănându-se, încă privind fix la podea, strigă de parcă era posedată:

— Sammy Pincus mi-a dat pistolul ca să mă apăr pe stradă!

M-am ridicat de pe scaun, m-am dus la Lawanda, m-am aplecat ca să o pot privi în ochi şi am întrebat-o:

— De unde avea Sammy Pincus pistolul ăla?

Fata se holbă la mine de parcă eram proastă grămadă.

— L-a luat de la tatăl ei, domnul Neil? *El* l-a omorât pe Curierul Isus.

Capitolul 108

Inima-mi bătea cu putere în piept, ca un ciocan într-o tobă de oţel. Urmată de Conklin, tropăiam pe scările înguste ce duceau la biroul de avocatură de deasupra cantinei Din Inimă.

Un cârd de fete de la salonul de unghii încercară să treacă pe lângă noi, dar văzură hotărârea de pe feţele noastre şi se dădură înapoi, lipindu-se de peretele de pe palier, iar una dintre ele le spuse celorlalte:

— Ăştia sunt poliţişti!

Am bătut tare în uşa de la Pincus & Pincus.

— Cine e acolo? întrebă o voce.

— Domnule Pincus, e poliţia! am răspuns.

Al Pincus, fratele mai solid şi mai tânăr, veni la uşă:

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el punându-se în calea noastră.

— Pentru început, puteţi să ne lăsaţi să intrăm, am zis eu.

Oftă, deschise uşa larg şi strigă peste umăr:

— Neil, poliţia.

Neil Pincus ieşi din biroul său. Era îmbrăcat la fel ca ultima dată când îl văzusem: pantaloni gri, cămaşă albă cu mânecile suflecate, fără cravată.

Am luat mandatul din buzunarul interior al hainei şi i l-am arătat „domnului Neil”.

— Sunteţi arestat.

Îmi smulse mandatul din mână, îl desfăcu, îşi aruncă o privire rapidă asupra lui şi spuse:

— Aţi înnebunit? N-am omorât pe nimeni.

— Avem arma dumneavoastră, domnule Pincus. A apărut în mâinile unui martor care va depune mărturie că aţi tras în Rodney Booker şi l-aţi ucis.

— Asta e o nebunie, spuse Neil Pincus retrăgându-se spre birul lui. Îmi sun avocatul.

— Opriţi-vă unde sunteţi! ţipă Conklin. Mâinile sus, la vedere. *Acum!*

Nu mă aşteptam să opună rezistenţă, dar eram pregătită. În timp ce Conklin îşi aţintea Glock-ul spre Neil Pincus, eu l-am împins spre perete şi i-am pus cătuşele la spate.

— Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic, i-am zis în timp ce-l săltăm.

— Hei! strigă Al Pincus. Daţi-i drumul fratelui meu. Aţi înţeles greşit. Eu l-am omorât pe Rodney Booker.

— Al, nu! Ascultaţi, spuse Neil Pincus. Al n-a avut nicio legătură cu asta. Eu am facut-o. L-am omorât pe ticălos pentru ce i-a făcut fiicei mele.

— Eu am facut-o şi nu-mi pare rău, insistă Alan Pincus. Booker era

un nenorocit malefic. Ce i-a făcut lui Sammy – puştoaica aia promitea odată să facă multe cu viaţa ei. Neil voia să-l înfundăm pe cale juridică, dar Booker era prea viclean. Aşa că am luat pistolul fratelui meu. L-am găsit pe rahatul ăla în colţul străzii şi l-am împuşcat în cap de mai multe ori.

— Mersi, am zis. Erau destule gloanţe în Booker şi a mâncat destulă bătaie, încât aţi fi putut să-l omorâţi amândoi. De fapt, asta e teoria mea. Voi doi l-aţi omorât împreună.

I-am citit drepturile lui Alan Pincus, iar Conklin i-a pus cătuşele, dar undeva, în mintea mea, începeam să mă îngrijorez.

Neil Pincus spusese că el era vinovatul.

Al Pincus spusese că *el* era.

Cum putea fi pledat cazul pe baza mărturiei indirecte a Lawandei Lewis, o prostituată drogată care putea să moară înainte să se ajungă la proces?

Mi-am răspuns singură la întrebare. Dacă fiecare dintre fraţii Pincus îşi asuma uciderea Curierului, dacă fiecare spunea că o comisese singur, un jurat putea să aibă o îndoială rezonabilă. Era suficient un jurat pentru ca procesul să fie declarat nul şi mă îndoiam că procuratura avea stomac pentru mai mult de un proces pentru un monstru nelegiuit ca Rodney Booker.

Şi atunci am înţeles.

Fraţii Pincus plănuiseră totul.

În timp ce eu şi Conklin îi duceam jos pe cei doi, mintea mea căuta cu frenezie o modalitate de a-i separa, a-i interoga, pentru a încerca să-i asmuţim unul împotriva celuilalt. Dar când am ajuns la baza scărilor, şirul gândurilor mele fu deraiat.

În pragul uşii, se adunase o mulţime de oameni – şi atunci lucrurile au luat-o razna cu adevărat.

Capitolul 109

O gloată de oameni ieşise de la Din Inimă pe stradă. Erau şi vagabonzi, şi voluntari, şi, în mulţimea care se tot mărea, am văzut persoane care nu păreau să-şi aibă locul acolo: oameni de afaceri din zona înconjurătoare.

— Faceţi loc! Lăsaţi-ne să trecem! am strigat.

Dar în loc de asta, mulţimea s-a strâns în jurul nostru, împingându-ne, ameninţându-ne că lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Am scotocit după telefon, am apăsat numerele fără să mă uit şi cumva am reuşit să-l prind pe sergentul de serviciu.

I-am zis numărul insignei şi locul unde mă aflam şi că aveam nevoie să fie controlată mulţimea. *Imediat.*

Un bărbat îmbrăcat într-un costum bun îşi croia drum spre noi, strigând:

— Sergent, sergent, sunt Franklin Morris, membru al Asociaţiei Fifth Street. Nu vă pot lăsa să-i arestaţi pe oamenii ăştia pentru că eu l-am omorât pe Rodney Booker şi pot s-o dovedesc. Neil a încercat să mă oprească, dar trebuia să fac ce era corect. Spune-i, Neil.

Fu începutul unei reacţii în lanţ, cum nu mai văzusem niciodată şi nici nu mi-aş fi putut imagina.

— Sunt Luvie Jump, spuse o negresă cu ochelari cu rame mov şi o cămaşă africană peste colanţi, răsucindu-şi corpul zvelt lateral, îndreptându-se spre mine în timp ce vorbea. Nu-l asculta pe domnul Morris, sergent. E prietenul cel mai bun al lui Neil Pincus. Ascultă-mă pe mine. Am chemat poliţia de nu ştiu câte ori şi poliţia nu a făcut nimic. Rodney Booker era o ciumă de om. Vindea droguri. Transforma fete cuminţi în drogate şi curve. L-am împuşcat pentru că era diavolul. Întrebaţi pe oricine. *Eu* am facut-o, cu pistolaşul ăla murdar al lui Neil Pincus şi sunt gata să mă predau.

Începea să mă ia ameţeala şi să mi se facă rău.

Maşina se afla la numai optsprezece metri, dar mulţimea era atât de compactă, încât nu o vedeam. Am ascultat cu atenţie, să aud sirenele, dar nu auzeam decât vacarmul din jurul meu.

Încă un om mărturisi, apucându-mă de mânecă, spunând că îl cheamă Harry Baimbridge. Era negru, avea părul *rasta* şi dinţi de aur, arăta ca unul fără adăpost şi spunea că îl bătuse pe Booker cu o bâtă după ce-i zburase creierii cu pistolul ieftin al lui Pincus.

— Articolele alea de ziar care zic ce om bun era Curierul Isus? Era un rahat. Unde eraţi voi când v-am chemat? De ce tre' să am eu sânge pe mâini? Dar am facut-o, doamnă poliţist. Am furat pistolul lu' domnu' Pincus şi l-am împuşcat pe fututu' ăla. Mă implora să-l las să trăiască, da' mie nu mi-a păsat din cauza la ce i-a făcut lu' iubita mea, Flora.

O femeie făcu un pas înainte, sau poate era un bărbat îmbrăcat în femeie, nu-mi dădeam seama. Zise că numele ei era Mercy.

— Ticălosul ăla mi-a transformat surioara într-o curvă. A umplut-o de met şi uite aşa mi-a murit pe stradă. Chiar acolo. Trebuia să-l omor pe futangiu' ăla, înţelegeţi? Am deja certificat de nebună, aşa că nu mi-am făcut io griji pentru niciun juriu.

— Mercy! Taci din gură! Nu recunoaşte nimic, eu am facut-o, spuse un bărbat tânăr care arăta ca un luptător profesionist.

Avea nasul spart lateral şi arăta ca unul căruia îi sunase apa-n cap de prea multe ori.

— L-am împuşcat pe Curier de şase ori cu pistolul avocatului. Pac-pac, pac-pac, pac-pac, iar când a căzut, l-am lovit.

L-am lovit cu ăştia, zise el dând din pumni. L-am terminat pe gunoiul ăla pentru ce a făcut din cartierul nostru.

O fată care-mi părea cunoscută, blondă, cu faţa suptă, drăguţă ca o majoretă care ia metamfetamină, înainta.

— Tata, unchiul Al, ei nu sunt vinovaţi de nimic, doar au încercat să mă salveze, spuse Sammy. Am zis că l-am iubit pe Curier, dar am minţit. După ce l-am omorât, toţi am minţit ca poliţia să nu ne suspecteze pe niciunul. Dar era un tiran. M-a transformat într-o sclavă. De asta am luat pistolul tatălui meu…

Totul îmi era clar acum. Clar ca cristalul. Haosul ăsta fusese organizat. Oare fraţii Pincus planificaseră asta din ziua în care ei – sau altcineva – îl omorâseră pe Curierul Isus?

Maşini şi dube de poliţie, toate cu sirenele urlând, zburară pe Fifth Street şi frânară lângă trotuar, răspândind mulţimea. Din ele săriră poliţişti care-şi roteau bastoanele, împingând mulţimea înapoi.

— Luaţi-i pe ăştia doi, le-am zis poliţiştilor care se aflau cel mai aproape de mine. I-am predat pe fraţii Pincus şi, în timp ce erau escortaţi la dubă, gloata se năpusti din nou înainte.

Neil Pincus îşi întoarse capul când ofiţerul îl împingea în spatele dubei şi spuse:

— O secundă, domnule ofiţer. Sergent Boxer? ţipă el. Nu vedeţi? Ori l-am omorât toţi, ori niciunul. Şi chiar dacă ajungem vreunul la proces, nu veţi obţine niciodată o condamnare. Ucigaşul lui Rodney Booker e un erou, ce naiba!

Capitolul 110

Cu ajutorul echipei de control al mulţimii, eu şi Conklin am pus la zid şase oameni şi i-am săltat. Ne-am asigurat că aveam numele lor, apoi i-am urcat în maşini şi dube, ca să meargă la secţie pentru interogatoriu.

Voiam să-i aud pe toţi opt povestindu-ne cum îl omorâseră pe Curier şi de ce.

Ne întorceam la sediul poliţiei, cu mine la volan, încă transpirând. Scena cu mulţimea îmi aruncase ritmul cardiac în stratosferă şi încă era mult deasupra nivelului meu normal de şaizeci de bătăi pe minut. Dar eram fericită. Ba, mai mult, în al nouălea cer.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi i-am văzut pe Franklin Morris şi Mercy în spatele grilajului sporovăind de parcă îi conduceam să ia prânzul în oraş.

De ce să se îngrijoreze?

Fraţii Pincus puteau fi daţi afară din barou în urma mărturisirii unei crime, dar altcineva avea să intervină pentru a apăra acest grup de conspiratori, care, individual sau împreună, erau vinovaţi de uciderea lui Rodney Booker. Dar m-am gândit că previziunea lui Neil Pincus era corectă.

Dacă oamenii ăştia se încăpăţânau să-şi susţină afirmaţiile, niciun juriu din lume n-avea să-i condamne. Opt mărturii erau de opt ori mai rele decât una singură, şi fiecare le contrazicea pe celelalte, aşa că îndoiala rezonabilă avea să fie regula de bază. Mă întrebam chiar dacă avea să se ajungă la proces.

— Cindy, i-am zis lui Conklin, o să se-aleagă cu un contract de film din toată povestea asta. „De la erou popular la ucigaş în masă, un traficant de droguri este doborât de un grup de vigilenţi ai străzi”. Ar trebui s-o suni.

— Sun-o tu. Nu trec peste şefi.

Am zâmbit şi am spus:

— Bine. După ce ne ocupăm de asta, îi acord exclusivitate.

După aceea, am tăcut.

În timp ce viram pe Bryant Street, mă gândeam la Curierul Isus, un nemernic fermecător şi arătos care vânduse cocaină puştilor, transformase fete în dependente de metamfetamină, un bărbat care pusese în funcţiune un laborator mobil de metamfetamină care explodase, omorând zece cetăţeni obişnuiţi în drum spre serviciu.

Nu tolerez dreptatea străzii.

Dacă puteam să-l prindem pe ucigaşul lui Booker, aveam s-o facem. Dar poate de data asta aplicarea legii se putea înclina în faţa unei altfel de legi. Curierul Isus, sfântul străzii care nu era deloc un sfânt, fusese eliminat mai repede şi mai inteligent decât am fi putut noi s-o

facem şi fără a-i da posibilitatea unei eliberări condiţionate.

Oraşul nostru era mai sigur acum, fără el, ăsta era un lucru de netăgăduit.

— La ce te gândeşti, Lindsay? mă întrebă Conklin.

M-am întors spre el şi am văzut că şi el se simţea bine.

— Mă gândeam că, într-un fel ciudat, asta e o zi bună pentru poliţişti.

Epilog
FERICIŢI, ÎN SFÂRŞIT

Capitolul 111

În timp ce Joe conducea Mercedesul lui negru, S-Class, m-am relaxat în locul de lângă el. Era minunat să privesc în stânga mea şi să-i văd chipul frumos şi mâinile puternice pe volan. De fiecare dată când mă surprindea uitându-mă la el, se întorcea să mă privească şi el.

Ne zâmbeam unul altuia ca nişte liceeni îndrăgostiţi pentru prima dată.

— Uită-te la drum, fraiere! i-am zis eu.

— Vreau să-ţi dau jos rochia aia, spuse el.

— Abia am pus-o pe mine.

— Îmi aduc aminte, răspunse el aruncându-mi o ocheadă. Aşa… despre ce vorbeai?

— Despre Yuki.

— A, da. Yuki pleacă din oraş câteva săptămâni.

— Voia să plece din oraş câteva săptămâni, dar Parisi a chemat-o la el în birou şi i-a zis: „Am un caz pentru tine, domnişoară Castellano. Cred că ţi-ar putea aduce o promovare. Şi o mărire de salariu”.

Joe roti volanul şi intrarăm pe o alee ce ducea la Mănăstirea Inimii Sfinte din Pacific Heights, un conac vechi şi frumos, cam înspăimântător, unde prietenul lui Joe, primarul, organiza o strângere de fonduri pentru copiii din zonele sărace ale oraşului.

Era un eveniment la care participau numai celebrităţi, iar Joe era sus pe lista invitaţilor deoarece era un subcontractant al guvernului, fostul director adjunct al Departamentului pentru Securitate Internă şi specialist în Orientul Mijlociu.

Din umbră ieşiră valeţi care parcau maşinile, îmbrăcaţi în costume de olandezi zburători, iar reflectoarele din faţa şcolii o făceau să pară un local de noapte elegant. Invitaţii, care purtau orice de la Prada, ieşiră din maşinile lor scumpe, iar Joe coborî dintr-a noastră.

Dădu cheile unui valet, apoi veni pe partea cealaltă a maşinii şi îmi deschise portiera. L-am luat de braţ.

— Vreau să aud şi restul poveştii, îmi zise el.

Ne-am îndreptat spre intrarea arcuită din piatră. Ştiam că, de data asta, eram foarte elegantă: purtam pantofi cu toc înalt, îmi strânsesem părul într-un coc, mă strecurasem într-o rochie roşie, lungă, mulată şi mă simţeam bine ştiind că, dacă vreodată o rochie fusese făcută pentru o blondă de un metru şi şaptezeci şi şapte de centimetri, atunci rochia aceea o purtam eu. Iar dacă exista un bărbat arătos într-un smoching, eu eram la braţul lui.

— A! Păi, Parisi i-a zis lui Yuki: „îţi dau cazul Rodney Booker. Felicitări”. I-a dat o bombă, Joe. Opt acuzaţi, niciun martor, o posibilă armă a crimei a cărei legătură cu crima nu poate fi dovedită şi o victimă pentru care nu poţi să simţi compasiune. O să lucreze la cazul

ăsta un an şi apoi o să fie executată în instanţă.

— Săraca de Yuki!

— Într-o zi o să se liniştească şi ea. Poate. Sper.

Am trecut pragul unei petreceri în plină desfăşurare. Oameni frumoşi erau antrenaţi în conversaţii dinamice, râzând, iar ecoul vocilor acestora se ridica în magnifica sală de recepţie cu tavanul său înalt, casetat, proiectat să arate ca Vaticanul – în stilul perioadei de apogeu al Renaşterii italiene din secolul al XVI-lea.

Ne întâmpină un chelner cu o tavă de pahare cu şampanie, iar eu şi Joe am luat câte unul.

După ce bău o înghiţitură, Joe puse paharul pe o masă din apropiere, băgă o mână în buzunar şi scoase o cutiuţă de catifea neagră pe care o mai văzusem şi altă dată. Mi-o mai arătase de două ori şi, deşi nu acceptasem niciodată pe de-a întregul, o păstrasem bine şi la incendiu, şi când mă mutasem la Joe. Din când în când, deschideam cutiuţa doar ca să-mi verific sentimentele.

Iar acum, Joe deschidea din nou acea cochilie neagră şi o ţinea astfel încât cele cinci diamante incrustate în platină să strălucească asemenea unui candelabru de cristal.

Mi-am ridicat privirea către el gândindu-mă că nu avea nevoie de momeală. L-aş fi iubit şi într-un costum elastic strălucitor. Am zâmbit.

— Am senzaţia aia de déjà-vu, zise el.

Fluturii din stomacul meu se dădeau în carusel, dar am stat liniştită, susţinând privirea bărbatului meu frumos cu ochi albaştri.

— Trebuie să mă întorc în Queens să locuiesc cu maică-mea? Sau te măriţi cu mine, Lindsay? Vrei să fii soţia mea?

Oamenii se învârteau în jurul nostru, iar formaţia începu să cânte o melodie faimoasă din anii ’40, cam siropoasă, dar foarte sensibilă. Totul era perfect.

Am pus jos paharul şi am întins mâna.

— Asta înseamnă da? întrebă Joe. Sau mă inviţi la dans?

— Şi una, şi alta. E cu siguranţă un dublu da.

Pe faţa lui Joe se putea citi emoţia.

— Te iubesc, blondino! spuse.

Îmi strecură inelul pe deget şi mă sărută. Am simţit puterea acestui sărut, felul în care a pecetluit acel moment perfect şi a binecuvântat viitorul nostru împreună.

Mi-am pus braţele în jurul gâtului lui Joe şi el m-a strâns aproape de el. În timp ce pluteam pe *Serenada lunii* lui Glenn Miller, Joe îmi şopti la ureche:

— Nu te răzgândeşti. Ne căsătorim.

— Da, Joe, ne căsătorim. Te iubesc tare de tot. Te iubesc cu adevărat.

Capitalul 112

Norma Johnson se odihnea în celula ei de maximă siguranţă de la închisoarea pentru femei Central California. Celula era din metal vopsit în bej, avea doi metri jumătate pe doi metri jumătate, două paturi înguste de scânduri, aşezate unul deasupra celuilalt, o chiuvetă, o toaletă din oţel inoxidabil şi, dacă nu o puneai la socoteală pe vecina de celulă care sforăia, asta era tot.

Colega ei de celula era Bernadette Radke, destul de în vârstă să-i fie mamă, o ucigaşă ca şi ea, dar nici pe departe la fel de deşteaptă sau de calculată. Bernie îşi omorâse soţul călcându-l cu o camionetă, apoi, în timp ce „îşi lua tălpăşiţa" de acolo, trecuse pe roşu la un semafor şi mai omorâse trei oameni. Unul dintre ei era un puşti de opt ani.

În ciuda numărului de victime la activ, Bernadette era la categoria uşoară.

Nu planificase nimic, nu avea fineţe. Era doar o ciudată furioasă la limita retardului mintal, dar pe Pet Girl asta nu o deranja, pentru că Bernie era, practic, sclava ei.

Toate erau.

Norma Johnson nu mai era Pet Girl.

Nu avea sarcini sau responsabilităţi şi orice gardian din închisoare, orice administrator trebuia să aibă grijă de ea. I se dădea să mănânce. I se spăla uniforma albastră. I se împătureau aşternuturile. I se livra corespondenţa şi, culmea!, primea o grămadă de scrisori. De la fani. De la reviste. De la Hollywood.

Era vedetă acum.

Toată lumea voia să o cunoască, să vorbească cu ea. Erau speriaţi de ea, dar, în acelaşi timp, o respectau.

Iar ea se simţea ca regina balului în locul ăsta. Pentru prima dată în viaţă, se simţea la locul ei.

Norma stătea întinsă pe pat, privind în sus la patul de deasupra, şi-şi proiectă toată viaţa pe ecranul acela gol. Revăzu numeroasele momente care o transformaseră în ceea ce era, le analiză pe cele mai grozave şi-şi spuse propria poveste.

Revăzu, în special, singura poveste pe care nu o spusese nimănui: atunci când tăticul ei o dusese la casa lui din Nob Hill când nu era nimeni acolo. Îi arătase şerpii pe care îi creştea în camera lui privată, îi arătase cum îi ţinea şi îi spusese cum pot fi folosiţi pentru a ucide.

Îşi aminti cât de mult îl iubise atunci. Cum îl venerase. Dar mai era ceva. Întrebarea aceea care nu-i dădea pace. *De ce nu putea s-o recunoască pe deplin?*

De obicei, mama ei era chiar la parter, dând cu aspiratorul în sufragerie. De ce nu putea tăticul să-şi alunge nevasta? De ce nu putea să le facă pe Norma şi pe mama ei adevărata lui familie din moment

ce le iubea atât de mult?

Şi atunci se întâmplase ceva.

Soţia lui intrase în cameră, îi văzuse pe Norma şi pe tatăl ei împreună şi se înfuriase.

— Nu, Chris. Nu *aici.* Ţi-am zis să n-o aduci niciodată pe fata asta în casa mea!

Iar tăticul ei spusese:

— Da, dragă. Îmi pare rău, dragă.

Iar Norma avea şarpele în mână, ţinându-l cu degetul mare şi arătătorul de articulaţii ca să-i păstreze fălcile căscate, exact aşa cum o învăţase tăticul ei.

Dar în acel moment, pe faţa lui se citise panica.

— Trebuie să te scot de aici, îi spusese el.

Ca şi cum ar fi fost un gunoi. Nu făcută din carne şi sânge. Nu fiica lui. Nu descendenta fiicei unui senator şi a primului cetăţean al Californiei.

Se strecură pe sub braţul lui, fugise pe lângă „vrăjitoare", apoi pe hol până în dormitorul principal. Acolo, unde dormeau ei împreună, băgase şarpele sub aşternuturi, unde era întuneric şi confortabil, exact cum le place şerpilor. Şi crezuse că lasă kraitul acolo ca să moară *nevasta* lui, dar ştia că şi tăticul ei dormea în acelaşi pat.

El o găsise în dormitorul cel mare. Bătu în uşă.

— Hai mai repede, ţipase el.

Acela fusese ultimul lucru pe care i-l spusese. Ea ieşise din dormitor, fugise din casă şi stătuse ore în şir pe bordură.

Plânsese la moartea lui.

Şi totul se schimbase după aceea. Dar nu-i părea rău. Se apărase singură şi acum viaţa era bună din nou. Toate nevoile ei erau îndeplinite. Şi era cea mai rea, cea mai importantă ocupantă a acestui loc. Era respectată aici.

— Te simţi bine acolo, Norma? o întrebă gardiana care venea să le scoată pe Norma şi Bernie la plimbarea de o oră prin curte, cu cheile zdrăngănind şi scoţând sunetul acela liniştitor.

— Foarte bine, răspunse Norma Johnson arătându-i gardienei un zâmbet rar. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Mulţumiri

Mulţumirile noastre acestor profesionişti desăvârşiţi care ne-au dăruit din timpul şi expertiza lor pe parcursul scrierii acestei cărţi: căpitanul Richard Conklin, dr. Humphrey Germaniuk, Chuck Hanni, Mickey Sherman, Philip R. Hoffman, dr. Michelle Koo, dr. Maria Paige, Tim Hettrich şi Rebecca Diliberto.

Mulţumirile noastre speciale lui Maryellen Dankembrink pentru versurile rap, lui Chris Cooper, lui Narayan Radhakrishnan, precum şi lui Lynn Colomello şi Mary Jordan, două membre de elită ale echipei.

La o petrecere, cuplul cel mai strălucitor din San Francisco este luat în vizor de un criminal și apoi ucis în propria locuință.

În lipsa oricăror probe, pare crima perfectă. În timp ce detectivul Lindsay Boxer investighează moartea celor două celebrități, un predicator itinerant este executat cu brutalitate. Reportera Cindy Thomas cercetează acest caz neglijat de poliție și descoperă că victima ascundea niște secrete întunecate.

În același stil concis și dinamic, cu răsturnări spectaculoase de situație, *A 8-a mărturisire* este o lectură care nu dezminte așteptările fanilor genului thriller.

ISBN 978-606-609-521-1

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

{1} Sticlă, cristal, met – denumiri de pe stradă ale metamfetaminei (n. tr.).

{2} Marcă americană de îmbrăcăminte pentru copii (n. tr.).

{3} Drug Enforcement Administration – Agenţia Naţională Antidrog (n. tr.).

{4} Închisoarea San Quentin, cea mai mare din California, unde sunt închişi unii dintre cei mai duri criminali din SUA. (n. tr.).

{5} Departamentul de Poliţie din San Francisco (n. tr.).

{6} Serviciile Medicale de Urgenţă (n. tr.).

{7} Denumirea vine de la cazul Allen versus SUA, din 1896, când această practică a fost susţinută de Curtea Supremă. (n. tr.).

{8} Fata care are grijă de animalele de companie.

{9} Un dispozitiv inventat de firma Staples în 2005, care la apăsarea pe buton scotea replica „Ce uşor a fost!" Scopul său declarat era de a asigura relaxare şi distracţie la birou (n. tr.).

{10} Wilde, numele personajului, se pronunţă la fel ca *wild, care înseamnă sălbatic (n. tr.)*.

{11} Campionatul Naţional Eukanuba pentru câini (n. tr.).

{12} Emblema Irlandei (n. tr.).

{13} Dennis Lynn Rader, supranumit ucigaşul BTK – „Bind, Torture and Kill" (leagă, torturează şi omoară), un ucigaş în serie din anii '70-'90 care, din nevoia de atenţie şi succes, a revenit în atenţia publică, ceea ce a dus la arestarea lui. (n. tr.).

{14} Personaj principal din serialul CSI (n. tr.).

Table of Contents

Cuprins
Prolog STAŢIA DE AUTOBUZ
- Unu
- Doi
- Trei

Partea întâi CURIERUL ISUS
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitalul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- CAPITOLUL 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitalul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitalul 17
- Capitalul 18
- Capitalul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22
- Capitalul 23

Partea a doua CREMA SOCIETĂŢII
- Capitalul 24
- Capitalul 25
- Capitalul 26
- Capitolul 27
- Capitolul 28
- Capitalul 29
- Capitalul 30
- Capitolul 31
- Capitolul 32
- Capitalul 33
- Capitolul 34

Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitalul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitalul 43
Capitalul 44
Capitalul 45
Capitalul 46
Capitalul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Partea a treia O PETRECERE NESFÂRŞITĂ
Capitolul 50
Capitalul 51
Capitalul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitalul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63
Capitalul 64
Capitalul 65
Capitalul 66
Capitalul 67
Capitalul 68
Capitolul 69
Capitalul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74
Capitolul 75
Partea a patra DOC
Capitolul 76

Capitalul 77
Capitolul 78
Capitalul 79
Capitolul 80
Capitolul 81
Capitolul 82
Capitolul 83
Capitolul 84
Capitolul 85
Capitolul 86
Capitolul 87
Capitolul 88
Capitolul 89
Capitolul 90
Capitolul 91
Capitalul 92
Capitalul 93
Capitolul 94
Capitolul 95
Capitolul 96
Capitalul 97
Capitolul 98
Capitalul 99
Capitolul 100
Capitalul 101
Capitolul 102
Capitolul 103
Capitalul 104
Capitalul 105
Capitalul 106
Capitalul 107
Capitolul 108
Capitolul 109
Capitolul 110
Epilog FERICIŢI, ÎN SFÂRŞIT
Capitolul 111
Capitalul 112
Mulţumiri